R32

22 1

Recull de tonades populars

· Lema ·

Sant Jordi

(Uetra)

R32

Festa de la Música Catalana

Concurs IXè - Any 1921-22

Lema XIè - Premi de 250 pessetes
ofert per l'Obra del Cançoner Popular
de Catalunya.

Autor: Lluís Canyellas, Pbre.
Sant Joan de les Abadesses

Notes preventives.

1ª En la major part de les cançons, al principi, hi ha uns trocets subratllats; amb la ralla vull denotar la part de la cançó que el poble anomena «resposta» i que per conseqüent s'ha de repetir en totes les posades.

2ª Al cap de cada paper on hi ha la tonada de la cançó s'hi trova el nom de l'avi o jove que 'm va dictar la tonada, mes immediatament despres d'aquestes notes hi he posada una curta noticia biogràfica de cada un dels cantadors per no tenir que posar a cada full prop de la cançó un enfarfec de coses que resultarien sobradament repetides.

3ª De les cent cançons que conté aquesta colecció les onze últimes son tretes de Prats de Lluçanés. Encare que hi son molt reduides pro son recullides amb amor tan com les recullides ~~les de~~ a la vila de Sant Joan de les Abadesses que hi son mes abundants.

4ª Les altres vuitantanou tonades son totes dictades dintre la mateixa vila de Sant Joan de les Abadesses, puig s'hi troben encare com els volets al bosc quan s'en fan de valent, lo que 'm fa creurer que si he fet ja una mica de feina en el recullir mes gran es la que encare hi ha per fer, pro ajudant Deu tot ho farem.

Petites notes biogràfiques

dels joves, donzelles i vellets que m'han passat gustosos el ric material per a aquesta gran filalonga de cançons populars catalanes.

---

(1)

Carme Roqué Daniés, de 56 anys, filla de Sant Joan de les Abadesses i veïna sempre del mateix poble, la qual es vulgarment nomenada la Patipa perquè son pare era de cal Puig. La mare era filla d'Olot. Son avi feia de paraire. Diu que havia après les cançons de sos pares i avis, i companyies de la vila, i ribera de Sant Joan.

Sant Joan de les Abadesses
any 1921

Petites notes biogràfiques.

Sant Joan de les Abadesses

any 1927 (2)

Maria Solá Garriga, de 35 anys, filla de Sant Pau de Segúries, a dues hores part d'amunt de Sant Joan de les Abadesses. Set Cases, poble al cim de la Muntanya, fou el bressol de l'infantesa de son pare; aquest i sos avis i sos oncles eren pastors típics de l'alta montanya, i hauien baixat a l'Empordà amb sos ramats durant l'hivern, i quan la calor apretava els giraven cap a la muntanya. Quina riquesa de cançons deurien tenir!

Din aquesta, Maria Solá, haver apreses les tonades d'ells, i actualment es cantada i mina de S. Joan de les Abadesses. Cal Sereno.

Petites notes biogràfiques.

---

(3)

Maria Agna Boixassa, de 64 anys, filla com sos pares de Sant Joan de les Abadesses.

Sant Joan de les Abadesses any 1927

Petites notes biogràfiques

(4)

Roseta Casanoves, de 60 anys d'edat, vulgarment nomenada la «Zeta»; fins ara havia fet de teixidora amb teler de mà. Ella i sos pares son de Sant Joan de les Abadesses.

Sant Joan de les Abadesses any 1929

Petites notes biogràfiques.

(5)

Angela Casellas, de 26 anys, filla de Sagàs. (Lluçanès).

Sagàs del Lluçanès any 1927

Petites notes biogràfiques

(6)

Teresa Sobrevies, de 65 anys, filla de Manlleu, ribera del Llobregat, i ara veïna de Sagàs del Llussanès.

Prats de Llussanès any 1929

Petites notes biografiques.

---

(7)

Dolors Anglada, de 25 anys, filla de Sant Joan de les Abadesses. Diu haver apreses les tonades dintre la vila.

Sant Joan de les Abadesses any 1921

Petites notes biogràfiques.

---

(8)

40 anys.

Maria Canyelles Bonet, germana meva, filla de Prats de Lluçanès, casada; diu que havia sentit parlar de la seva sogra aquestes tonades.

Prats de Lluçanès any 1921

Petites notes biogràfiques.

---

(9)

Manuel Canyelles Rofaderas, el meu estimat pare, fill de Prats de Lluçanès, de 66 anys, ha volgut també posar un granet d'arena a la gran obra del cançoner popular de Catalunya.

Prats de Lluçanès any 1921

Petites notes biografiques.

(10)

Jaume Alsina, de 32 anys de edat, fill i veí de Sant Joan de les Abadesses, jove simpátic i generós que ni ha descapdellat gustosament el seu repertori d'exelses tonades que din haura apres del seu pare quan amb tota la mainada al voltant les refilava a la vora del foc. Es nomenat vulgarment «el Maraldes» i es molt popular pels seus xistos i per la seva mimica quan tracta de divertir una estona al public.

Sant Joan de les Abadesses 1929

Notes biografiques.

(11)

Engracia Picola, de 36 anys, filla de Surroca, poblet part d'amunt de Sant Joan de les Abadesses. Va fer de pastora tota la seva joventut per aquella ribera sanjoanina. Es la dona de l'anterior Jaume Alzina.

Sant Joan de les Abadesses 1927

Notes biogràfiques.

(12)

Montserrat Solé, de 76 anys, filla de Manlleu pro veïna desde molt joveneta de Sant Joan de les Abadesses, on aprengué les tonades.

Sant Joan de les Abadesses 1927

Petites notes biogràfiques

(13)

Antoni Serrat, de 47 anys, fill de Sant Joan de les Abadesses, i ros pares també. Es nomenat el Tonet Cadiraire per que es el cadiraire del Monastir del Stm. Misteri.

Sant Joan de les Abadesses 1927

Petites notes biográfiques.

(14)

Climent Planes, de 60 anys d'edat, fill com ros pares de Sant Joan de les Abaderres, tots moliners d'ofici.

Sant Joan de les Abaderres 1927

Petites notes biogràfiques.

---

(15)

Josep Jbern, de 45 anys, fill de Vallfogona prop del Pirineu, d'ofici pagès.

Sant Joan de les Abadesses 1927

Al pla de Barcelona....

Al pla de Barcelona
de nines prou n'hi ha;
no'n conec sinó una
que n'és per'namorâ,
petita bonica,
que n'és per'namorâ,
petita com va.
Vull dir-ho a n'el-seu pare
si me la'n vol donâ,
si ell no me la'n dona
jo la'n farè 'nâ a robâ
pels miquelets de Prenca

tants com n'hi haurà.

-Xica, plega la roba,
qui es hora de marxà.

-La roba ja es plegada;
a punt de marxà està.

Si n'hi ha tres ninetes....

Si n'hi ha tres ninetes,
mes ai,
sota'l pont gros,
sota'l pont gros,
l'una renta bugada,
mes ai,
l'altra l'esten,
que mes ai
l'altra l'esten;
l'altra all violetes
pel fill del Rei.
Fi'll del Rei si la mira

-robre l pont gros,
tira una pedra en l'aire
toca l'amor,
la n'ha ben tocadeta
del mitx del cor.
—M'en diràs l'amor meva
si t'he fet mal?
—Una mica, no gaire,
ja curarà.
A les hortes de mon pare
bona herba n'ha,
cura del mal d'amores
i de poc mal.
Molts metges n'hi ha a Terança,
tots me vindràn,

si aquestos no bastan
el mon es gran.

I 3

24

A Sant Andreu....

A Sant Andreu,
que a la plaça ja ballen,
'nem-hi, Roseta,
'nem a ballá,
que prou ser serà
el darrê dia,
'nem-hi, Roseta,
'nem a ballâ.

(No'n tinc mes lletra.)

4/7

El mal pagès.

Si n'hi havia un pagès
que'n tenia una filla,
no t'ha volgut dâ
'n cap pagès de la vila.
Oh! romaní florit,
oh! roseta esblanqueida.
L'ha dada 'mb un gabarí
de la gabatgèria,
ha 'n pas morî de fam,
de pret a la botiga
i a llenya ha 'n pa 'nâ
que encara no n'es dia.

I

Quan es pel bosc en llá
s'ha plantada una espina,
n'ha fet un gran sospir:
Válgam la Verge Maria!
Hi havia un artiguê
que 'rrencava una artiga.
– Artiguê bon artiguê:
em voleu treurê una espina?
– No te la treuré, no,
si no 'm dius d'aon ets filla.
– Soc filla d'un pagés
de la gabatgeria,
m'ha dada a un gabaig
de la gabatgeria,
m'en fa morî de fam

III

i de fet a la botiga
i allenya m'en fa 'nà
que encara no n'es dià.

5 I.

28

Gracioseta

Una minyona del pla de la Selva
a Garriguella se n'ha' nat a estâ,
com es minyona de tanta soldada
se n'ha llogada amb un cirurgiá.
Gentil minyona quan vinc a câ vostra
el meu cor balla d'alegre que ertá.
Quan sé'n pentina sé'n fa la clenxa
si la'n pentina el senyô cirurgiá.
I aquell Garriguella si be li'n diuhen,
si be li'n diuhen: senyô Feliciá:
si be li'n diuhen que 's casa amb la Gracia;

l'enhorabona li haurem de dâ.
— Els quins ho diuhen no ho saben pas gaire,
el meu intent ningú me'l sabrá,
sino la Gracia, la meva criada;
res que li 'n diga no s'ho sab ~~ll~~ callá.
Rente 'm els plats i cobra soldada,
un altra casa t'haurás de llogâ.
La Gracioseta plega la roba
i escala avall si be 'n va baixâ.
El cirurgiá 'n surt en ventana,
la Gracioseta be 'n va cridâ:
— Gracioseda, Graciosada,
un altra mesada t'haurás de quedâ.
— Ni rols un mes, ni una setmana,

ni solz un hora no ni hi vull ertá.

L'estudiant i la Sileta

Un estudiant de Nich
fertejava una Sileta,
no li han volguda donâ
ni amb dinés ni paraulетes,
la diriding ding ding ding ding
li'n faig una abraçadeta
la diriding ding ding ding ding
sempre'm sembla que la tinc.
N'hi han donat de concell
que se'n vestis de mongeta,
que se n'anés a trucâ
a casa de la Sileta.

— Ai, Sileta, baixa a obrî,
amb una pobre mongeta!
— Quina mongeta son vos
que a la nit anen soleta?
— Ai, d'aixo no 'n fen cabal,
que jo n'era perdudeta.
— Au, Sileta ves a obrî
n'aquesta pobre mongeta.
— Ai mare, no hi vull anâ,
qu'es el galán que 'm ferteja
— Ma filleta pren el llum
sinó 't trencaré l'esquena.

I 7

Matinet m'en llevo jo.....

Matinet m'en llevo jo,
matinet a punta d'alba,
m'en vaig 'la vora del foc
a conversâ amb la criada.
Les paraules que li 'n dic,
minyona, per què no 't cases?
— Com me casaria jo
sens tenir pare ni mare?
sens tenir 'mic ni parent
ni persones que m'hi manin?
Si no fos la vostr'amor
jo 'n seria ben casada,

casada amb un bon noi,
mestressa de bona casa.
Ara bé vos desengany;
casen-se amb el seu igual.

I 8/

La minyona d'Olván

Una canço nineter
jo us vull cantâ,(1)
una canço nineter
jo us vull cantâ,
treta d'una minyona
que a Olván s'ertá,
son molts que la 'n pretenen,
i un sol l'eurá.

Un dissapte a la tarda
a la mitja nit

(1) Aquest dos primers versos de la primera estrofa no mes es repeteixen per a ajustar amb la melodia.

ja ni han tustat la porta,
surto del llit,
surto i a la finestra*
~~Ha~~* a veure, qui hi ha?
– El galàn a la porta.
– Deixen-lo entrâ

– Tai! amoreta meva,
com m'has deixat!
– No ho creguis, Adjutori,
no es veritat.
– Sentint aquestes paraules
quedo content,
ni en torno cap a casa

i alegrament.

¡I l'heren Collcertera
el que ami 'm fa po!
Més, algun temps m'en feia
pro are no.
Ja me la veig guanyada,
ni ho penço bé;
mentré no ~~me~~ la'n prenguin
quan mêñairé.

Ella te un bon ofici
també 'l tinc jo,
ella 'n sab fê espardenyes

jo de partó.
Ell, no sab fê espar de nyes,
mides de peu.
Jo porto la samarra
i el tirapeu.

Mai mes m'en cuidaria
del fertejâ,
com es cosa tan bona
no me'n se estâ;
elles fan com les llebres
devant dels cans
que com mes les empaiten
mes van marexant.

I 9

39

Al dilluns al demati

Al dilluns al demati
n'és principi de setmana,
poso la sella al cavall
dret al ~~al~~ moli me n'anava.
Quan ne soc un tros enllá
sento tocar les campanes.
Ja n'encuantro un amic meu
l'encuanto que 's passejava.
– Ai company, el bon company,
per qui toquen les campanes?
– Amic meu be t'ho diré:
per la teva 'namorada.

— Aixó no que no pot sê;
no hi ha un quart que l'he deixada.
L'he deixada 'llá al balcó
soleta que 's pentinava.
— Baixa n'allá carrê 'vall
veuràs com li fan la caixa.
Ai! quan soc a mitx carrê
veig mitja porta tencada!
Ja m'en pujó escala amunt
com si 'n fos fill de la casa.
Quan ~~xx~~ soc al primê replá
ja la 'n veig amortallada.
Ja m'hi agenollo als peus
per a passar-li el Rosari
— Fuig-ne d'aqui, gran malvat,

que per tu roc condemnada.
Vesteu a la vora del foc
que hi trobarás la meu mare
que t'n donará les claus
les claus de la meva caixa;
en el primè calaix
hi trobarás les arracades,
i en el segon calaix
trobarás l'anell de plata.
Ves-ne 'visà 'l fustè
que m'en vinga a fè la caixa,
que 'ns a la fassi ben gran
que tots dos hi puguem cabre.

I 10

42

El jutge.

El jutge està malalt,
el jutge de l'audiencia,
l'en van a visitâ
de jutges mes de trenta.
lará, lará lará larara
lara la la la.
No hi van pel jutge no
que hi van per la jutgesa.
— Ai merit! si tu 't mors,
el del barret rodó
o el de la capa verda.
— Calla, calla muller,

si 'n puc sortir d'aquesta
t'en romperé un bastó
pels ossos de l'esquena.
— Calla, calla merit,
no 'n sortiràs d'aquesta
que t'en faré un parell d'ous
amb una salsa verda.
L'endemà al dematí
tots 'nirem a l'enterro;
els teus germans diràn:
Miren quina vinderta!
I jo baixaré el cap
faré la rialleta.

I 11

44

Quan jo n'era petitet.

Quan jo n'era petitet
la meu mare m'estimava (meu mare per me va mare)
i em daba algun confitet
i alguna emmetlla ensucrada;
i are que m'he fet grandet
me n'he donat a les armes,
i alli a les armes del Rei
dels que hi van, no'n tornen gaires.
Trist de mi be'n sam tornat
i no'm penço viure gaire.
– Ai mare, que hi feu aqui
que n'esteu tan emutjada?

— Cullo roses i clavells
per curar-te les teus llagues. (teus per teves)
— Mare, 'n'eu m'en a fê 'l llit
que jo nón viurê pas gaire,
i a n'a mi m'enterraren
a n'alli en el campo santo,
tota la gent que hi passarán
m'en resarán una salve.
Mon rivall l'enterraren (rivall per cavall)
a la plaça de les armes;
la gent que alli passarán
dirán: Deu perdó 'l teu amo.

I 12

46

La vella de Madrid.

A Madrid n'hi ha una vella
que 'n té cent i cinquant'anys,
que la rum rum la vella,
que 'n te cent i cinquant'anys,
que la vella rum ram.
S'en pentina i s'enclenxina
com una noia de quinze anys.
Si s'en va cap a la plaça
per veure si trob galán.
Quan es al mitx de la plaça
n'encontra un estudiant.
— Estudiant, si tu 'm volies

t'en faria un ric marxant,
t'en donaré cent ovelles
totes cent menarán xai;
t'en donaré una bosseta
qu'es tota plena d'argent.
Si s'en van a cal notari
per fer-ne capitols van.
El notari se n'adona
que no te sinó un caixal
i encare se li moria
com la fulleta a n'al ram.
— El notari ja li 'n deia:
si 'n sou boig estudiant!
— Tan si soc boig com soc sabi
casament tiri endevant.

El dissapte s'en casaren,
diumenge a l'enterro van.
L'estudiant li va al darrera
amb un fluviol sonant,
les llágrimes que li'n queien
eren porrons de vi blanc,
mocadô que s'aixugava
n'eren crostons de pa blanc.
– Amb els diners de la vella
en trobaré una de quinze anys. –

I

I 13

49

La vella de Madrid.

A Madrid n'hi ha una vella
que'n te cent i cinquant' anys,
s'en pentina i s'enclenxina
com una noia de quinze anys,
totes les velles rocan, roncan,
totes les velles van roncant.

Nota, la present cançó es el meteix text de la anterior amb la melodia diferent.

Padrinets que aneu pel mon

Padrinets que aneu pel mon
busqueu l'ous amos,
que jo n'he ensopegat un
que no val gaire.
M'en donen pa fajol
i escudella agre
i al dilluns al dematí
el cor-agre 'm mata.
Ai mosso, si no't trobes be,
ves-te'n a casa;
fes-te cuire un parell d'ous
per la criada;

si no n'hi ha prou de dos
posa-n'hi quatre.
– Ai mosso contem contem,
fora de casa.
– Que ri jo me'n tinc d'anâ
vull la criada.
– Porte-te'n mestressa i tot,
ves al diable.

I 1715

52

L'oreneta i el pardal

L'oreneta i el pardal
dinhen que 's volen casâ,
l'en turarura,
dinhen que 's volen casâ,
l'en turará.
No'n tenen rê per menjâ.
Ja'n venen venî un rampanâ
que 'n portava un pa mitjâ;
ore de pa'n tenim prou.
I per vi, com ho farem?
(l'en turarem)
Ja'n venen venî l'esquirol

que 'n portava un bot al coll
(l'enfurarot.)
Are de ci 'n tenim prou.
I per carn, com no parem?
(l'enfurarem)
Ja 'n venen vent un corp
que 'n portava un cap de porc.
Are de carn ja 'n tenim prou.
I per música, com no parem?
(l'enfurarem).
Salta l'escarbat del furat
ab la guitarra al costat.
Are de música 'n tenim prou.
De balladors, com no parem
(l'enfurarem)

El poi salta del padás
'gafa la pussa per un braç;
de tan que varen ballâ
el rostre se 'ls va ensorrâ:
ningu no s'ha pas fet mal
sino 'l poi vermell de sang.
Balladors ja 'n tenim prou.
Criada, com ho farem?
(l'enturarem.)
Salta la rata de l'escudallê,
mestressa, que tinc de fê?
– Penja 'l perol al foc
i en donarem menjâ al porc
l'enturarot.

Una matinada fresca

Una matinada fresca
jo m'en vaig pel bosc endlà,
no n'trobo cassa ninguna
que jo li'n pogués tirà,
si'm tira l'amor i em toca
si'm toca bé'm tocarà.
sinó una linda pastora
que n'guardava el bestiá,
si l'encontro dormideta
a sota d'un olivar,
de tous bonica que n'era
no la'n gosa a despertà.

En culto un ram de vióles
al pit les hi vaig fósâ,
les vióles eren fresques
la minyona 's deixondá.
- Qué hi veniu a fer gran jove
que hi veniu aqui a buscâ?
- La vostra amor donzelleta
si me la vulguesriu dâ.
- Demaneu-la a n'al meu pare,
com també a n'al meu germá,
com també a n'al senyor onde
senyor onde capellá,
i si ells vos ne la donen
per ben donada será.

I 17

57

Mr. Una matinada fresca.

Una matinada fresca
me n'he 'nat pel bosc enllá,
nó'n trobo cassa ninguna
que jó li'n pugues tirâ,
den-li un bon aire 'l bon jove
den-li un bon aire a ballâ.

Nota El text es el meteix de la canço anterior amb el respost diferent com també la melodia.

I 18

58

Don Francisco.

La mare bé va a veure
a dintre de la presó,
mi'm porta una guitarra
per dictar-ne una cançó.
Den-li un bon aire un bon aire,
den-li un bon aire t'un or.
Ai guin cor el de la mare!
Ai de la mare, guin cor!
En te son fill a la muerte
i vol que dicti una cançó.
— Quina cantaria mare,
quina cantaria jo?

– La que cantava l'ten pare
la nit de la Ascensió.
La reina se l'escoltava
de dalt dels miradors.
Qui es aquest que are canta?
Qui es aquest cantadó?
– N'es Don Francisco, senyora,
qu'es a dintre la presó.
Jo diré a n'al meu pare
que't tregui de la presó,
que si ell tenia culpa
no cantaria ací, no.

I 19.

60

La cançó del padrí.

Una cançoneta
jo us a ta dirè:
d'una minyoneta
i un padrí tambè.
A Deu Marieta,
a Deu lo meu bè,
i amoreta meva,
ai! quan te veuré!
Los dos no pes tejen,
se'n volen gran bè.
I un dia mi passava
per el seu carrè;

II

Li 'n dic: Marieta,
n'has menestê rê?
M'has menestê una unça?
te la deixaré;
n'has menestê dues?
també les tindré.
Jo m'en vaig a Lleida
i ja tornaré.
Quan me seré a Lleida
carta enviaré,
que per Carnestoltes
jo ja tornaré,
guarnirem balledes
a n'el ten carrê,
la primera dança

amb tu la faré,
la segona dança
ja no gosaré,
la tercera dança
ja m'en tornaré.

I 20

63

El cabal del sastre.

El cabal del sastre
ja us diré com val,
un dinê l'agulla,
trum la la lira lorara,
un dinê l'agulla
i un sou el didal.

(Nón tinc mes lletra.)

Tan petita l'han casada....

Tan petita l'han casada
la filla del Rei jolí,
tan petita l'han casada,
la dondeta,
no s'en sab calçâ i vestî,
que la dondí.
Don Jaume n'ha anata la guerra
sols per deixar-la engrondî,
i al cap de los set anys
Don Jaume ja va venî.
Al primê truc a la porta,
ai Estriba, baixa a obrî.

Ja n'a on es l'Estribí
que no'm vinguia recibí?
Ai fill lo meu fill,
el rei moro se l'emportí.
Baixeu-me'n el vestit, mare,
el vestit de pelegrí,
n'aniré de porta en porta
mal ni hi hagi de morí.
El primê castell que troba
l'Estriba ja baixa a obrî,
ja li'n demana limosna
per amor a Jesucrist.
Veniu, veniu aquest vespre
o demà al dematí,

que demá 's farán les bodes
del rei moro ~~i~~ de mi.
Quan sent aquesta contesta
l'Estriba ja 'n fa un sospir. ~~baixa a obri~~
– De que 'n sospiren l'Estriba?
De que 'n sospiren? De mi?
Si vos fossiu el bon Conde
am vos voldria venî.
El rei moro se 'ls escolta
que 's passeja pel jordi.
Fes-li 'n caritat, l'Estriba
n'aquet pobre pelegri
i també párali taula
com me la pararies a mi.

El rei moro se n'adona
d'Estriba va haver fugit;
per passar-ne el riu de l'Ebre
el riu se'ls hi va partí;
per passar-hi el rei moro
el riu se'ls hi va engroundí
Ai! mirau com se l'en porta
el Madre del pelegrí!

I 22

68

Xiribiruti.

Aqui dalt de la montanya
ri ni hi haurà un gros pi,
i les branques son de plata
i la soca de l'or fi.
Xiribiruti de la tum tum
d'en xiribirutaina
de la tum tum d'en xiribiruti.

(Nòn tinc mes lletra.)

Aquí dalt de la muntanya
si n'hi havia un gros pi,
i les branques són de plata
i la soca de l'or fi.
Xiribirutí de la tum tum
d'En Xiribirutaina
de la tum tum d'En Xiribirutí.

I a la branqueta més alta
si n'hi canta un francolí,
i a la branqueta mitjana
un picot n'hi ha fet niu;

tres hores lluny va a buscà l'aigua
per a donar als seus fills;
de les gotes que n'hi queien
feia correr tres molins.

La un és de sucre i canyella,
l'altre de clavells molt fins;
l'altre n'és de les ninetes
per a enamorà els fadrins.

Lletra comunicada per l'autor del recull amb data 31 desembre de 1922

I

23

70

Aqui dalt n'hi ha un noi....

Aqui dalt n'hi ha un noi,
un noi que 'n ploraca.
De qué plores noi?
De qué plores are?
Ai de la bum bum,
no 'l vull ni m'agrada.
En ploro l'amor
que se n'es anada,
que quan tornará
ja 'n será casada;
si casada n'es
m'en buscaré una altra

que 'n tinguí diners
i 'n vigui ben guapa.
Les claus del meu cor
ella les portava
les hi vaig donâ
una matinada
'mont a la font
a la font del Carme.
Jo li 'n dic: amor,
si 'm vols dâ de t'aigua?
Ella me 'n respon:
a la font ja 'n raja.
Jo li 'n dic: amor,
no 'm siguis ingrata,
que la ingratitut

Fres del mon alcança.

El molinê gentil.

La dona d'un pobre home
dimmenge al dematí
'gafa la cuixinera
i se'n va cap al molí.
Que l'han de vidí
la cuè de molí
curti curté
la cuè de molinè
quan çà quan llá
qui vol moldre be moldrá.
Primê mossu que encuantra

el molinê gentil:
– molinê, bon molinaire,
'm volen moldre aquet mill?
– Les moles son tencades,
les baixarem a obrî,
amb el ró del trico treco
la dama 's va 'dormî.
Quan ella se 'n desperta:
qui diantre hi ha aqui?
– No hi ha el diantre dama
que hi ha el molinê gentil.

I 25

75

El soldat

Quan un soldat ve de la guerra
si n'encuantre una pastoreta;
pastoreta, bon jour bon jour, (diuen jur ✝. Altres diuen: bon jorn bon jorn.)
si 'n volen llogar-ne un joli pastô.

Vos, de pastô no 'n feu la vida,
porteu espasa i carrabina,
vos no 'n porteu pas lo sarró;
ai que no 'n feu aires de pastô, no.

Ni vos tampoc de pastoreta
que 'n feu mes aires de damissela,

blanca son com el llessemí;
ai que les pastoretes no'n son aixi.

Volen venir gentil pastora?
Volen venir una hora sola?
a l'ombreta d'un jessamí
florejar, no grana lo romaní.

La pastoreta s'es escusada
que l'seu pare la n'ha cridada.
– Tornem demà bon dematí.
– Ai que les onze hores ja serà aquí.

L'endemà a la matinada
la pastoreta no hi es anada;

ai que 'l soldat prou mi ha 'nat,
ai que la pastora le mi ha enganyat.

En parem fê una capelleta
del colô de la pastoreta
que quan la gent mi passarán
que de la nostra amor en parlarán.

I 26

78

Don Lluiso

Una cançoneta nova
be la sentiren cantâ,
treta n'es de Don Lluiso
que per les galeres va.
N'hi han dat de penitencia
amb set hores passâ 'l mar.
— Tan era la pena mia
que amb menos el vaig passâ.
S'en va a casa d'una tia,
la de Montalvá,
i amb el pen truca la porta:

– ola! ola! qui? qui ma'na?
– Don Lluiso, senyor a tia,
Don Lluiso de Montalvá.
M'en dirien, tia meva,
el meu pare quina ra fa?
– El teu pare, Don Lluiso,
pres dels moros molt temps ha.
– M'en dirien, tia meva,
la meva mare, que fa?
– La teu mare, Don Lluiso, (teu per teva)
morta i enterrada temps ha.
– M'en dirien, tia meva,
la meva esposa, que fa?
– La teva esposa, Don Lluiso,

II

s'es tornadeta a casâ.
– M'en dirieu tia me va
a n'aquin carrê s'estâ?
– Carrê de Santa Maria
al portal mes ~~pr~~ prop de mar.
– Dibaixeu-me'n la ~~guitarra~~ viola,
la que solia tocâ,
m'aniré a cantâ un romanço
a veure si'm conexerá.
Al primê cop de viola
el conde se'n despertâ.
– Desper-te't, vindeta mia,
sentirás un cant que hi ha,
no se si es cant de sirena

o pesca que va pel mar.
– Això no es cant de sirena
ni pesca que va pel mar,
en son les amors primeres
no les puc desolvidâ (desolvidâ per oblidâ)
– Si 'n son les amors primeres
les haurem de fê matâ.
– Que si vols matar a ni elles
amb mi haurás de començâ;
L'un el maten aquell dia,
l'altre 'l maten l'endemá;
la un l'enterren als claudos, (claudos per claustres)
l'altre al peu d'un altâ;
l'un ne sort una paloma,

I 27

83

Els cornuts

Tres cornuts ens hem trobat,
bé'n serem quatre aviat,
trum, trum, trena,
tres cornuts i un altre'n mena,
tu qu'ets 'sset el darrê cornut
ves a buscâ un altre cornut.

Aquesta cançó s'acostuma a cantar el dia de matar el porc. En la casa del porc, al vespre, després de sopar, vells i joves i la mainada del veinat que no

hi pot faltar, donant-se dos o tres les mans, i fent la sardana, comencen la cançó pel número tres general-ment tal com está aquí escrita. Acabada la primera estrofa se'n separa un de la colla, i va buscar-ne un altre, i l'un i l'altre junta-ment amb els altres dos tornen a cantar la sardana comencant la cançó pel número quatre, la tercera vegada pel número cinc, despres el sis, i així sant seguint comencant l'estrofa pel número corresponent als compo-nents de la sardana.

Maria Tenlera

Una cançó vull cantâ
d'un fadri i una donzella,
s'han portada voluntat
de petitesa i grandesa,
¡a Deu, ¡a Deu, Maria Tenlera,
¡a Deu.

Son pare diu que no ho vol,
sa mare n'està contenta.
No dubtis, Josep Tenrê,
vostra filla ha de ser meva;
si no me la voleu dâ

me la pendré sens llicencia,
llogaré quatre padrins
quatre ~~padrins~~ de la candelera.
Padrins, seren ben pagats
si m'han treben d'aquest empenyo, (traben per treien)
seren pagats ambralets,
moneda Barcelonesa.
Al punt de la mitja nit:
Ferré, baixa a picà'l ferro,
si no baixes corrat
tres punyalades t'en pego;
la una li dono al pit,
l'altra al costat esquerra,
l'altra a la boca del cor:

amb aquella caigué en terra;
no hi dubten, Josep Ferrê,
vostra filla ha de ser meva.

I 29

88

El pastoret.

Matinet m'en llevo jo,
matinet a la madrugada,
ja n'agafo 'l sarronet
i m'en vaig a la montanya,
valdria mes roleta dormi
que d'un pastor sé 'namorada,
valdria mes roleta dormi
que un pastoret s'enamori de mi.
Quan a la muntanya vaig jo
n'encontro l'enamorada,
ens posem a enraonà

II

de les penes que 'l cor passa.
Ja la 'n 'gafo per la má
i la 'n posto a la cabanya,
quan a la cabanya va sê
la noticia ja 'rivaba:
– tens el llop en el remat
moltes velles degollades (velles per ovelles)
– Ja les pot ben degollâ
jo no surto de la cabanya.

Totes les Margaridetes

Totes les Margaridetes
es volen casâ 'guest any,
ai trista de mi, mes trista!
haure d'esperâ un altre any.
Sota de l'olivera oliva
sota de l'olivera un roin.
Jo'n tinc el galan a la guerra
no se si m'el mataràn;
si me'l maten que me'l matin,
a n'agafi res me farán.
Un dia sorti en ventana
cap avall estic mirant,

veig vení caballeria,
mon galán 'nava devant.
Ja li 'n porti una cadira
per baixar-lo de cavall.
Qué hi heu fet per 'quelles terres
que hi heu estat tants anys?
Jo te 'n porti unes joies
no se si t'agradarán,
no 'n son d'or ni de plata
ni tampoc de diamant
sinó una cinta daurada,
no l'han feta els cristians
sino un muero i una muera
qui han treballat set anys
sense fer-ne mai cap ferta

(aqui diuen porti, demani, en lloc de porto, demano.)

sinó les tres principals:
Nadal i Pasqua florida
i també per Sant Joan.

El padri i la donzella

Una cançó' vull cantâ
d'un padri i una donzella,
el padri se n'es fet gran
per casar-se, diu, amb ella.
Jo la'n tinc escrita al cor
la flor de la maravella.
Ja li'n diu: Josep Ferré,
vostra filla ha de ser meva.
Son pare diu que no ho vol,
sa mare no 'l vol per gendre.
Jo la'n pere 'nâ a robâ
per quatre de patuleia,

Si roben verí minyons
a robar-me una donzella?
Seran pagats amb diners
moneda Barcelonesa.
A les deu hores de nit
els perrers picaven perro,
a les onze hores de nit
prenen bandera vermella.
Minyons, que n'es aixó?
N'es senyal de foc d'guerra?
No es senyal de guerra, no,
qu'es la mort d'una donzella.
Jo la'n tinc escrita al cor
la flor de la maravella.

Jo'n tinc una jupa.

Jo'n tinc una jupa
que n'es de vellut,
no es llarga ni es curta
i ni gruixo tot just.
Ai! pobre de mi!
se m'ha esparracat!
Jo canto i m'alegro
quan Jesús es nat.
A l'demati 'm llevo,
m'en vaig a la font,
m'en rento la cara
ni es fora la son,

el ric no ho pot ferho
perque no es llevat.

El barret de palla
me'n va caure al ~~[illegible]~~ pou
i la barretina
no me 't xoca prou,
perxò sempre vaig
sense res al cap.

Al ric les botines
l'en fan anar coix
i jo amb espardenyes
en vaig ben airós,
per mi sempre ha ertat

el millor calçat.

Molt temps ha que'm dura
aquet costipat,
els mocs i llegamyes
els venc a grapats,
mocados de butxaca
mai me si he comprat.

Un dia m'estava
a la vora 'l riu,
el gos me s'arriva
amb un gros cunill,
jo a n'a Sant Josep
le si he regalat.

Cançó del gat.

Nostre gat n'és entonat
a la plaça se n'ha 'nat
t'en trico lo nico,
a la plaça se n'ha anat
t'en trico lo ma,
i una poma n'ha robat
i a la presó t'hom tencat.
Se n'ha eixit per un furat,
se n'ha 'nat a vora mar,
els mariners t'han 'gafat
i a la reina t'han presentat,
le n'ha cuit i se l'ha menjat

II

i al ventre li ha miulat.

Zué diantre me n'hen dat?

– No es diantre gue es un gat.

La filla del forner.

Jo'n soc filla d'un forné,
filla de molt bona casa,
m'han deixat anâ al saraú,
saraú de la patacada.
Olaià!, o-la, ola, ala!
quin pimpollo que n'hi'ha!
Tots els soldats del quartel
varen veure com ballava:
Quina es aquesta muyer (1)
que el demoni'o ha tentada?
Una veina del carré
se'n va a dir-ho a sa mare,

(1) Diuen muguer.

sa mare que se n'riva:

– Catarina, passa casa.

– Mare, passen endevant,
que ja tinc qui m'acompanya,
tres padrinets de quinze anys
de la primera volada.

I 35

102

Darideta.

Mon pare m'ha casada
i encare no fa un any
amb un gran jove
que 'n te cent i un any,
Darideta, alça nineta,
que 'n te cent i un any.

(No 'n tinc mes)

L'Ignès.

Vora voreta del mar
l'Ignès va a treballar
quan l'alba punta,
son plorar amargament
no es pas d'arrepentiment
qu'es d'anyorança.

Fa cinc anys que ella ha deixat
la vila d'Arenys de Mar
i a sa promesa,
la pobresa 'l va 'turdî
i a la Habana va partî

cercant riquesa.

— Quan aqui retornaré,
en ton amor compliré,
deia i marxava.
— Aqui t'espera 'l meu cor,
aquell purissim amor
deia i plorava.

Esperant ab fé constant
que ab anel va treballant,
que res li sobra,
i per calmar-ne 'l fadig
n'ha fer puntes pels rics
perque ella es pobre.

A Arenys de Mar ha 'rivat
aquest mati 'l potentat,
ve de l'Habana,
diu qu'es fill d'un marinê,
i ve casat amb muller
americana.

Quan sa 'rivada ha sabut,
l'Ignés en terra ha caigut
en desmai presa,
cinc anys l'he esperat ausent,
i avui ploro el mancament
de sa promesa.

Tornant en si del desmai,

plena de dol i ~~de~~ d'esglai
plora i gemega.
— Filla meva, viu per mi,
sa mareta li'n va dí;
sa mare es elga.

— Jols per vos treballaré
i per vostre amor viuré,
mareta meva;
son les penes de l'amor
com taronjina d'ardor
quan se verdeja.

La muller del potentat
a casa l'Agnes ha entrat

ja poca estona.
— Per l'infant que ha de venî
un ninet m'has de guarnî,
bona minyona.

De tan rara dignitat
moltes promeses m'han dat
ja tes companyes,
per-me puntes i entredós
per adornâ 'l fill hermós
de mes entranyes.

A la vareta del mar,
l'Isquès va treballar
quan l'alba punta,

i si algú li'n diu: que fás?
amb veu freda com el glaç:
faig una mortalla.

El batej va repicant
i per veure'l el veinat van
cap a la porta.
Un toc de morts els sorprèn,
pel veinat tots van dient:
l'Isuís es morta.

Cançó de l'Agneta.

Mare 'nem-se'n a Missa,
jo 'n courè l'es marsà.
Ja mare per complau-la
a Missa se'n va 'nà,
quan ne torna de Missa
l'Agneta no hi trobá.
A Deu, vila de Berga
mai mes hi vull tornà,
tampoc hi tornaria
a la vila de Hençá.
Pregunta a les veines
si l'han vista passà.

– L'hem vista que passava
amb un sabre a la mà.
Son pare munta 'l matxo
a Barcelona s'en va,
entrant a Barcelona
n'encontra un capità;
– Capità, tu bon home
bé t'in vull demanâ:
La meva filla Agneta
a veure ont està?
– Fa tocâ la corneta,
la tropa filarà,
al cap d'avall de la fila
l'Agneta 's va posâ.
– Mira tu, Agneta,

tou pare 't ve a buscâ.
– Diguen a 'n el meu pare
que no hi vull pas anâ,
que vull ~~fâ~~ mort i vida
al costat del capità.
Capità 's treu l'espasa
i el cap li 'n fa saltâ.

Aquesta primavera.

Aquesta primavera
un niu soc trobat (bis)
baix de la ribera
i al ponzer d'un prat.

'gegu la remada
per un camp florit,
'gegu la remada
quan el sol eixit.

Jo no'n sé conèixe
'quets petits aucells

si 'n son cardines
o bé passarells.

Els meus companys m'en diuen
m'en diuen: Joan,
les vostres cardines
mai mes cantarán

Cantin o no cantin,
sols cantin per mi
á la matinada
quan el sol eixit.

I

39

114

L'Antonia

M'en vaig al triquet
a jugâ a pilota
tot jugant jugant
m'en porten la nova.
Te 'n pots estâ aqui,
t'en casen l'Antonia
amb un fadrinet
que n'es fill de Tona.
En 'gafo 'l barret
i la capa bona
m'en vaig carrê 'vall
tocant la viola.

A on l'encontré?
A la porta sola
sentada en un banc
i de cara en fora.
– Déu te guard, Joan,
– Déu te guard, l'Antonia.
M'han dit que us caseu
– No creguen tal cosa
que jo fins agui
soc estada vostra
i d'agui endevant
la mateixa cosa.
N'entren a l'església
será matrimoni,
amb un sen company

a plorâ se'n posa:
no ploreu, Joan,
no ploreu, l'Antonia;
de nines n'hi ha
al pas de la porta.
– No pas tan galans
com n'era l'Antonia
boca de pinyô
i la dent de plata.

Els traginers.

Are ve l'ivern,
sempre plou ineva.
¡Pobres traginers
que pel mon navegan! (1)

'rivan a l'hostal,
l'hostal de Carrera,
penjem morralets
i els ne darem beure.

Mestressa conteu
que per mi 's fa vespre,

(1) També diuen indiferentment: Pobres traginers que van a la carrera.

i hem de passà 'l riu,
el riu de Tordera.

Es un riu molt gros
que 't viatge 'ns nega,
i el del plumall blanc
l'aigua se l'emmena.

Reclamen els sants
que ells per patró tenen,
Sant Antoni abat
primê que 'nomenen.

La justicia no sab,
prompte me'ls ne prenen,

presos i lligats
a la presó 'ls menen.

No ploreu minyons,
ja 'us vindrán a veure,
i a la mitja nit
els han 'nat a veure.

La Mare de Deu
ja 'ls ha 'nat a veure
amb les claus a les mans
com escarsallera.

Ningú 'ls ha vist passá
sinó una donzella

que 'n filava 'l torn
allà vora l'era,

que 'n filava 'l torn
allà vora l'era.
Els presos han fugit
per una espiera.

Els traginers

Are vé l'ivern
sempre plou i neva
pobres traginers
que van 'la carrera. (1)

(1) Tan aviat dinen:
que van 'la carrera
com que pel mon navegue

Nota. Es la mateixa lletra de la cançó anterior.

Als fadrinets.

Fadrinets are que us baja
si no fen lo que jo,
posaré la mà a la ploma
per dictar-ne una cançó,
tota n'es d'una minyona
Coloma se'n diu per nom,
en te la cara perfecta,
plena de perfeccións.
Un dia ella en va entendre
que la'n volien casà,
moltes diligencies feia
per a poguer-lo encontrà.

Un dia 'nant a l'iglesia,
'nant a fê l'estació
va encontrá 'l qui ella volia,
tot se li alegrâ 'l cor.
Comença de persuadir-li
lo que a ella li está passant,
li diu: Josep, no t'espantis,
d'aixó no 'n farris cabal,
que antes jo perderé la vida
que jo no 'hi consentiré
de casar-me amb aquest home
que mai li puc volguê bé
— Puig que 'ls teus pares no volen
i els teus germans també,
mira que ells te 'n avisen

te n'avisen pel teu bé.
— Antes perderé la vida
que jo no hi consentiré
de casarme amb aquest home
que mai ti pue voldrá bé.
— La vianda es molt amable.
~~La una no ho diu tot hom~~
es 'gradable de tothom.
— M'estimo mes eixa planta
la una no ho diu tothom.
La ploma d'Ambás m'agrada
mes de la vila d'Olot.
— Coloma no cal que t'canusis,
la teva no passará,
antes no passará la teva

jo aqui t'en tinc de matâ.
- Les paraules d'una mare
no son aqueixes de dî
per fê irritâ una filla
i fer-li fê un mal* camí.
Colama la n'ven tan forta
que 'l si no volia dâ,
una carta n'ha enviada
al seu germà capellà.
Capellà llegeix la carta
promptament forma l'intent:
Mosso, enbarda la mula,
marxarem encontinent.
Ven jujâ la cavalcada
que ella havia de marxâ.

A cavall la n'han pujada,
se reventa de plorà.
A Girona l'han casada,
l'han casada a disgust seu.
Ja'ls hi donarà la paga
un rol Deu omnipotent.

I
43

127

Els tres pastorets.

Si n'hi han tres pastorets
tots tres dintre d'una cova
l'un tocava 'l violí
l'altre toca la viola,
ai que mes ai
ditxosa es la nit de Nadal.
l'altre toca 'l clarinet
ai que n'es música bona,
Mentre n'estan tocant
venen passâ una dona,
ja li 'n dic: Mare de Deu,
si 'n volen ballâ una estona?

– No pot sê, 'l bon jovenet,
que no in vai tan delitosa,
n'he tingut un infantet
encare no n'hi ha una hora,
petitet i banyet
quoper nostres pecats plora.

Don Francisco.

Una cançoneta nova
n'es la que are v'ull cantâ,
n'es la de Don Francisco
pres i lligat en preso.
Den-li un bon aire
un bon aire,
den-li un bon aire
l'amor.
La mare l'anava a veure
a dintre de la preso.
—¡Ai fill meu! Perquè no cantes,
no cantes no una cançó?

– Quina cantaria, mare?
Quina cantaria jo?
– La que cantava 'l teu pare
la nit de l'Ascenció.
– Baixeu-me la guitarra,
la quina tocava jo.
Al primê rone de guitarra
comença la cançó;
els ancells que en l'aire 'naven
no sabien volâ, no;
els infants per les breçoles
no dormien de dolçô,
i el Rei se 'ls escoltava
a dalt del seu balcó.
Pregunta a 'n els seus patges:

Quin es aquet cantadô?
– Es el fill de Don Francisco
pres i lligat en presó.
Prompte mana a n'els seus patges
que l'treguin de la presó,
que si ell tenia culpa
no cantaria ell no.
Resposta que 'ls ha n'ha feta:
no volia sortî, no,
que no hi ha vida mes felisa
que esta dintre la presó,
al ivern no enfaden mosques
a l'istiu no hi fa calô.

Els tres Reis

Si n'eren tres Reis
fills de l'Etern Pare
n'han tingut concell
una temporada,
trenn lara larà
trumlaralarenn laraina
trenn lara lara là
d'anar a Betlem
a adorà l'Etern Pare.
L'estrella del dia
sempre los guiava,
quan son a Betlem

l'estrella se'ls para:
n'encuantren Maria
que al portal s'estava.
– Den vos guard, Senyora,
reina i coronada.
– Den vos guard, pastors,
on anen are?
– A adorâ 'l Rei nou
que n'ha nascut are.
– Si vlen senyors ~~tá~~
l'adoraren are.
S'agenollen als peus
li 'n besen la cara:
com a primê Rei
os li presentaven,

com a sacerdot
incens li'n donaven,
com home mortal
mirra li'n donaven.

Als fadrins de Centellas.

Fadrins de Centellas,
pleguen l'afeitâ, (bis)
les dones afaiten,
labridom labridom labrideta
sense remullâ.

Ella l'afeitava
al gran primô, (bis)
cada cop de navaja
li'n feia un petó.

Ella l'afeitava

ab gran rezel, (bis)
cada cop de navaja
li 'n fa saltà un pel.

Fadrins de Centellas
pleguen els instruments, (bis)
les noies aplaiten
a tot el jovent.

Els miquelets de França

Una cançoneta nova
tot cantant vos la diré,
treta dels miquelets de França
quan 'l'Espanya van entrâ,
talilíraina talíraina
talilíraina talirá.
La un es en Pau del Sofre
i tres o quatre generals,
s'en passejen per Fijueres
a cavall d'un burro blanc,
i en demanaren sopada
sopada de general;

la primera posadeta
la pollaia i aviram,
la segona posadeta
els gabaits escala 'vall;
¡gabatxalla, vil canalla!
la pagaren si Deu plan,
pagaren les mali-fetes
qu'heu fet de l'Empurdá avall,
heu cremat pobles i viles
i iglesies si'n troben;
dones viudes i casades,
donzelletes si'n troben,
i heu tirat els Sants per terra
i sols a Deu no respecten.

De la terra que'n soc fill....

De terra que'n soc fill
una minyona m'agrada,
n'he posat l'amor en plet,
penço me l'hauràn guanyada.

Que dirà per al padrí
d'aquell que l'haurà alcançada,
n'haurà alcançada una flor
la mes linda de la plana.

Les seves perfeccions
no vull que dâ d'explicar-les:

te lo cabell llarc i prim
les selles de l'all vultada.

Porta una estrolleta al front
i una rosa a cada galta,
la boca com un confit,
la dent com la fina plata.

Quan vos la miraren
ja n'esclafeix la rialla,
carinyosa en el parlâ
i en el caminâ bon aire.

Un dia jo t'encontrí
soleta que 'nava a l'aigua,

ja t'i'n dic: dolceta amor,
mirall de la meva cara.

Ella 'm diu: pernos clavell
florit de la matinada.
— Me n'han dit que vos casen
amb un jove de la plana.

— No'n vol casadeta, no,
ni tampoc amonestada,
i antes jo no 't deixaré
la mar guedará sens aigua,

l'arena 'n guedará aixuta,
els peixos miràn per l'aire;

i antes ja no 't deixaré
s'en rasarán les montanyes.

Magdalena.

– Magdalena Magdalena;
ni es anadaa Missa encara?
– No pot sê, germana Marta,
que en tal cosa no pensava,
dalt del Cel, dalt del Cel tinguem posada,
dalt del Cel.
– Ves-hi, vesti Magdalena,
oirás Missa cantada,
anirás amb un sermó
que darás enamorada.
Magdalena se n'arregla
les set ves pompes ¡gales.

Magdalena se n'hi va
al sos criats i criades.
A l'entrar en la Iglesia
ja l'en sent que predicava:
Quin es aquet jovenet?
¡Malaguanyat que sigui pecat!
N'hagues vingut algun temps
me l'hauria pres a casa.
Sent a mitg sermó
Magdalena ja plorava,
les paraules de Jesús
Magdalena al cor li entravan.

El Compte l'Arnau.

– D'dont ben entrat vos Conde, — Conde l'Arnau?
– Per la finestra mes alta, — muller lleial,
per la finestra mes alta, — ¡valgam Deu val!
– Ja me l'haurien espatllada, — Conde l'Arnau,
– Ai! mateix está posada, — muller lleial,
ai! mateix está posada — ¡valgam Deu val!
– D'dont venin les vostres filles, — muller lleial?
– Allá al quarto son que broden, — Conde l'Arnau
allá al quarto son que broden, — ¡valgam Deu val!
– Me les deixarien veure, — muller lleial?
– Massa les espantarien, — Conde l'Arnau,
massa les espantarien, — valgam Deu val!

— Tan sols la que es mes petita, — muller lleial.
— Tan m'estimo la mes xica — com la mes gran,
tan m'estimo la mes xica — com la mes gran.
— Dut tenia vostres criades, — muller lleial?
— A l'aigüera son que renten, — Conde d'Arnau,
a l'aigüera son que renten — plata i cristall.
— Me les deixarien veure, — muller lleial?
— Massa les espantarien, — Conde d'Arnau,
massa les espantarien, — ¡valgam Deu val!
— Dut tenia els vostres mossos, — muller lleial?
— A l'estable que donen grana, — Conde d'Arnau,
a l'estable que donen grana, — ¡valgam Deu val!
— Me'ls ne deixarian veure, — muller lleial?
— Massa me'ls espantarien, — Conde d'Arnau,
massa me'ls espantarien — ¡valgam Deu val!

Les dotze hores son tocades, — Conde l'Arnau,
les dotze hores son tocades; — com no marxau?
Les dotze hores son tocades, — valgam Deu val!

I

51

148

A la vila d'Olesa.

A la vila d'Olesa
una nina n'hi ha,
ri n'hi ha 'nada una
qu'es per enemorâ.
Jo 'm vai amb el seu pare
ri me la 'n vol donâ
i no me la dona
jo la 'n faré 'gafâ
pels miquelets de França
o be 'ls de Puigcerdá.
En trucaren la porta,
¡ola!, ¡ola! qui hi ha?

– Els miquelets de França
que 't venen a buscâ.
– Tinc la roba plegada
tot a punt de marxâ,
tinc vinticinc camises
me les ne vull portâ.
Al baixant de l'escala
n'encontra 'l seu germá:
– A ont vas falça traidora?
I ore, ont vols anâ?
– Amb el miquelets de França
que 'm venen a buscâ.

Les tres nines tes.

Si n'eren tres nines tes
vora un torrent,
l'una renta brigada,
l'altre l'erpen,
l'altre cull violetes
pel fill del Rei.

El fill del Rei passava.
sobre un pon d'or,
tira una pedra en l'aire
toca l'amor,
pron que l'ha ben tocada

del mitx del cor.

Si t'he fet mal nineta
be 't curarás,
molts metges n'hi ha a França
per a curâ,
i si aquets no t'hi bastan
d'altres n'hi haurá.

A l'horta del meu pare
una herba hi ha
cura 'l mal d'amoretes,
~~i de poc mal neu-ne~~ 'neu-ne a buscâ.
Quan son dalt de la costa
sent tocâ a morts:

la Guideta já es morta;
Deu la perdó.
Ja no 'n sortirá en finestra.
ni en balcó
ni en una reixeta
fen oració.

A l'horta de mon pare.

A l'horta de mon pare
un taronjê n'hi ha
que fa les tronges dolces
i altra punita no hi'n ha.
Trum tara tarara tarara
trum tara tarara.
L'amoreta s'en lleva
per 'nar-lo a regâ,
mentre' l'en regava
va passâ l'hortelà.
– Qué fen aqui bon jove,
qué hi fen aqui a regâ?

– Rego les clavellines
i aquet roser que hi ha;
preneu-ne tres o quatre
tantes com n'hi haurà.
Mentré' les ne cullia
un sospir va llençâ
– Qué suspireu jove?
– Be 'n tinc que suspirâ:
la vostr' amor donzelleta
me la voldrieu dâ?
– La meva amor n'es donada
amb un de Puigcerdà,
que demà a la vesprada
la 'n vindrán a buscâ.

En Cotiró

Soc fill de Montagut
d'allá on tinc el Sant Baptisme,
d'allá on tinc mon pare amat,
la mare que m'ha criat
tots els dies de ma vida.

M'en soc anat a Olot
solt per aprendre l'ofici
i al carrer de Sant Bernat
jo m'hi sô acomodat
amb una fal Margarida.

A mi m'està dient:
mon esposa Margarida,
que 'm deixi està 'l robâ
i me 'n posi a treballâ:
per mi remei no hi havia.

Gran robo se n'ha fet
per 'quest'ala de montanya:
si n'ha set en Cotiró
o 'l noi Nabs son companyó
o bé 'n Quita de Bianya.

Quan jo 'nava pel mon
tothom Cotiró 'm cridava,

i ore que 'n roc en presó
ja no 'm falta traidô
per a fer-me la sumaria.

¡Qui no 'gués hagut de dî,
floreix de la meva ~~cara~~ vida,
que 'n 'gués 'gut de sê 'gafat
i amb una presó tencat!
Jo 'guera dit: es mentida.

'les sis del demati
papê blanc ens ne donaren,
ens diuhen resoltament
que haviem de pençá en Deu
que la vida era acabada.

'les set del damatí
cap al suplici 'ns menaren
'b un Sant Cristo 'narbolat,
un frare a cada costat
d'en tan en tan ens hortaven.

i ens deien reroltament
que haviem de pença en Deu
que la vida era acabada. (1)

A Dios, vila d'Olot,
ore be estarás contenta
que haurás mort en Cotiró,
que no 't faltará traidô
tan com mares hi hagin.

(1) Aquesta estrofa de tres ralles es canta ~~[illegible]~~ tornant a la mateixa melodia de la tercera ralla de la estrofa anterior despres d'haver acabat aquesta. i a continuació d'ella com no demostra el text.

Els mossos de l'esquadra.

L'han agafat
els mossos de l'esquadra
al Rossinyol;
pujeu-lo a dalt
de la serra mes alta,
pujeu-lo dalt.

Pujeu-lo dalt
de la serra mes alta,
i allí veu-rà,
i allí veu-rà
la plana de Cerdanya,

i allí veurá.

I allí veurá
la plana de Cerdanya,
i el Rossellò,
i el Rossellò,
les muntanyes de Ferança
i el Rossellò.

El Rossellò
les muntanyes de Ferança
ni hi ha un rosé,
ni hi ha un rosé
que no fa les roses blanques,
ni hi ha un roseè.

N'hi ha un rosé
que fa les roses blanques,
cullin-ne un ram,
cullin-ne un ram
de la cima mes alta,
cullin-ne un ram.

Cullintne un ram
de la cima mes alta
i l'entregaren,
l'entregaren
a la meva 'namorada,
l'entregaren.

L'entregaren

a la meva 'namorada:

gran lo veurá,

gran lo veurá

gradará maravellada,

gran lo veurá.

I

56

163

Ball de les caputxes i gambetos.

Es un ball a l'antigalla que de temps immemorable el puntejen els pabordes del SS.mo Misteri de Sant Joan de les Abadesses en el dia de la festa major de cada any. La cobla que es contractada per a tocar les sardanes se li exigeix tocar també aquest ballet en la plaça major de la població. Els pabordes junt amb les pabordeses formen sis parelles; els pabordes van vestits amb gambeto i barret de copa-alta, i les pabordeses portan la indumentaria a tai de pagesa de l'alta montanya cobert el cap amb una caputxa blanca. Fa bó veure aquells dancaires amb l'escaient vestit tipic de la nostra Catalunya aimada!

I 57
R/22

Les filles d'un Cerdà.

N'eren tres minotes
filles d'un Cerdà
que s'han acomboiàdes
per 'nà a fé un buenà,
tara tara la tara
la la ra la la.

L'una porta rostes,
l'altra 'n porta pa,
l'altra la botella
ja l'hostal s'en van.

– Pregunten a l'hostalera:
el vi bò a com va?
A cinc sous la citra,
vos l'iré a omplenâ.

Quan la'n tingué plena
saber-la on posâ,
sota les faldilles
que ningú no veurá

L'una diu a l'altra:
on 'nirem a brenâ?
– Baix la ribereta
amb una font que ni ha

Que l'aigua n'és fresqueta
n'és per retar-nâ
L'una diu a l'altra:
Qui 'ns trenrà a ballâ?
Amb l'hereu Riera
fa de bon dançâ.
La primera dança
la nova 'rivâ:
Déu vos guard, Riera,
podeu ben dançâ,
que la vostra aimada
'cabia de finâ.

Goigs de Santa Cecilia.

que's canten en l'ermita de Sant Julià de Vallfogona, comarca de Ripoll.

Cantarem devotament
vostres goigs Cecilia santa.
Resp. Puig de Deu omnipotent
alcancen gracia tanta.

Sou vos, Cecilia romana,
filla de pares gentils,
i vos feren cristiana
per vostres actes perills
prenent aquell Sagrament
que al dimoni tan espanta.

Per lo Baptisme alcançaren
a Jesucrist per espós,
a ell humilment donaren
possessió del vostre Cos;
per lo qual consentiment
meresqueren esser Santa.

Amb un patrici Romà
vostres pares vos casaren,
però Deu hi va obrà
quan les bodes consentaren,
perqué vos en continent
useny assen la llei santa.

A l'espós denunciàreu
lo vot de de virginitat,
aquell àngel li mostràreu
que tenían al costat,
mirant-lo coloradament
a vostre intent se decanta.

Dos corones glorioses
l'àngel del Cel vos baixà,
les roses tan oloroses
als dos les va presentà;
vos, prenent-les humilment
estimant flor de tal planta.

Los gentils vos turmentaren
sabent que eren cristiana,
en un gran foc vos llençaren,
del qual vos tragueren sana;
per mudar-vos de turment
vos partiren la garganta.

En Roma, Verge, enterraren
vostre cos els cristians,
a Montserrat aportaren
un dit de les vostres mans
on s'adora santament
en aquella casa santa.

De molt temps sou venerada
en esta de Vallfogona,
alcançau-nos verge amada
puresa i amistat bona,
amor de Deu sobretot
que es lo que to Cel alcança.

Tornada

Fill de Deu meu alcançat
poder i gloria tanta:
visitem devotament
la capella d'esta Santa.

I 59

172

Sota l'olivera.

Sota l'olivera vera
sota l'olivera está.
– A la plaça fant ballades,
mare, deixeu-m'hi anâ.
– No hi vagis no Catarina
que 'l teu pare 'rivará.
– Tan si 'riva com no 'riva
a la plaça vull anâ.
Al punt que ella va ser fora
el seu pare va 'rivâ
– On es la Catarineta?

—Cos a la plaça a ballà.
El pare 'ja fa les cordes
i un bastó a cada mà;
la primera garrotada
un braç li 'n va trencà,
la segona garrotada
mitja morta la va deixà,
la tercera garrotada
ben morta la va deixà.

On anem Mare de Deu.

— On anem Mare de Deu ?
on anem tan apressada ?
— Agui baix en un veinat
hi ha una dona que m demana,
dalt del Cel, dalt del Cel tingue un posada
dalt del Cel.
— No hi anem mare de Deu
qu'es una dona molt rara.
— Amb aquella vull anâ
que tothom la desempara;
n'ha tingut un infantet

qu'és com l'estrella de l'alba,
l'anirem a batejà
a les fonts de Santa Clara,
Sant Josep serà 'l padri;
Santa Clara la comara.
— Què tirarem per batej?
— Pinyonets o bé 'vellanes.
Mes avall un pastoret
taleiava la ramada:
parlé, el bon pastoret,
em voleu tocà una sardana?
— No pot sé, Mare de Deu,
tinc la remada escampada.
— No n'és escampada, no,

que ni'es ben apilotada,
n'hi ha dos angelets del Pel
que li'n danen la girada.
El parti's posa a tocá,
's posa a tocá la sardana.
Vina, vina pastoret
que t'pagaré la sardana
no pas amb plata ni or
ni tampoc moneda falça
sino la gloria del Pel
que per sempre será dada.

I 61

177

A la plaça fant ballades.

A la plaça fant ballades,
mare, deixeu-m'hi anâ.
Com ne soc tan bonigueta
balladô no in faltará.
Flor de lliri, clavell, violeta,
que'l meu amor m'ha de matâ.

(No'n tinc mes.)

El pomeret.

A n'aqui baix en aquet prat
un pomeret se m'es plantat,
que no 'n pot viure,
perque no 'n sab de ben aimâ
que no viurá que no viurâ.
de pometes n'es carregat,
de vermelletes la meitat.
~~la cueta de cap a cap.~~
Un aucellet se n'hi ha posat
diu que 'n té 'l bec sobre daurat,
de les aletes la meitat,

la cueta de cap a cap.
Un casadó ja t'ha ovirat
t'escopeta ti ha declarat.
Ai, casadó, no in tiris pas
que del bon rei soc t'estimat,
de la reina t'enamorat,
menjo i dormo al seu costat.

I 63

180

A la vora de la mar.

A la vora de la mar,
a la vora de l'arena
hi n'hi ha dos mil soldats
que tots per servir el rei eren,
hi n'hi ha un de casat
mitj dia viu en pena.
—El capità li n'ha dit:
doncs, què tens que't dona pena?
Si te guiten la recció
o te pesen les cadenes?
—No me n'guiten la recció

que me la donen entera;
n'he deixada una muller
casada, vinda i soltera.
— El capitá li n'ha dit:
si n'era bonica o lletja.
— N'es més bonica ~~com~~ que'l sol ~~qu sol~~,
mes brillant que les estrelles
— El capitá li n'ha dit:
ves-te'n, ves a casa teva.
Al punt de la mitja nit
soldat en pica la porta:
baixa, baixa linda dama
que n'aqui tens el teu duenyo;
sols per la teva hermosura
jo'n soc franc d'anâ a la guerra.

I

64

R/22

182

El mestre.

El pare i la mare
no'm tenen rinó a mi,
me'n fan anâ a l'escola
per ~~x~~pendre de llegî.
De la font xiribiriclam
xiribiriclena mes ai patantam
xiribiriclom.
El mestre que m'ensenya
s'ha enamorat de mi:
— noia, no't farris monja,
que't casaràs amb mi.

— Seria massa xica
no 't podria servî.
— Tu faries com les altres
quan me veuries venî,
pararies blanxes taules
del bon pa i del bon vi.
Vamos, vamos, Roseta,
t'has de casar amb mi.
— Ai, mestre, lo bon mestre,
això no fa per mi.

Catarineta.

— A la plaça hi han balladers,
mare, deixeu-m'hi anâ.
— No hi vagis Catarineta,
tot pare está per 'rivâ,
Retiret Catarineta
qu'es hora de retirâ.
tan si 'riva com no 'riva,
mare, deixeu-m'hi anâ.
Encara no n'ha sortit fora
son pare ja va 'rivâ.
— Ai es la Catarineta ?

que no hi vigui per so pà?
— Catarina es a la plaça,
di', a la plaça a ballà.
Ja 'n 'gafa les dos corretges
i un garrot a cada mà;
la primera garrotada
mitja morta la va deixà
i en 'rivant a casa seva
la va 'cabà de matà.
Al cap d'un any que 'era morta
son pare l'en van penjà,
quan va ser dalt de la forca
tres paraules va llençà:
«Ai pares que in tenim filles!»

procuren-les a guardâ,
per maltractar una filla
are a mi ni han de penjâ.

F. 66

187

La presumida.

'La plana de Vich
n'hi ha una donzellota,
's burla dels fadrins
perque 's banqueta,
trum la la lai.
perque es banqueta.
Ja vindrá algun temps
que 's burlarán d'ella,
diumenge vinent
fi'n farem concerta
per anâ a ballá

a la riereta.
Tot ballant ballant
l'amor l'en 'tormenta;
'nem, anem minyons,
que per mi 's fa vespre.
Per ~~son~~ passarem
que la gent no 'ns vegin?
Passarem per alt
pe' l'hort d'en Falguera,
si 'n Falguera no ven
tirarem arrera,
matxos endevant
traginers arrera
i d'en tan en tan
alçan la botella.

I

67

189

El rei n'ha fetes crides

El rei n'ha fetes crides
bironçá birondón, birondeta,
el rei n'ha fetes crides
o les ha fetes fê.
Qui te d'anâ 'la guerra
la muller de deixê.
L'en deixará Don Jaume
Conica que la'n te,
te la dona Conica
no la'ngosa deixê.
L'encomana als seus pares

que l'en gobernin be,
que l'en 'sentin en cadira
no la 'n farrin fê ré.
Un dia sortî en ventana
veu venî un caballé,
ja 'n veu venî dos patges
tots vestits de dolè.
— Ai, patge, lo bon patge:
quina nova 'n porté?
— La nova que jo 'n porto
be us a la explicaré:
el compte de l'Aronja
n'es mort i sotarré
i a n'al cim de la tomba

n'hi ha nascut un lloré
i a n'al cim de la ~~A~~branca
n'hi ~~k~~canta un aucellet
que 'l seu llenguatge deia:
vinda torne-us casé
amb el mosso de la casa
o be amb el traginê.
– No pot ser lo bon patge
això no que no ho faré;
set anys le n'he esperat,
altres set l'esperaré.

I

68

192

El pagés de la Garriga.

Una cançó vull cantá
no hi ha molt que s'es dictada,
d'un pagés que hi ha molt ric
part d'avall de la Garriga.
A Deu, pagés del Mornany,
que del Vallés n'es la rissa,
que si'n comprava moltons
que si'n comprava i venia.
Si n'ha nat al Vallés,
que de molt bons n'hi haurá;
no hi vinc per als moltons, no,

que hi vinc per la vostra filla,
que ri me la 'n volen dâ
tot seguit m'hi casaria.
La minyona no ha sentit
i en ventana n'ha sortida:
– pare, qui n'és aquet jove
que ab mi diu que 's casaria?
– N'és hereu pagés Mormany
part d'avall de la Garriga.
– Pare, no m'hi prometen
que tampoc no us el voldria;
porta mes carbarres ell
que un carro no 'm portaria;
porta mes llana al clatell

que les ovelles de cria.
Ja se'n treu el mocadó
i a mocarse de seguida,
ja n'ha girat el sivall
dret a costa si solia.

I 69

195

La monja.

Dintre Barcelona
si n'hi ha un convent,
n'hi ha una mongeta
plora 'margament
tralara laraina.
— De qué 'n plores monja
tan amargament?
— Jo 'n plori un jove
que m'está al present
i si no m'hi caso
moriré al moment.
— Mori-us-se, mongeta,

que us enterrarem,
ai no en cap tomba
ni tampoc convent
sinó al cementiri
com la demés gent.
Les campanes grosses
be les tocarem,
també les petites
les repicarem,
si teniu roba bona
ens la posarem,
si 'n teniu de dolenta
en a la traurem;
cantarem 'labances
per un Deu del Cel.

I

70

197

El lladre.

Si n'hi havia un lladre
molt facinerós,
matava i robaba
i te lo que vol,
en te una nina
mes maca que'l rol.
Res li be de gana,
res no trob de bo
sino carn de llana,
caldo de moltó.
'gafa dinés i ves-hi,

porte in de millò.
L'entrant de la vila
encuantra 'l regidò:
– sinò 'm descubria
li diria jo.....
– Digui, digui mina
no la descubriré, no.
– Si n'hi ha un ladre
molt facinerós,
en tex una cova,
en te lo que val.

(Falta pro no n sabien mes.)

I 71

199

La minyona de muntanya

Una cançó vull cantâ,
no hi ha molt que s'es dictada,
d'una minyona que hi ha
de muntanya n'es baixada,
i el fadri que la tindrá
la salut n'haurá cobrada,
dels hiverns fa tornâ istiu,
de les tardors, primavera;
ella 'n cura 'ls geperuts
i els ciegos s'hi tornen veure.

La vella Sileta.

A Madrid n'hi ha una vella
que per nom s'en diu Sileta,
s'en pentina, s'endelgina
i a la plaça s'en va al ball,
lum pelerinc pelerinc pelerinc
jo bé m'en casaria amb ella,
lum pelerinc pelerinc pelerinc
sempre m'en sembla que la tinc.
Si se n'es enamorada
d'un pulit estudiant.
Estudiant, si tu m'en voldies

t'en faria un ric marxant,
t'en daré tres centes unces
totes amb tinê contat;
t'en daria cent ovelles
altres cent de moltons blancs;
t'en daria cent vaquetes
totes cent saben llaurâ:
Ja van a casa'l notari:
matrimoni pasi avant.
El notari ja li'n deia:
pu'era un boig estudiant.
Tant si'ns boig com no boig
casament ti'ri endavant;

amb els diners de la vella
probaré una de quinze anys.

Ja ha 'rivat lo mes de maig.

Ja ha 'rivat lo mes de maig,
regalada primera,
floriràn totes les flors,
els clavells i les rosetes,
gentil flô,
la rosa n'es la mes bella
de les flors.
I en fant un gran aplec
el dilluns de Cinquagesma;
i hi juguen els pastors,
deixen tots a ses ovelles;

i hi pujen els fadrins
conversant amb les donzelles;
també hi pujen jovençants,
jovençants i jovençanes.
Hi puja l'ajuntament
ab tota la galanesa;
també hi pujen els músics
hi toquen balls molt alegres,
i en fant un ball molt llarc
que la dança s'anomena.
'Cabat menjarem cabrit,
si no es cabrit será flebra.
També hi canta 'l rossinyol,
rossinyol i cadarnera;

també hi canta la puput,
cadescu de sa manera.
Aqui estic mirant Falgas
que'n teniu tan galan Reina,
que si un Deu del cel no vol
jo també l'iria a veure.

I 74

206

La molinera.

Fadrins que'n baixeu
al pla de Cervera
encomeneu-ni'hi molt
a la molinera.
A Deu molinera
a Deu
A Deu molinera.
Una filla 'n te,
n'es molt falaguera,
sab pastâ i cuinâ
de tota manera,

sab tambe fê foc
quan te bona llenya,
dona menjâ als porcs,
també n'a les vaques,
també n'a la burra
que tan se li 'n dona.
Broda mocadors
per la ~~porquetera~~ portuguesa,
i are 'n broda un
de seda vermella
per dâ al seu galán
per la prometença.
Ai del seu galan
'replega tres coses:

'repleza un bon dot
i ben ensenyada.

I 75

209

N'hi havia un pastoret.

Si n'hi havia un pastoret
renegava i maleia,
maleia 'l bestiâ
i el meteix poc que tenia,
i ajudau
i ajudau Verge Maria
del Coral.
Si n'hi surten tres malvats,
cavallers n'apareixien,
li 'n diuhen: ri 's vol dâ ambells
la remada regirien.
El pastô n'es ignocent

que per ells se prometia.
Fant un xiulet o dos,
la remada ja està en fila.
Si n'han fet un gros pon
de joncs i palles pudrides.
– M'en diries pastoret
d'aqui que t'en convindria?
– Una agulla de cosî
per a treu-re'm les espines
Els cavallés van passant
i el pastoret no podia;
ja 'n veu la Mare de Deu
en un camp que correbia:
Deixen-me'n està 'l meu fill,
el devot que jo tenia.

(correbia per corria, molt usat en aquesta comarca.)

La pastora.

Quan n'era petita
guardava 'ls gaions
i'are que 'n soc grande
ja 'n guardo 'ls moltons,
i no 'n guardo pas gaires
si no trenta i dos
moriré jo pastora
del mal de l'amor.
Mentre 's jo 'n brodava
quatre mocadors
animal salvatje
se n'ha menjat dos.

(N'hi tinc mes)

77

212

La pastora

Quan jo n'era petita
guardava 'ls xaions,
i'are que 'n roc grande
ja 'n guardo 'ls moltons,
que jo muero pastora,
moriré per vos
moriré pastora
del mal de l'amor.
Mentré jo 'n brodava
quatre mocadors
animal salvatje
se n'ha menjat dos.

D'aquesta cançó com de la anterior no n'he trobada mes lletra apesar dels molts esforços que he fet per a conseguir-ho puig tots els cantaires s'a turen aquí meteix dient que no 'n saben mes.

Les noies de Perpinyá.

Noies de Perpinyá
be estareu per 'visades
que diumenge vinent
'la plaça fant ballades,
tularai, tulalarai la laina
balarai.
Roseta se n'hi va,
Roseta se n'hi anava,
la 'n treuen a ballâ;
a la primera dança
balladó que 'n ballava,

Roseta, ert'monestada.
– No ho roc ni ho seré,
mataré â n'al meu pare.
L'arcalde es mes amunt
que tot s'ho escoltava;
– ¡Roseta, lo que has dit!
N'has de morî cremada.
– Del mal que jo n'he fet
me n'he aconsolada,
n'he mort el meu reicot
amb una punyalada,
si lê n'he roterrat
a la rombra d'un aure, (diuen aure per arbre)
el cap colgat de rocs

i els peus cofats de brangues,
i a sota del seu cos
un riu d'aigua hi baixava,
no n'hi ha d'aigua, no,
la sang que hi derramava.

I

79

216

Senyora Isabel.

— Senyora Isabel
si 'n vol sê robada?
— Robada 'n seré
si 'l lladre m'agrada.
Ja li 'n demana
a on te els seus pares:
Son a Tornadell
a casá la germana
penço que també,
ni hi hauràn casada
amb un vell, vellot,

no'l vull ni m'agrada,
n'es borni d'un ull,
va coix d'una cama,
fustejant un banc
s'es trencada l'altra.
Pujan al balcó
a veure la cavalcada,
veu un xivall blanc
que enflocat anava,
res rendes son d'or
i el xilló de plata,
trenta de cavall
i de peu curanta.
Sent un tros enllá

l'Isabel plorava:

– Què'n plores Isabel
¿què'n plores ara?
– De què'n ploro jo?
Servida de casa:
al matí capons,
'l la tarda postres.
– Igualment serà
quan serás a casa:
al matí favons,
'l la tarda ~~postres~~ seva agre
si'n vols veure aigua
l'hauràs apanyada;
de casa a la font

hi ha una jornada,
i de la fonta casa
n'hi conten un'altra.

I

30

220

Cançó del tira-avant.

El meu pare n'es al llit,
la mare se n'hi anava,
jo m'estic a la vora 'l foc
amb un punt d'or a brodar-ne,
tira'vant, tira'vant ella 'n venia
tira'vant.
Al punt de la mitja m'it
seu galan puja l'escala:
si se'n 'gafen per les mans
i'escales avall baixaven.
Quan ne son baix el carré

vestit d'home li'n posava,
espardenya blanca al peu
beta fins a mija canva,
al cap un barret rodó,
al coll una pessa llarga.
Ja n'agafen un camí
per 'nâ a les altes montanyes.
Quan ne son un tros enllá:
Caballes, bons caballés;
no heu pas vist una dama?
Ai, mestre, lo bon mestre,
no so de qui 'nn parleu ore.

I 81

222

El jove i la Pepa.

Una cançoneta nova
vos a la diré cantant,
treta n'es d'un jove i tendre
jo us diré la seva edat,
per mi plaça estai sentado
les dobles m'han agradat.
N'han anat a mirâ'l batisme,
dévuit anys li han trobat.
Si se'n va a casa de l'amo:
nostre amo, busque-us-e un morso
que jo me'n sam fet soldat.

Ell me 'n mira i me 'n remira:
tu pla per ser-ne soldat.
Nostr'amo be ho poden creure
que vos dic la veritat.
Me 'n donen tres-centes ~~unces~~ lliures
i un vestit dels peus al cap,
barretina de dos duros
mai n'havia duda cap,
i una ermilla de seda
folrada de cotonat.
Set anys ha que vaig per mosso
jo de dinê no 'n tinc cap,
que 'ls sarans i contradances
sempre 'm 'vien agradat

per fer-hi anâ les noies
les que duia voluntat,
i una que se'n deia Pepa
aquella molt mes que cap.
Me'n vaig a casa la mare
per dir-li la veritat:
Ai mare, la meva mare;
jo me'n som fet soldat.
– Ella me'n mira i remira:
tu pla per ser-ne soldat.
– Ai mare, be ho poden creure
que vos dic la veritat
– Si t'ets fet soldat o pillo,
fill meu, tu fes-ne bondat,
que dels generals i quefes
sempre'n serás estimat.

Els tres dallaires.

Si n'hi havien tres dallaires
que n'dallaven ren un prat,
ja n'hi va la Xica rossa (Xica per Francisca)
a portar'ls-hi l'esmorsâ,
de la nyigo, nyigo, nyigo,
de la nyigo nyigo nyic.
Ja n'arriva i para taula
i los crida per esmorsâ:
veniu, veniu-ne dallaires,
veniu-ne a esmorsâ.
Lo dos dallaires no dinen,

l'altre no'n vol dinâ.
— Qué 'n teniu vos bon dallaire
que no'n volgueu esmorsâ?
Ne teniu mal d'amores
o mal de festejâ?
— No 'n tinc pas mal d'amores
ni mal de festejâ,
sinó ~~a~~la Xica rossa
que 'm fa morî i penâ.
— Demaneu-ne n'al meu pare
si us e la 'n volen dâ,
i si ell un e la 'n dona
per ben donada será.
— Ja 'n pican a la porta:

ola, ola, qui hi ha?
– El Miquelet d'Ausseja
que já 't venen a buscâ.
Xica, plega la roba,
que n'es hora de marxâ.
La roba está plegada
i a punt d'anâ a marxâ;
entre jipons i vestits
una dotzena n'hi haurá,
quatre vestits de seda
i quatre de cafetá;
hi falta la capuxa
que jo m'haig de posâ.

I 87

228

La fira de Junquera.

El dilluns al demati
vaig anâ a fira a Junquera,
en volia comprâ un bon
i en vaig comprâ una enga veia,
are bon bon punt, i are bon punt
i are bon' hora i are bon punt.

(Nó'n tinc mes)

En Jenicó

Sastres, n'eren sastres,
festejava jo,
¡la vida mia!
festejava jo,
¡la vida amor!
El que mes aimava
n'era en Jenicó;
ell, se'n va a la guerra
per darme'n tristó.
Cap de la setena
serto agni al balcó,

veig pujar un jove,
sembla 'n Jenicó.
Baixo escala 'vall
l'espero al cantó.
Lo primê que fa
me 'n 'llarga les mans:
— com ho passes Pepa?
Com ho has passat?
Malament, el sastre,
pensant molt en tu.
— La vida del sastre
ja 't diré com va:
un dinê l'agulla
i un son el didal
tres rals l'estisora
i la cana un ral.

Dan Jaume

Dan Jaume s'es casat jove,
ai, viva l'amor,
a quinze anys ja n'he muller.
viva l'amor que viva la rosa
a quinze anys ja n'he muller
viva la rosa del rosê.
L'encomana a sa mare
que li'n guardés ben bé,
no la'n fes sê porqueirola
ni tampoc en el rentê:
ensenyen-la'n del brodê,
si'l brodé no li agrada

ensenyen-la del mitjé,
si 'l mitjé no li agrada
no li 'n deixen fê rê.
Quan Don Jaume ja 'n tornava
porqueirola la 'n trové.
– Den la guard, la porqueirola,
be son vos la men mullê?
– No 'm destorben lo bon jove
que haig de fê un feix de ballanê

(N' hi falta pro no 'n sabien mes.)

86

233

La flor de llinet

El meu pare m'ha casada
amb un vell que no m'agrada,
la flor de llinet,
la flor de llinet m'agrada
la flor de llinet.
Me'n fan teleiâ les cabres,
¡n'he perduda l'esquellada!
i un pastô me l'ha trobada.
– Pastô, torna'm l'esquellada.
– Qué'm darás per la pagada?
– La millor de la remada.

— No'n tinc prou de la pagada;

— Un llençol i una flaçada.

— No'n tinc prou de la pagada.

— Un petó i una abraçada.

— No'n tinc prou de la pagada

¡Faries com la mainada!.....

Rogeleta.

Una cançó vull cantà,
no hi ha molt que s'es dictada,
d'una minyona que hi ha
que dia que'n vol ser robada.
Al punt de la mitjà nit
el Madre puja l'escala,
l'encontra vora del foc
roleta que's pentinava:
– Jo li dic: que Deu te guard,
colò de rosa encarnada.
– Ella que'm respón: clavell
florit de la matinada.

– M'en diries tu Angeleta
si es hora de marxà encara?
– Antes jo no marxaré
vull despedir-me dels pares.
– Despedeixes t'has de cor
que de boca no pots ara.
– De boca 'm vull despedí:
A Deu siau, pare i mare,
ja 'm despedeixo de cor
ja que no puc de paraula.
Caminaren dia i nit
i a l'hostal no n'arribaren;
quan arribaren allá
las portes eren tancades.
– L'hostalera, baixa a obrí,

promptament pararás taula
del bon pa i del bon vi
i alguns ous amb cansalada.
Mentre' n'estaven ropant
l'hostalera se'ls mirava:
– Qué miren vos hostalera?
De que esteu tan admirada?
– Tu Angeleta be't conec,
roc germana del teu pare.
– Miquelets, anem, anem,
que aquí ja'us coneixen massa
Quan varen sê un tros enllá
un pobre vell n'encontraren:
N'haurien sentit a dî
d'una minyona robada,

que sa mare ha mort d'enuig
¡jo que no trigaré gaire?
Quan ella va sentí aixó
cau a terra desmaiada.
– Quin es aquest ~~mi~~ que let
que en paraula s'en desmaia?
– D'aixó no 'n fassen cabal,
no hi ha molt qu'es a les armes.
¡Ai! pare, si 'm perdonen
promptament tornaré a casa.
Filla meva, 'nem, añem,
que per mi estás perdonada.

Se n'ha casat un jove.

Se n'ha casat un jove
pel'n te cent i un any,
jo encara no'n tinc quinze
jo encara no'n tinc tants,
i alça minetes,
jo encara no'n tinc tants.
A la mit de les bodes
el vell n'ertá rompent
li'n dona cotzadeta
per per-te'n despertâ,
i ell, li'n refum cossa,

del llit l'en fa saltâ.
M'en vaig a casa la mare
que 'ns torni a Descasâ:
Ai! Filla, la meva filla,
al vell be l'ets d'aimâ
que 'n te molts camps i vinyes
que a tu te 'ls deixarâ;
are 'n fè la Quaresma
i el vell se morirá,
te 'n buscarem un jove
que 't fará saltâ i Ballâ.

Si 'n son tres que la 'n festejen.

Si 'n son tres que la 'n pretenen
tots tres s'hi volen casâ.,
la un, es l'heren Riera,
l'altre, n'es l'heren Cerdâ,
tu festéjala jo pheirejala
veurem qui l'alcançará.
En Rossell ferma la mula,
cap a la casa s'enva:
– Deu la guard, donya Maria,
la seva filla, on está?
– La meva filla es a plaça,

oi, a la plaça a ballâ,
i amb el jove que ara balla
penço que s'hi casarâ.
En Rossell deixa la mula
cap a la plaça s'en va,
quan ell n'arriva a la plaça
ja le'n 'gafa ~~de~~ la ma,
set anells d'or que portava
tots set els hi va donâ.
Quan el Cerdâ se n'adona
els colors va trasmudâ:
n'aniré al castell d'Andorra
que muller no 'm faltará,
de tan galanes com ella
un tan galán jove 'n pot trobâ.

I 90

La primera flor

Ai amor, primera
la primera flor,
t'importes la palma
de tot Rossellò.
Ella cuina i pasta,
fa bugada i tot,
si l'ha rentadeta
amb un riu molt gros,
si l'ha esclaridota
amb un riu espaiós,
si l'ha estenedeta
en un jardí de flors,

-el t'ha plegadeta
amb una capsa d'or,
cada plec que hi feia
un sospir o dos.
- Què suspires filla?
De què fas gran plor?
- Desitjo casar-me
amb un noi ben ros,
desitjo casar-me
amb un noi com vos.

El pobre Joan

Per les festes de Nadal,
Joan, per què no t'alegres?
Com m'alegraria jo!
M'han casada l'amor meva!
L'han casada lluny d'aquí
per què 'ls meus ulls no la vegin.
El dia que va marxà
pel meu carrer passava ella,
ella 'm digué: adéu Joan,
jo li 'n dic: adéu Teresa,
Ella se 'n posa a plorà,
"jo, plorava molt més que ella,

els meus ulls semblen la mar
i els seus semblen la riera.
El que m'acoloca a mi
que'n tinc una prenda seva,
tinc un mocadó brodat,
brodat de seda vermella,
al mitg hi ha un campanà
i al cap-d'amunt una estrella
que fa cara a tots els vents
com els joves que festejen.

La porqueirola.

Les guerres son cridades,
viva l'amor,
tots els nouets ni han d'anè,
que viva l'amor nova,
tots els nouets ni han d'anè,
que viva l'orangè.
Com no farà don Jaume
que també ni haurà d'anè?
En té la muller petita,
no la'n gosarà deixè.
L'encomana a sa sogra
que li'n cuidessin bè,

no li 'n faràn fê les feines
que ella no les puga fê.
Aprien-li una filosa
i ensenyen-li 'n de filè;
si 'l filè no li agrada
ensenyen-li 'n de mitgè;
si 'l mitgè no li 'n agrada
ensenyen-li 'n de brodè;
si 'l brodè no 'n sab apendre
no li 'n fassen fê rê.
El Don Jaume n'es a fora
porqueirola la 'n fan sê.
– Ai! Sogra la meva sogra!
A hont los faré anè?
– A n'el bosc de Don Jaume

que n'hi ha del bon grané.
Al cap de los set anys
Don Jaume ja tornè;
caminen, caminen patges,
jo també caminaré,
tento una ven prima i clara,
me presento ma muller.
– No es la muller Don Jaume
qu'una porqueirola è.
– Caminen, caminen patges
que amb el cantà la canec bè.
Quan ne son a mitg boscaire
la porqueirola encontré:
– Den la guard la porqueirola.
– Den lo guard lo caballé.

– M'en diries porqueirola
de qui ~~x~~ son els nodriguès?
– Don Jaume (1) n'es a la guerra,
Deu lo salve alla d'ont é.
– M'en diries porqueirola
que'n portes per a menjé?
– Porto un xiquet de pa d'ordi
que la sogra m'en va fê.
Se n'arrenca de l'alforja
coca blanca li'n doné.
– M'en diries porqueirola
que'n portes per a bebé?
– Porto un xiquet de vinagre
que la terra n'estové.
Se n'arrenca de l'alforja

(1) Sembla que hi deuen faltar un parell de ralles aqui; a la pregunta deu seguir la resposta.

vino blanco si 'n donè.

- No per cert lo caballero
acostumada no hi ~~hé~~ hé.

- Pren-lo, pren-lo porqueirola
t'hi acostumarás bé.

I 93

252

Els tres dallaires.

N'hi havien tres dallaires,
petita i bonica,
tots dallen en un plà,
petita com ca.

(No'n tinc mes lletra)

Lletra comunicada per l'autor del recull amb data 31 desembre de 1922

Si n'hi han tres dallaires
petita, bonica!
tots dallen en un pla,
petita, com va?

La un ne diu a l'altre:
- Qui em durà l'esmorzar?-
- Aquella polla rossa
que el sol la va criar.-
De tan lluny com la en veuen
ja en paren de dallar.
- Dalleu, dalleu dallaires
que us porto l'esmorzar.
Us porto un tupí de sopes
i un tall de bacallà.-
El més petit dallaire
ja no en pot esmorzar.
- Que té, lo meu dallaire,
que no pot esmorzar?
Si en pateix mal d'amores
o mal de festejar?-
- Jo no tinc mal d'amores
ni mal de festejar.
Voldria l'amor vostra
si me la volíeu dar.-
Demaneu-la an el meu pare
i també an el meu germà

i si ells vô a la en donen
per ben donada està.-
- Si ells no me la en donen
jo la en faré robar
pels miquelets de França
o bé els de l'Empordà.-
Ja en piquen a la porta:
- Hola,hola! Qui hi ha?-
- Els miquelets de França
que et venen a buscar.-
Quan ne baixa l'escala
n'encontra el seu germà.
- On te'n vas,desgraciada,
i a on te'n deus anar?-
- Calla,mon germà,calla,
calla si vols callar.-

Per divertir mes penes.

Per divertir mes penes
respirs, llantos i plors,
un dia in determino
de dita una cançó.

(Nó'n sabien mes)

Nota: Per lo que em va explicar la cantadora vaig deduir qu'es el meteix argument que la cançó de la 3ª serie de l'Avenç página 83

Els estudiants de Tolosa.

A la vila de Tolosa
si n'hi ha tres estudiants
que n'aprenguessen els estudis
per a ser-ne capellans.

(No n'hi tinc més)

I 96

257

El marinê.

En una vila de Franca
n'hi ha un marinê,
le la dona bonica,
boga del marinê boga,
no la 'n gosa deixé
boga del marinê.
L'encomana a sa sogra
que se li 'n cuidés bé,
no li 'n parán per feines
que no les puga fê.
Jo tornaré per Pasqua
passada la Trinitê.

La Pasca ja n'es passada,
la Trinitè tambè,
jò me'n vaig en ventana
per a veure qui ve
i en veig venî pres patges
i a mon merit tambè.
Ai patges, pobres patges,
quina nova'n portè!
La nova que jò'n porto
no la'n vulgueu sabè;
la princesa n'es morta
que avui la n'enterrè
i n'han feda la fossa
sota d'un taronge,
i a dalt de les branquetes
hi canta l'esparvè.

Al Camp de Tarragona.

Allà a n'el Camp de Tarragona
hi ha un arbre que borrona,
quan l'arbre es vert
quan l'arbre es vert
l'ombreta es bona
quan l'arbre es vert.
i a la soqueta una pastora
i un pare blanc que l'enserrona,
tantes li dinfa felona,
s'arrenca'l fus i la filosa
li venta un colp a la corona,
ila sang del cap a terra brolla.

– Què n'haurás fet falça traidora
que per això haurás d'anâ a Roma
al Pare Sant que t'en perdoni?
– Com hi aniré jo tota sola?
l'un dia plou i l'altre trona
i l'altre cau pedra rodona.

L'estudiant i la Sileta.

Si n'hi havia un estudiant
que festejà la Sileta,
no t'ha pogut alcançà
ni amb diners ni paraules.
Lai lom fa lireta la,
lai lom fa liron lireta.
Si se n'ha determinat
de vestir-se de mongeta,
al punt de la mitja nit
truca a casa la Sileta.
– Ola, ola! Qui n'hi ha dalt?
– Voleu acullí una mongeta?

– Quina mongeta sou vos ~~fa~~
que de nits amen soleta?
– Mongeta de Sant Quintin
mi han donat per penitencia.

La confessió

Amb dos pençaments estic,
amb dos pençaments estava
si m'aniré a confessà
o si m'aniré de casa.
Lum falalá
lum falalá lum falalena
lum falalá.
El pençament me va dí
que m'anés a confessar-me,
i jo me n'hi vaig anà
a Sant Francisco de Paula.
Quan me vaig ser al convent

trobo les portes tencades,
en vaig venir l'escolá
que per dalt se passejava.
Jo li 'n vaig cridâ, Tomás:
vols escoltá una paraula?
si vols dí a un confessô
si valdria confessarme?
Luego que li hagué dit
confessô baixa l'escala;
a mitja confessió
va dir-me mal de..!...
El dimoni 'm va tentâ
li 'n tiro escopetada;
—Ay apen agnest traidô
que l'Iglesia no li valga

(1) Agni falta una paraula que el que va dictâ la canço no l'ha sabut agni guina es.

– Si t' Iglesia a mi no'm val
vàlgam la Verge del Carme.
Jo no'm vaig fiâ d'això
que 'm vaig valer de mes cames,
vaig saltâ d'una paret
feia nou cames d'alcada,
i encare demés d'això
a baix n'hi havia gueret d'aigua,
en el rodet d'un molí
la meva vida es salvada.
A l punt de la mitja nit
me n'aní casa la mare.
– Ai fill meu d'ont ixes tu,
ai fill meu d'ont ixes are?

Diu qu'has mort un confessó
mentres que t'en confessava?
– Mare, no creguen això,
no creguen això la mare,
que si jo hagués fet això
no m'en veurien vos are.
Tenint aquestes raons
li n'arribava una carta
que deia: Heren Rossellò
d'una t'has escapada,
que 't volien per hereu
d'una casa de Cerdanya,
una casa amb dos pilans,
sense sostres ni teulada,
de dies hi toca 'l sol
i de nits hi cau gelada.

Els presos de Vallcebre.

Els presos de Vallcebre
cantan una cançó.
La dama se'ls escolta
lirom, lirom, fora,
de dalt del seu balcó.
lireta, liró.
Els presos la n'han vista
han parat la cançó:
—Canteu, canteu els presos,
canteume la cançó.
—Com cantarèm senyora
si som a la presó?

sense menjâ ni beure
sinó una volta al jorn?
¡i encare aquesta volta
n'hi hagués hagut prou!
— Jo vull dí a n'el meu pare
qu' em concedeixi un dó.
¡Ai, pare lo meu pare:
'm voleu concedí un dó?
— Filla la meva filla,
quin dó vols que jo 't dó?
— Ai pare lo meu pare,
les claus de la presó.
— Filla la meva filla,
'quet dó no t'ouràs, no,

que obriries els presos
i fugirien tots,
demá serà dissapte
que 'ls penjarèm a tots.
– Ai pare lo meu pare,
no 'm penjeu l'aimadô.
– Filla la meva filla,
quin es ton aimadô?
– Ai pare lo meu pare
el mes rosset de tots.
– Filla la meva filla
serà el primê de tots.
– Ai pare lo meu pare
penjeu-mi'l a n'a mi i tot,
i a cada cap de forca

posen-hi un ram de flors
perque la gent quan passin
pue sentisn les olors.

R 32

22

Recull de tonades populars

· Lema ·

Sant Jordi

(música)

Festa de la Música Catalana.
Any 1921-22 - Concurs IX.è
Secció XI. Premi de 25 pessetes ofert per l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya.
Autor: Lluís Canyellas. Flre
Sant Feliu de les Abadesses.

Roseta Casanoves

Al pla de Barcelona.

Poc a poquet

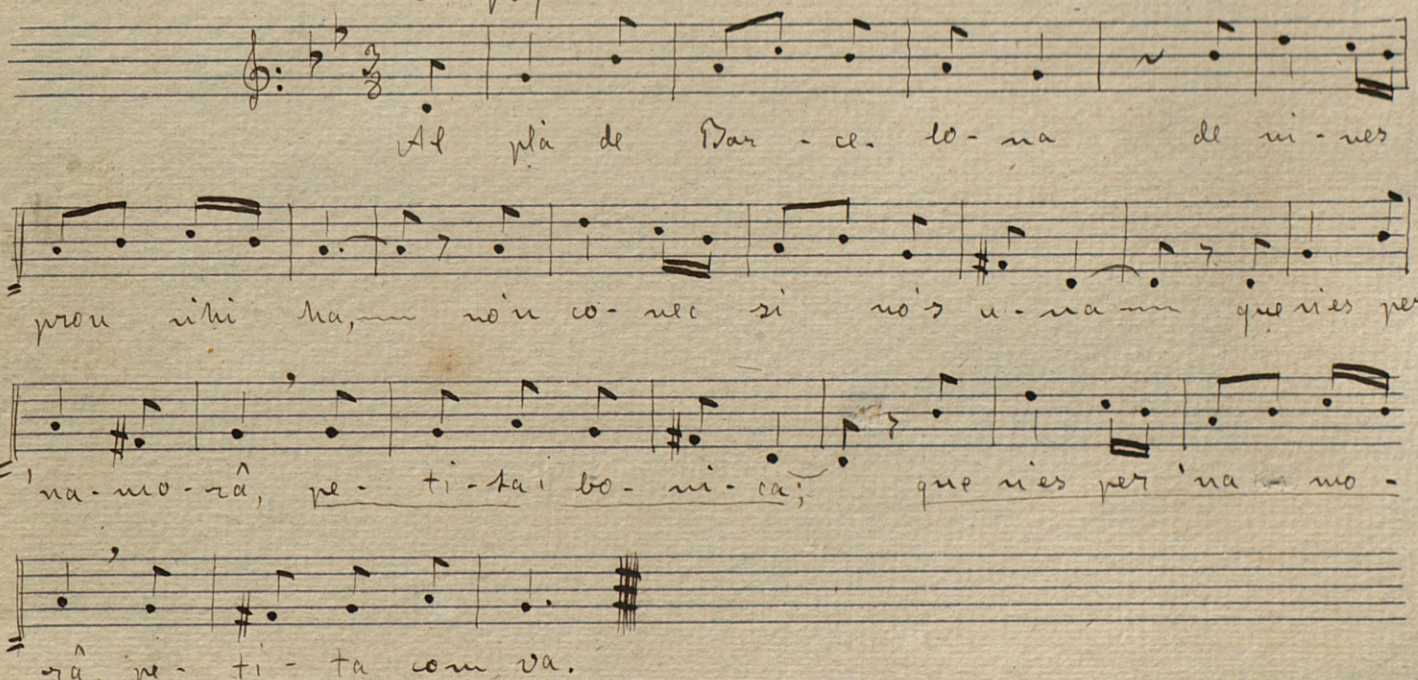

Carme Roqué

Si n'hi ha tres ninetes....

Vin

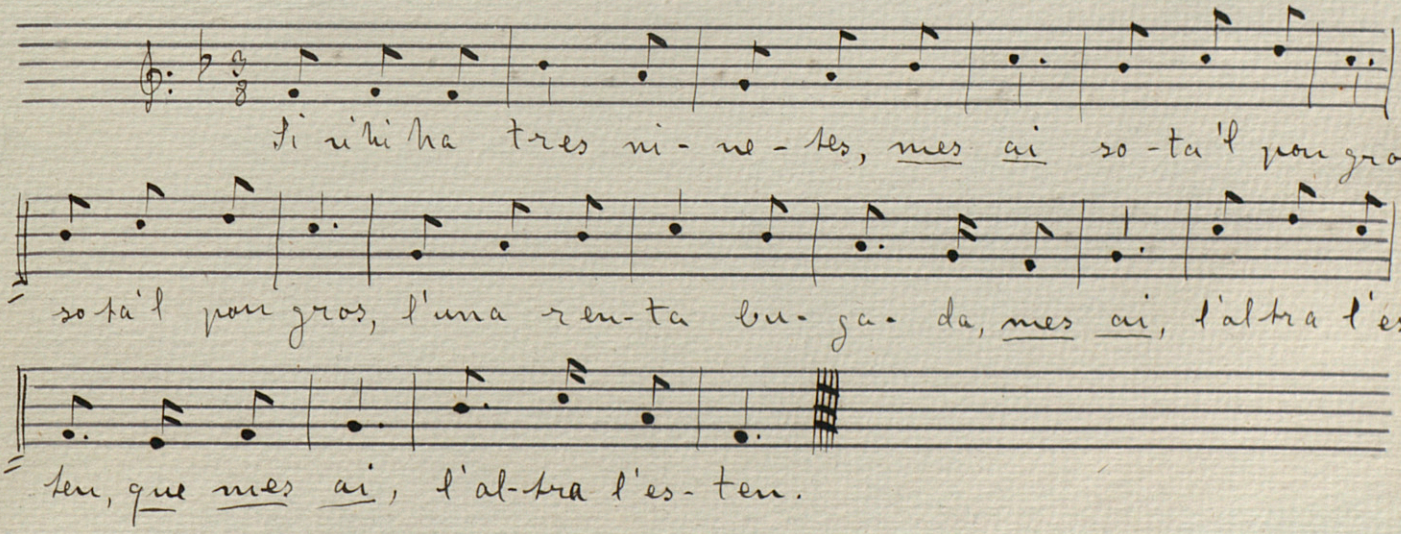

3

Jaume Alsina

A Sant Andreu.

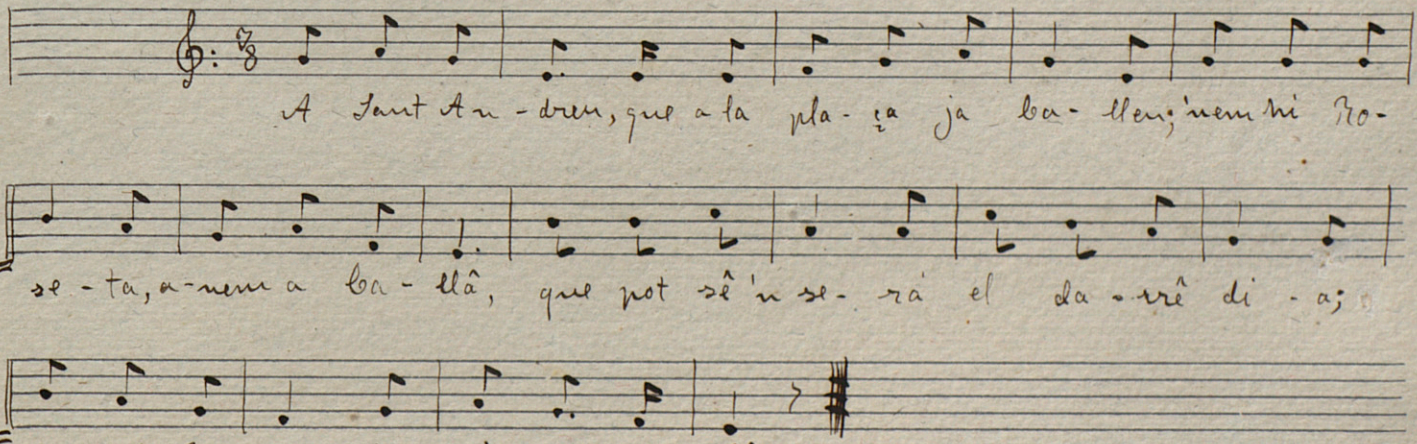

4

Maria Solà.

El mal pagès.

Andante

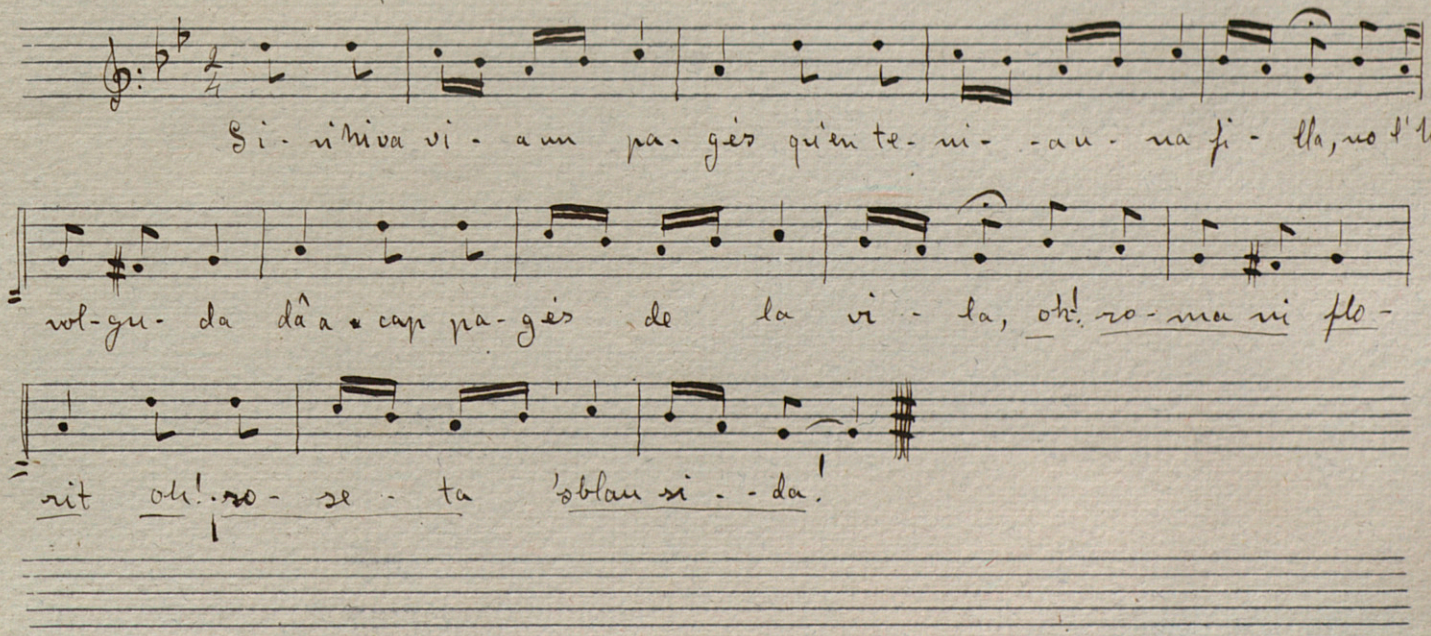

Carme Roqué

Graciosela.

Animat

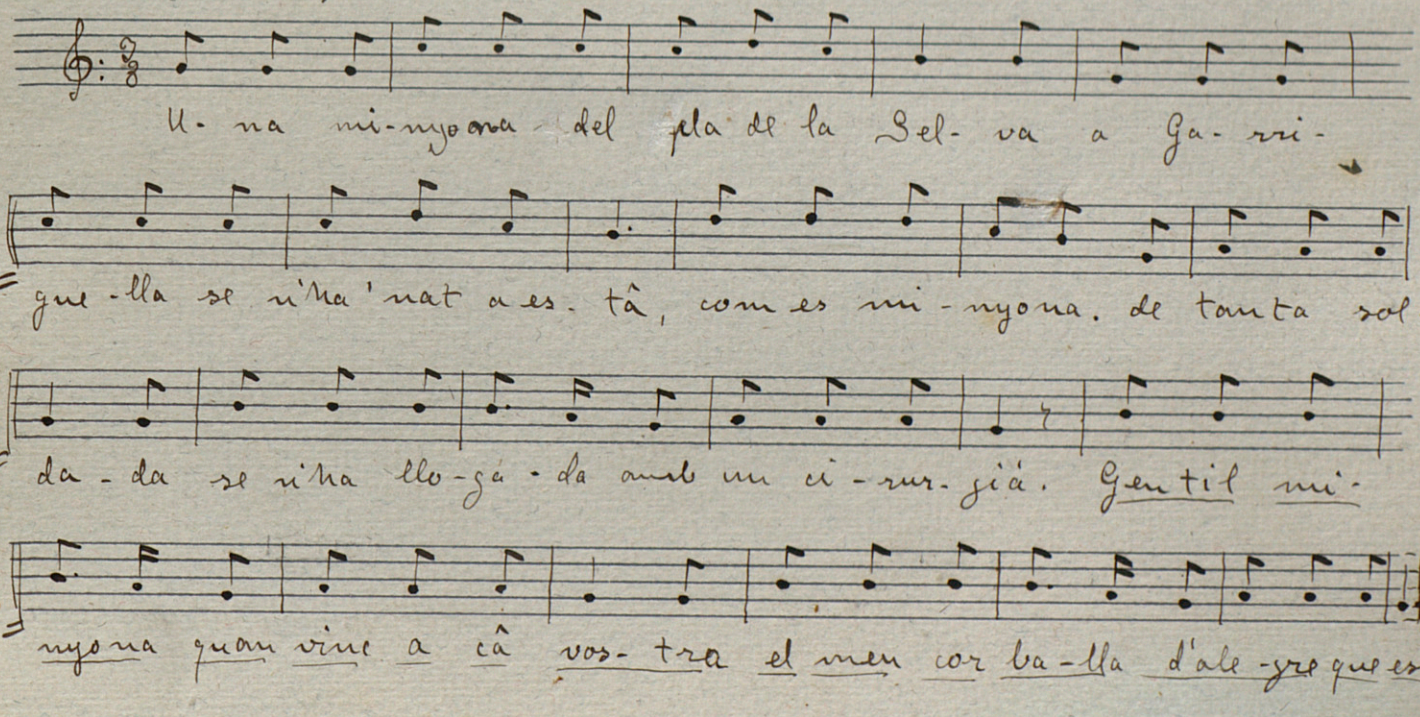

Carme Roqué

L'estudiant i la Sileta.

Un poc mogut

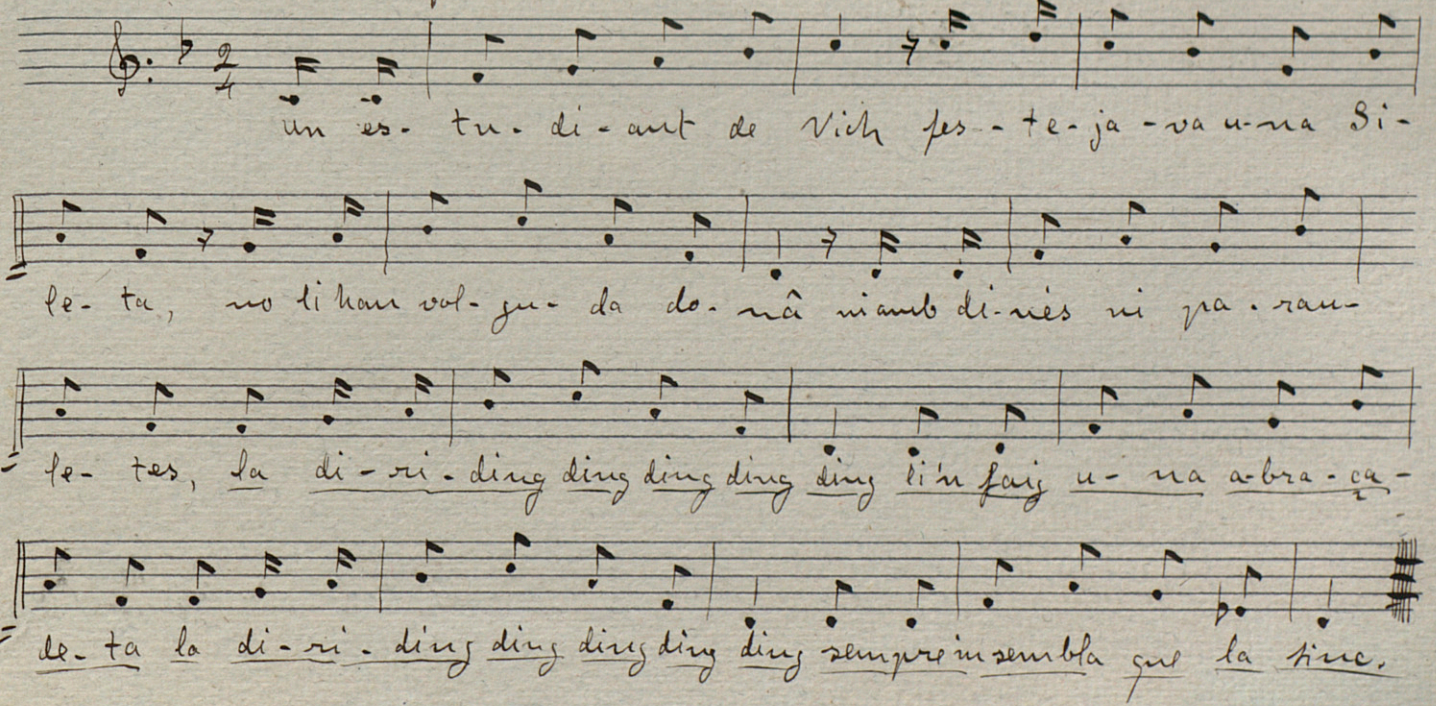

Roseta Casanoves

Matinet m'en llevo jo.

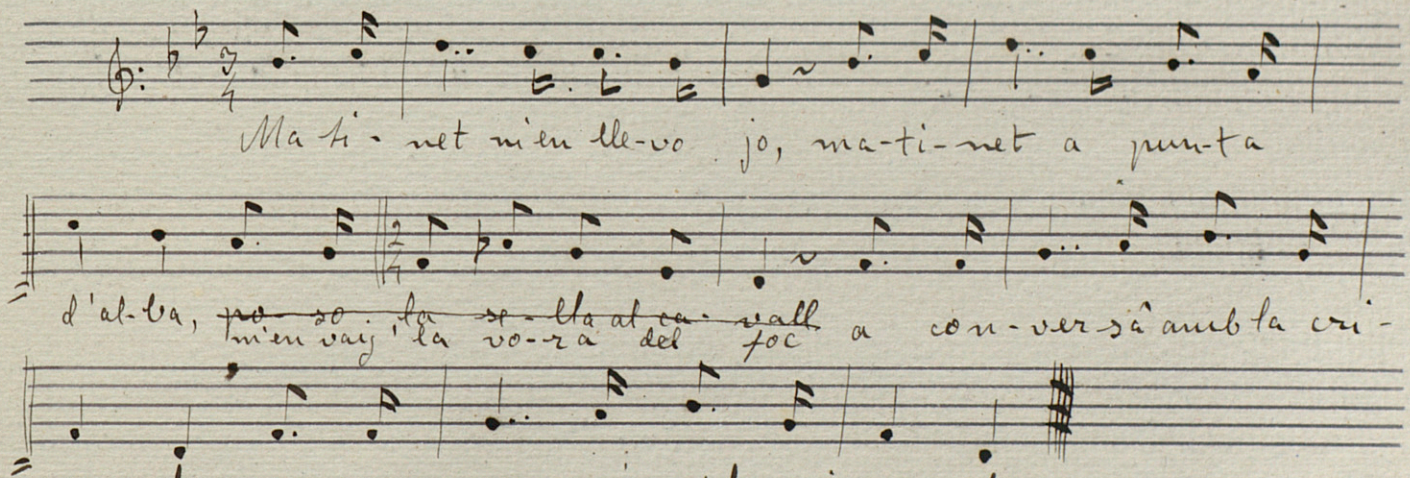

Ep Antoni Serrat

La minyona d'Olvàn.

Aire mandrós

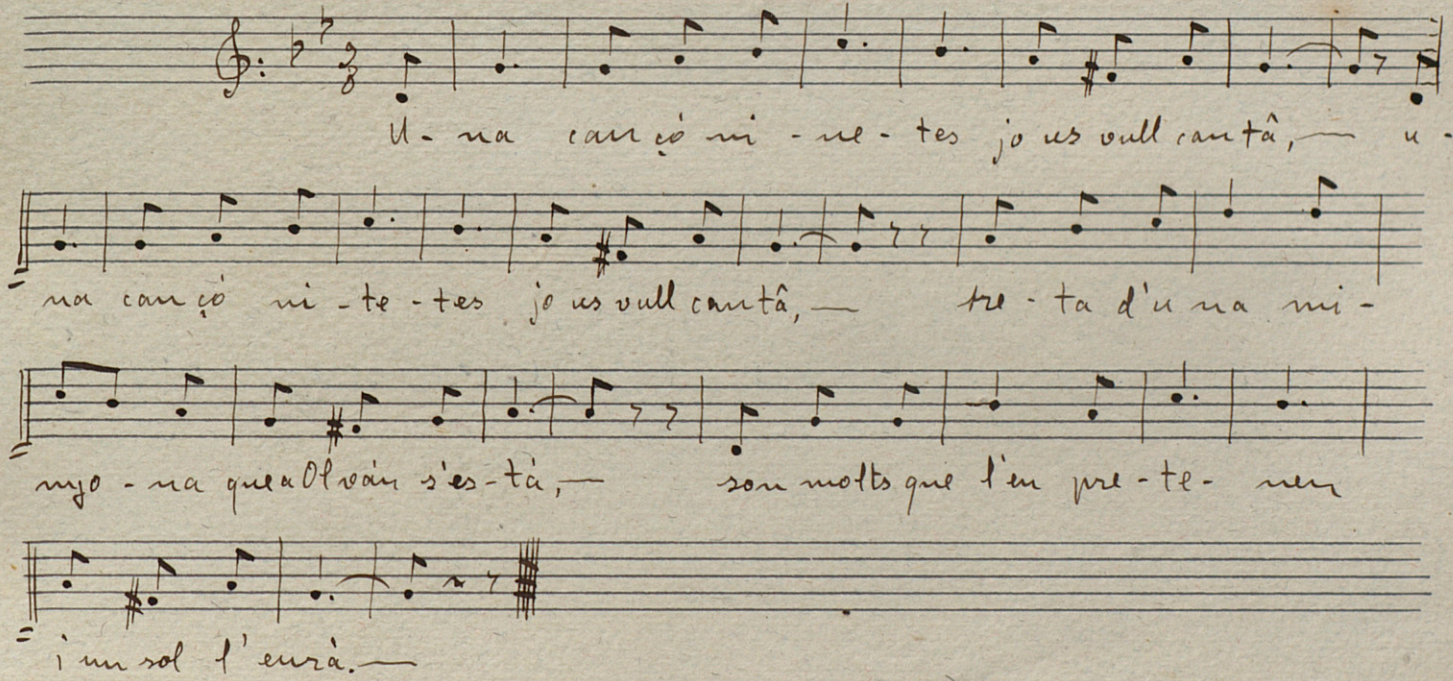

Montserrat Solé

Al dilluns al demati.

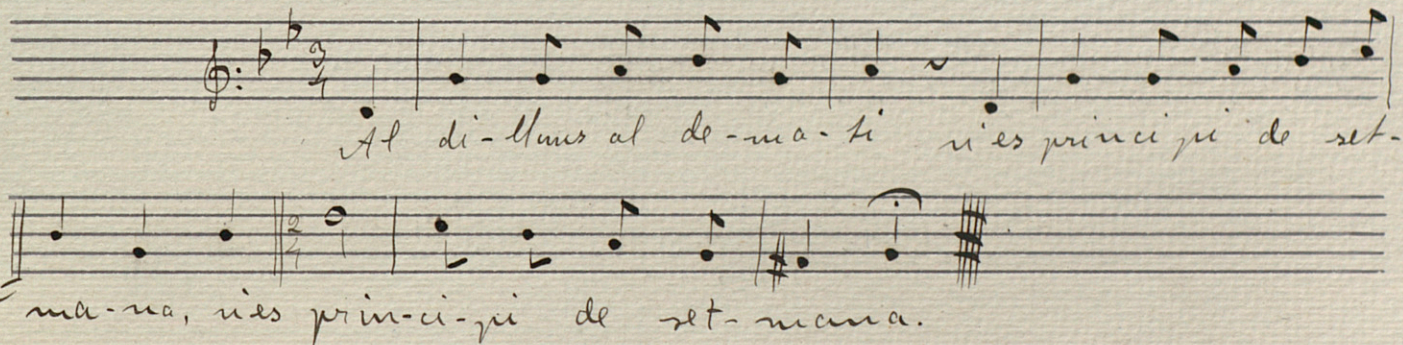

Montserrat Solé

El jutje.

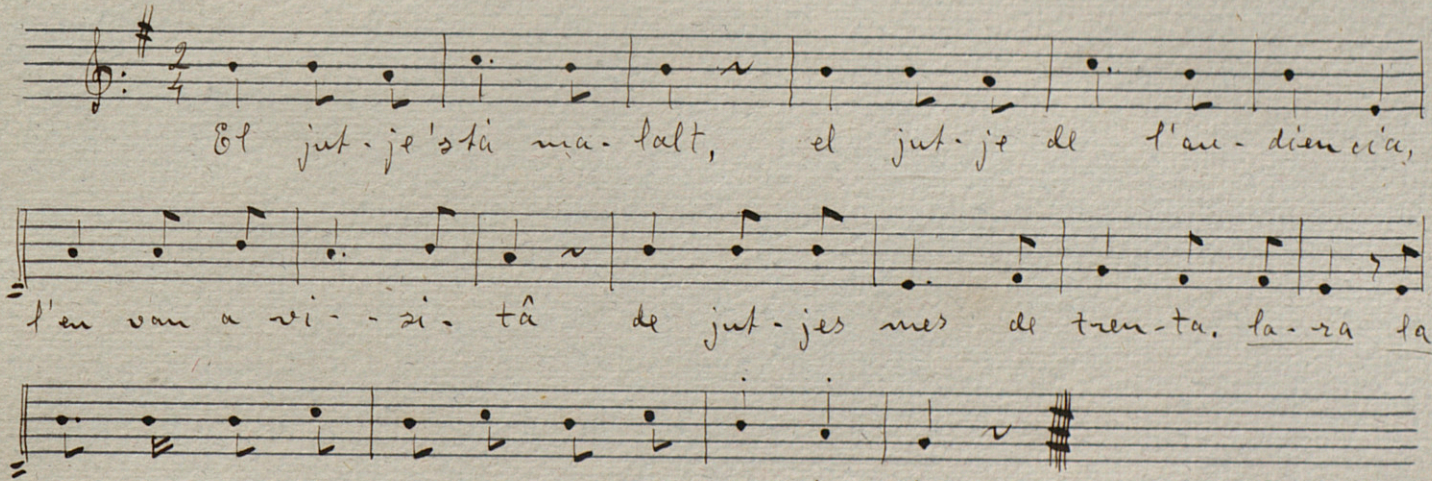

11

Maria Solà

Quan jo n'era petitet.

Depressa

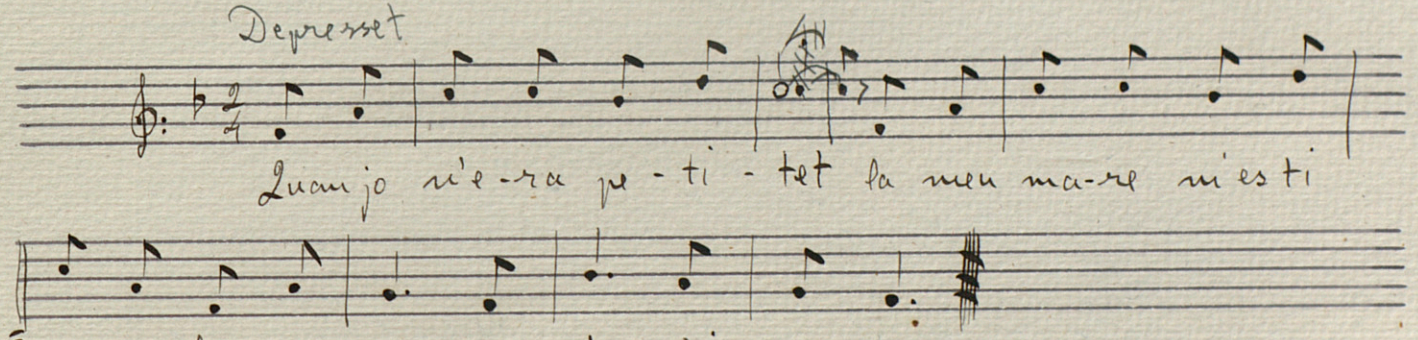

12

Montserrat Solé

La vella de Madrit.

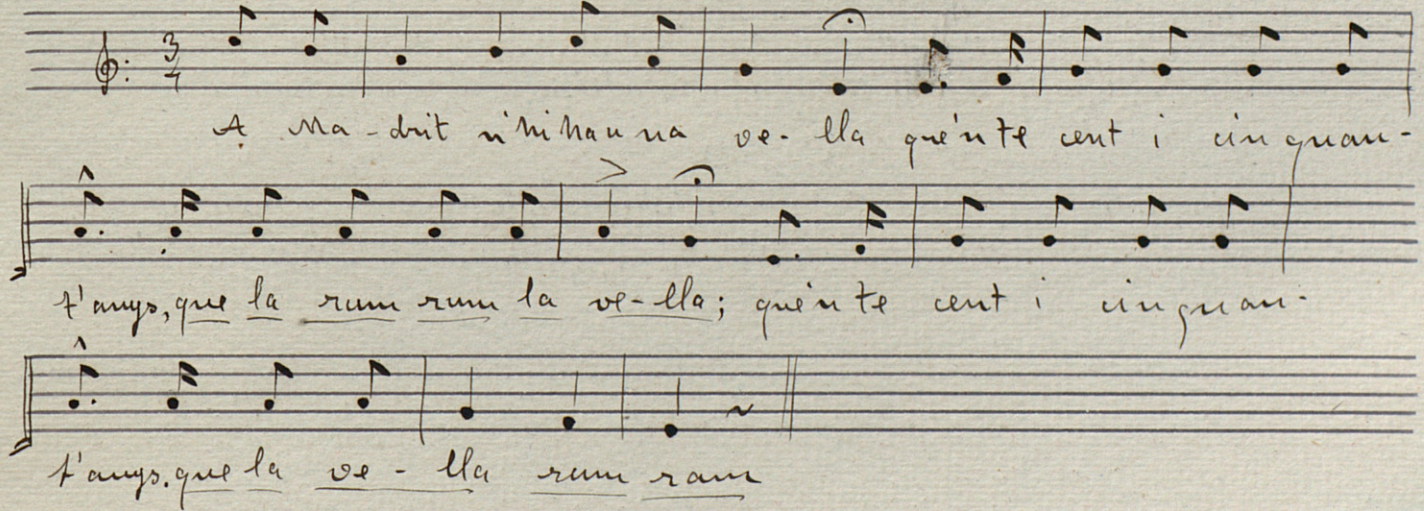

17

Montserrat Solé

La vella de Madrid.

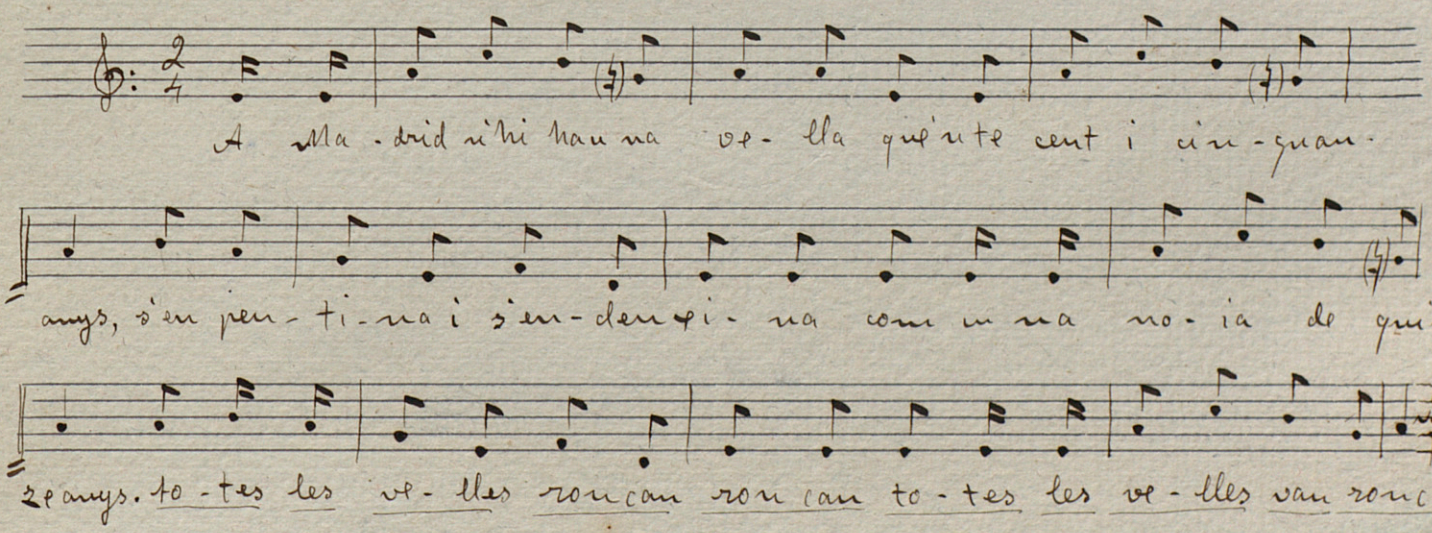

14

Jaume Alsina

Fadrinets que aneu pel mon.....

Alegre

Fa dri nets qu'a neu pel mon, bus queu bons a - mos, bus queu bons

a - - mos, que jo n'he enso-pe-gat un que no val gai - re.

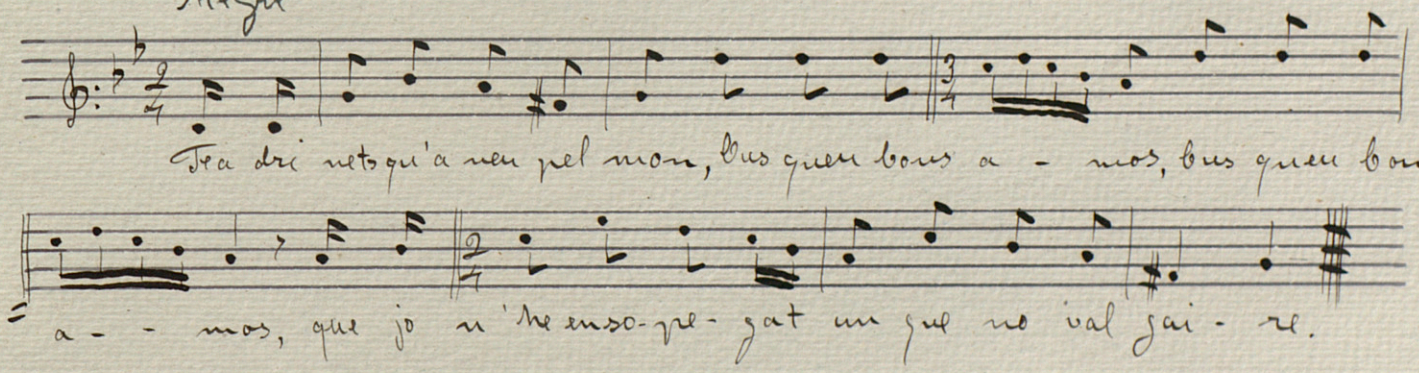

15

Piment Flamos

L'oreneta i el pardal.

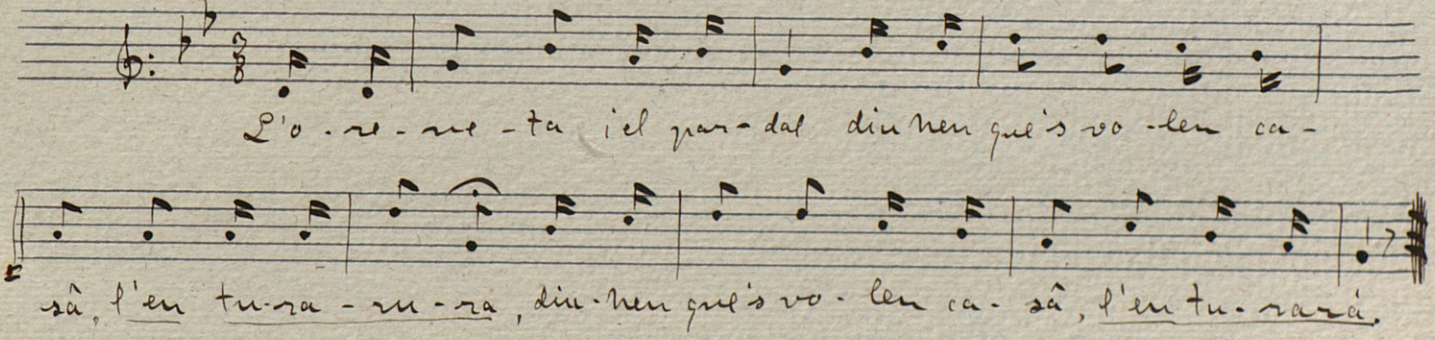

16

Dolors Anglada

Una matinada fresca.....

Alegre

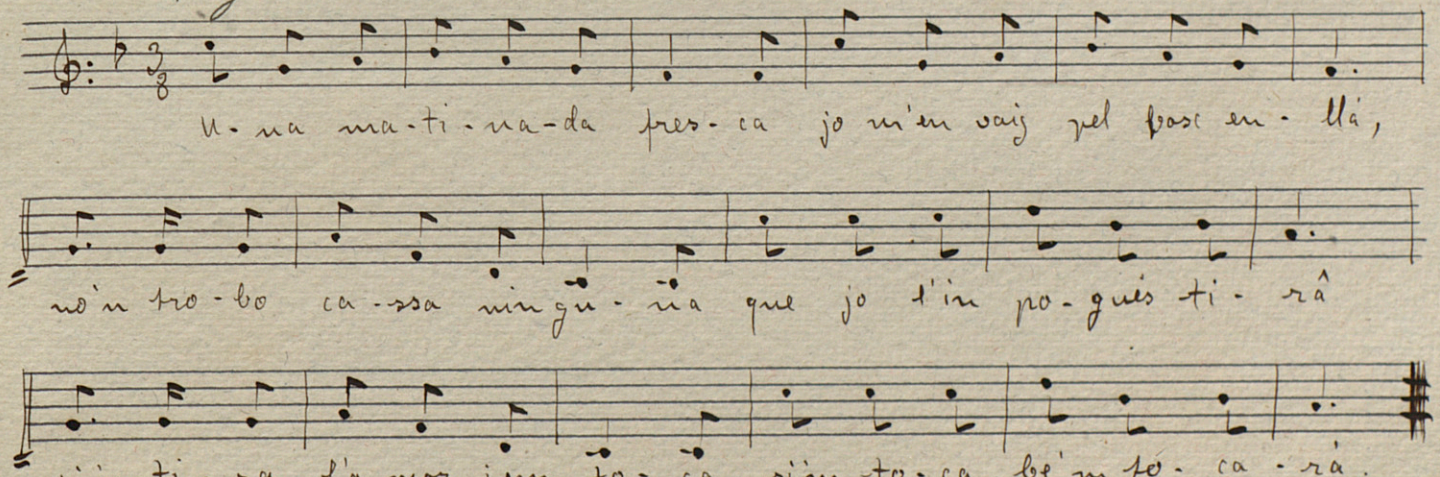

17

Jaume Alsina

Una matinada fresca.....

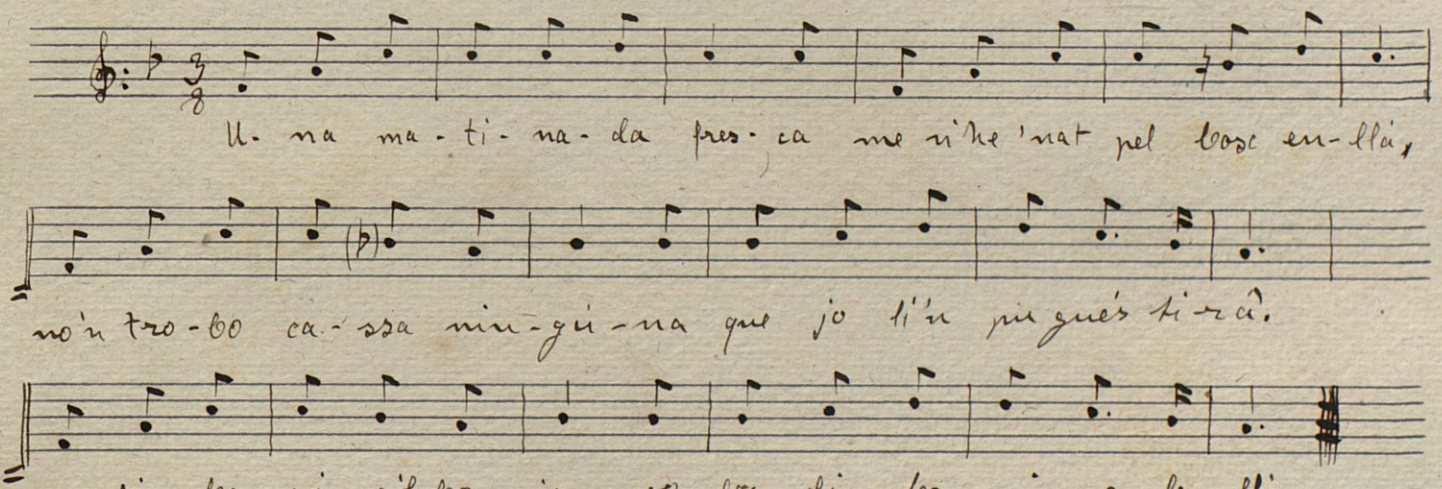

Roseta Casanoves

Don Francisco.

Moderat

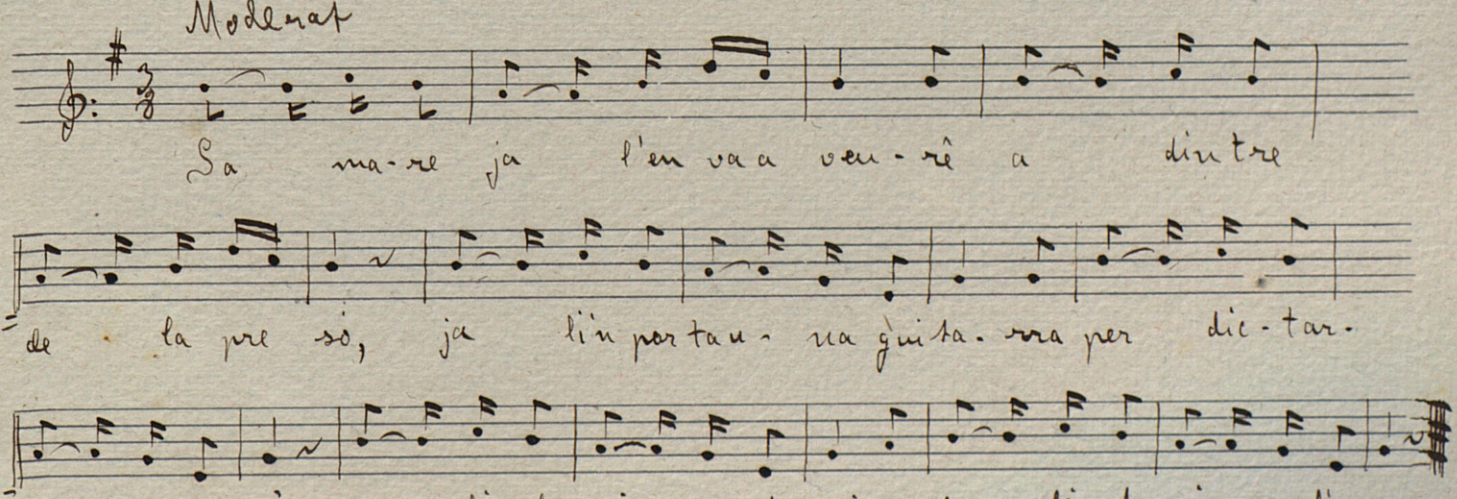

19

Maria Solà

La cançó del fadrí.

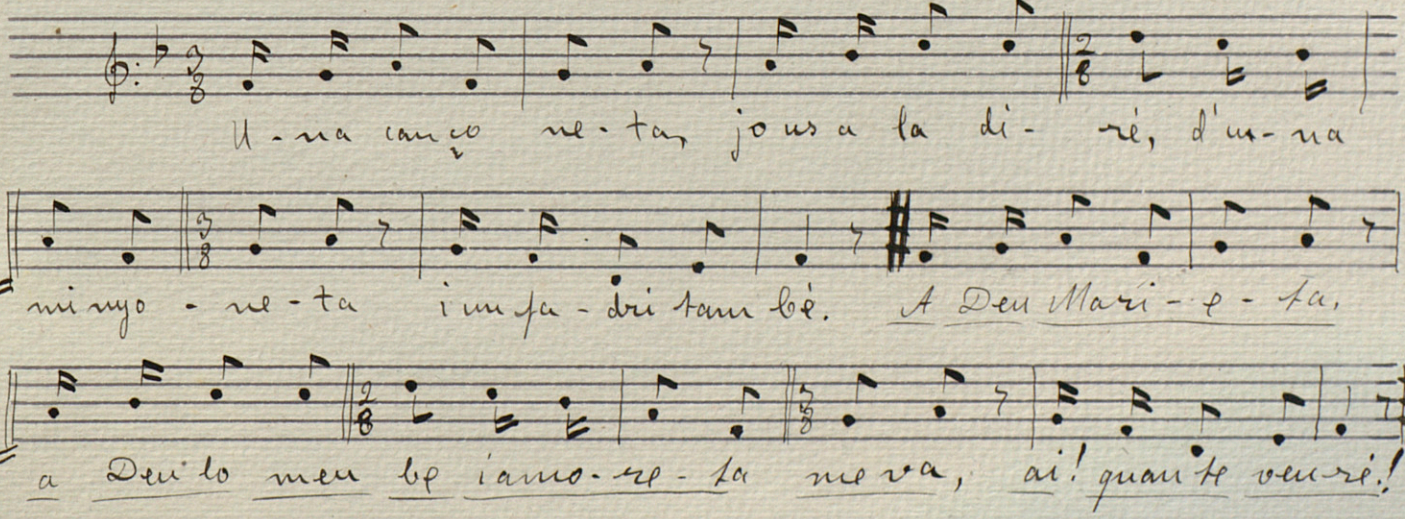

20

Jaume Altrina

El cabal del sastre.

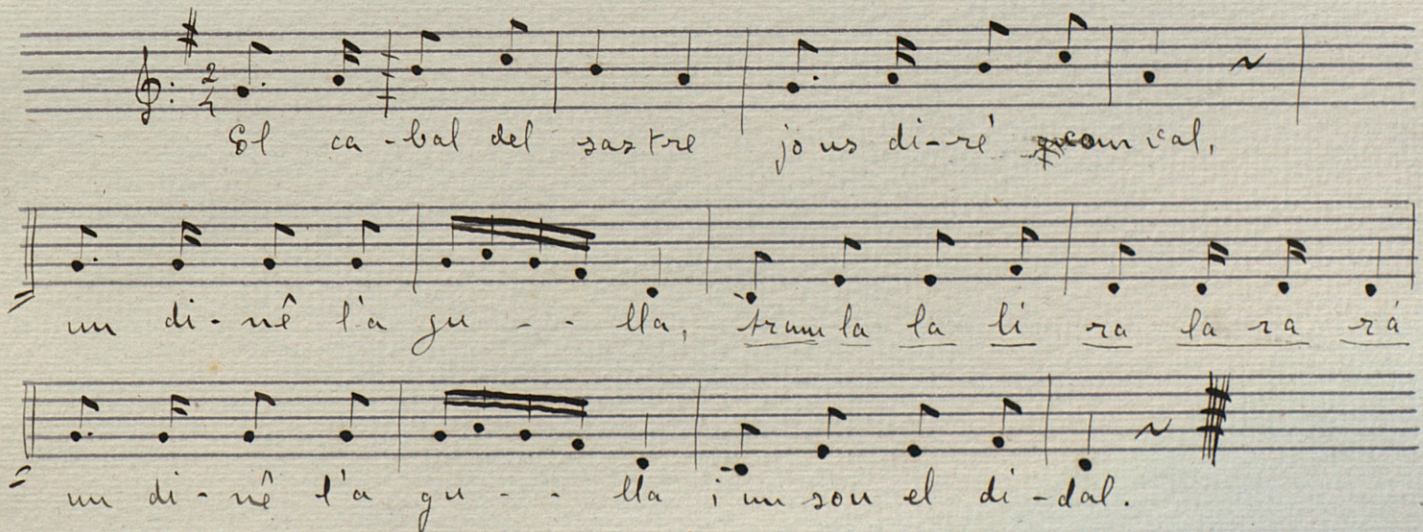

Montserrat Solé

Tan petita l'han casada.....

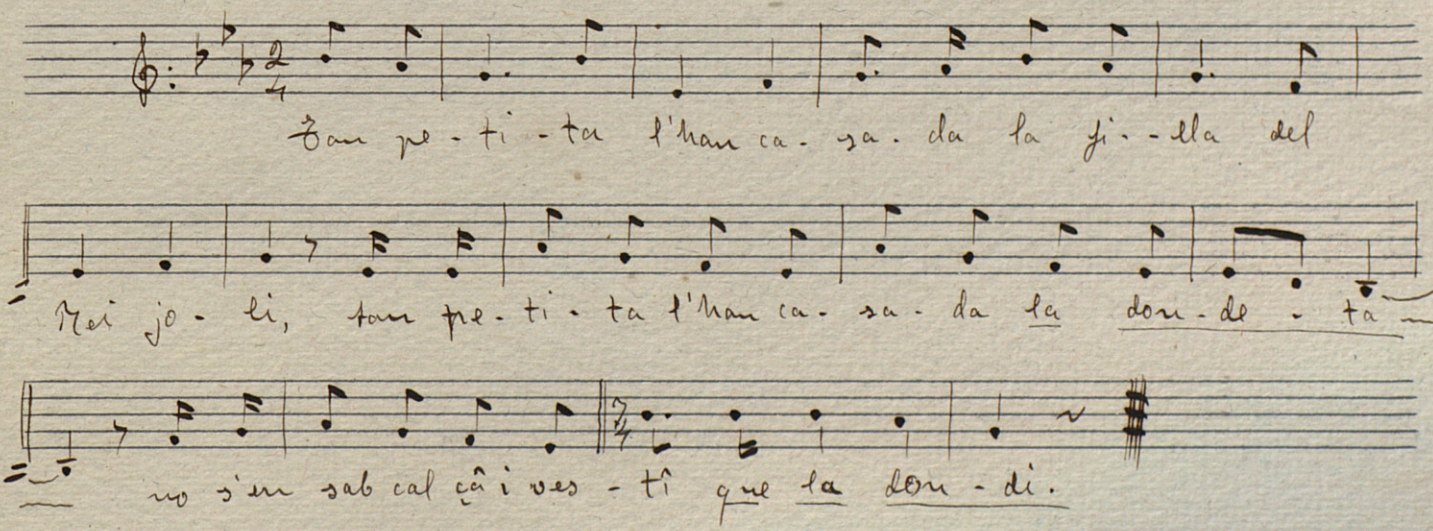

22

Maria Solà

Xiribiruti

Andante

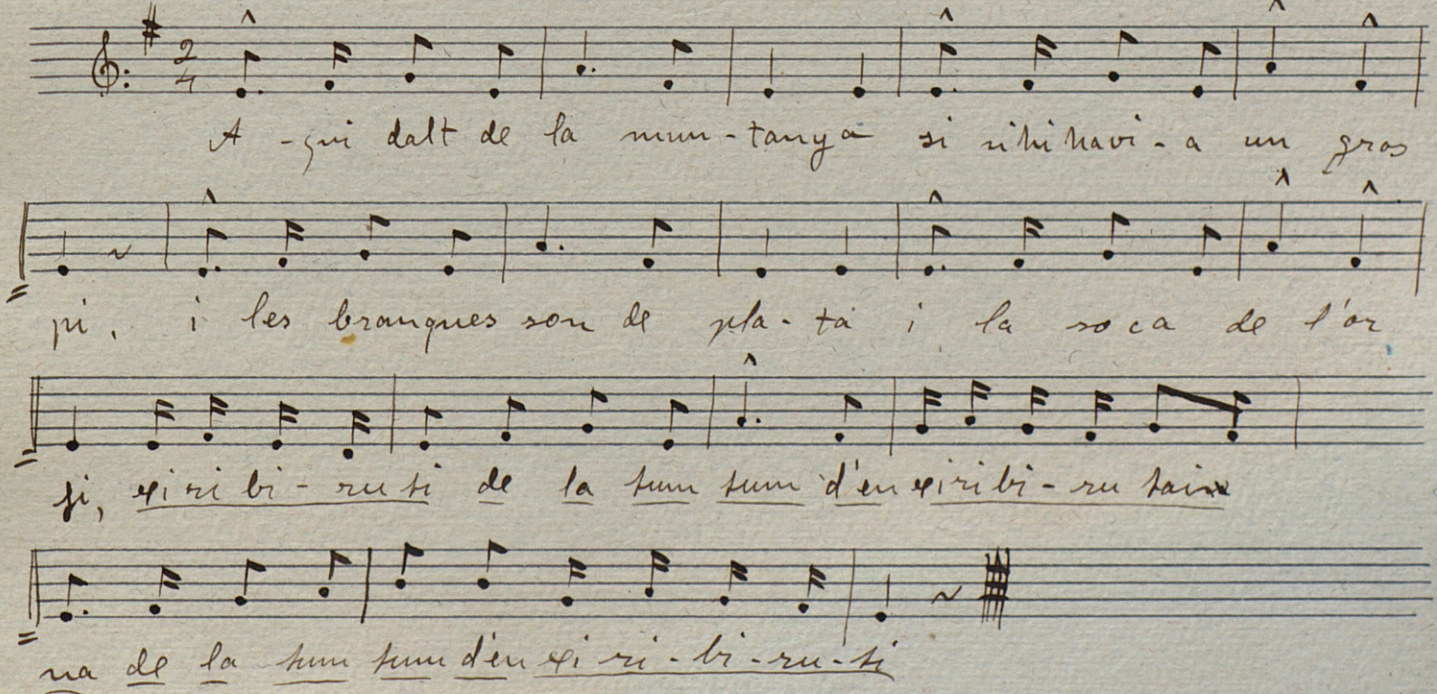

Montserrat Solé

A qui dalt n'hi ha un noi.....

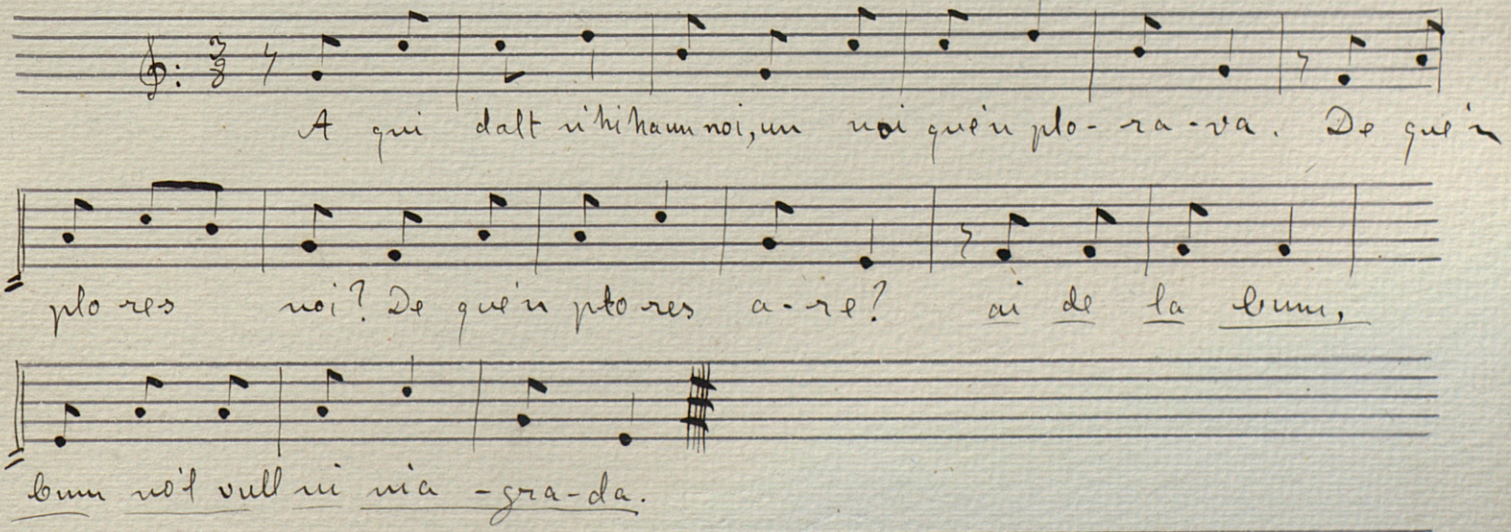

Maria Tolà

El molinè gentil.

Mozet

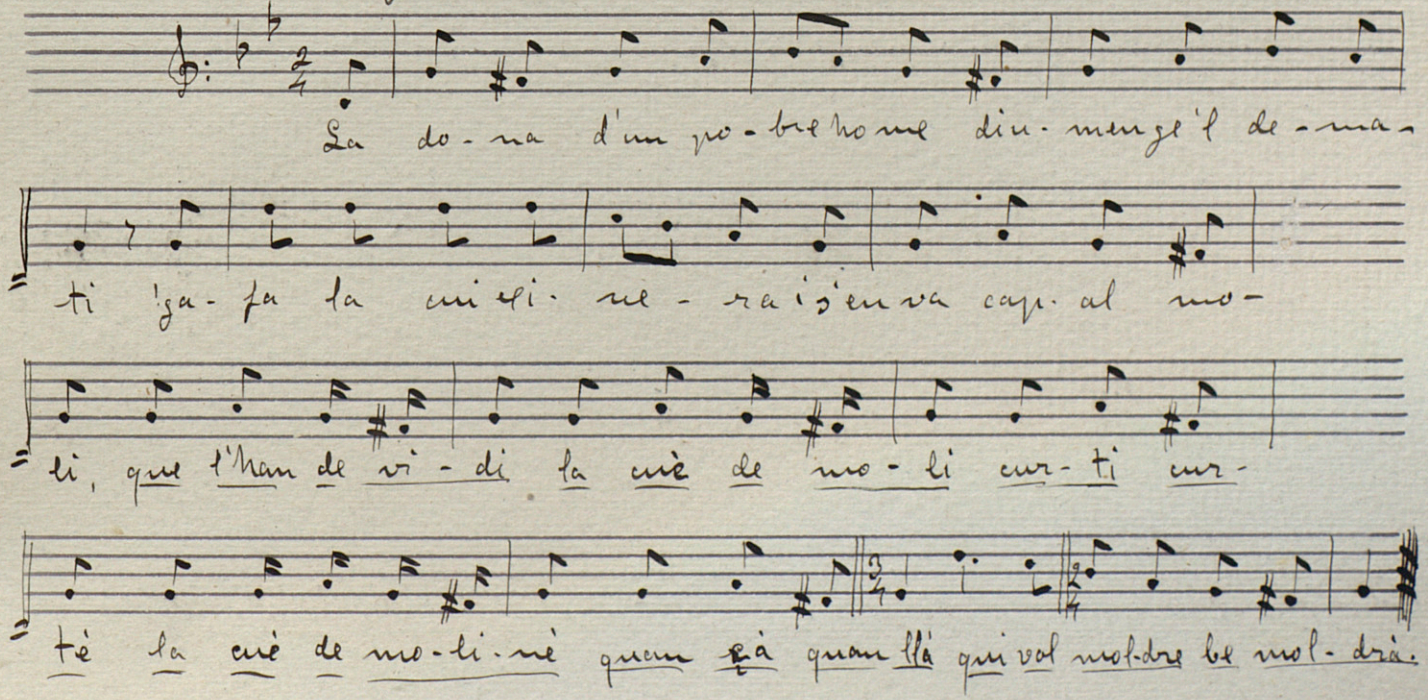

Maria Solà

El soldat.

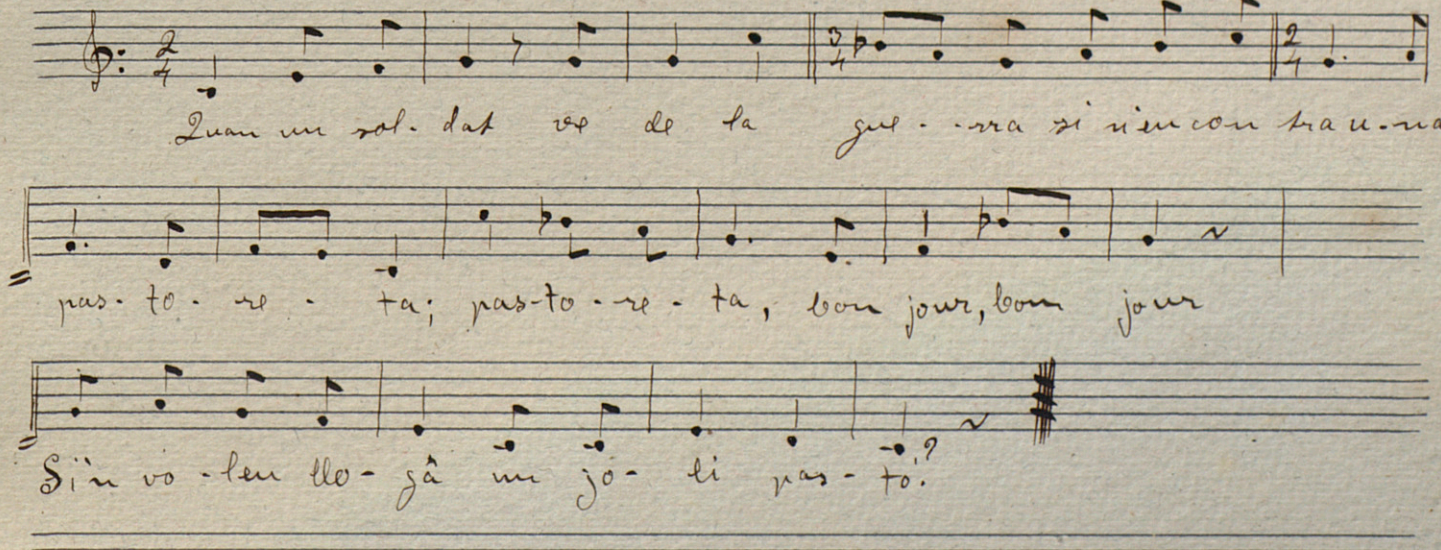

Antoni Serrat

Don Lluiso.

Goca pegat

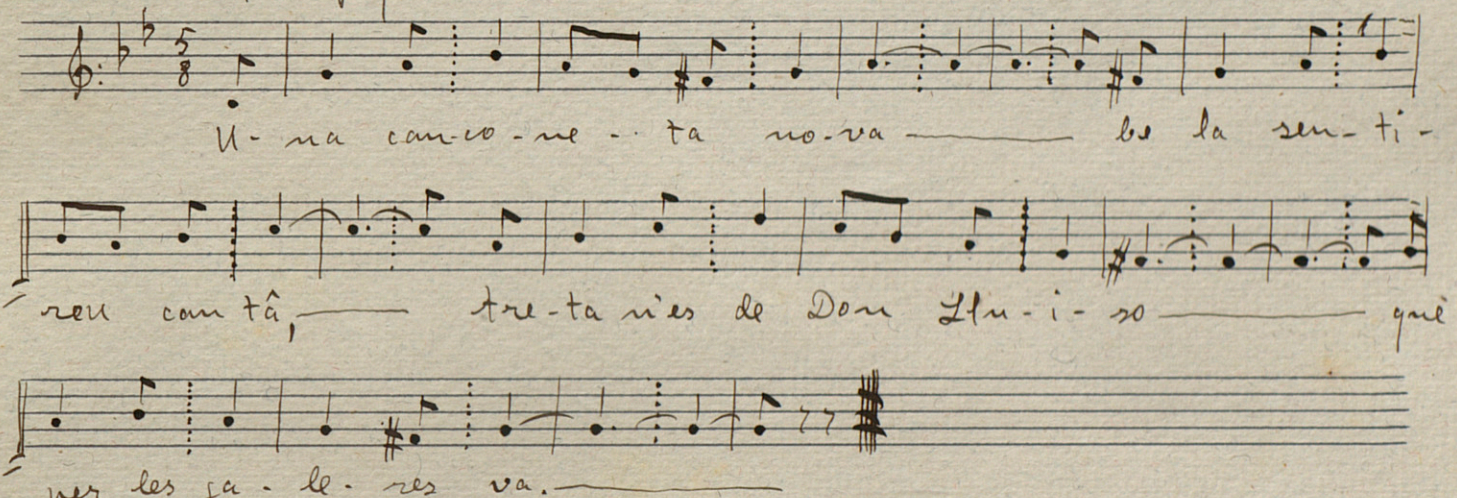

Roseta Casanoves.

Els cornuts.

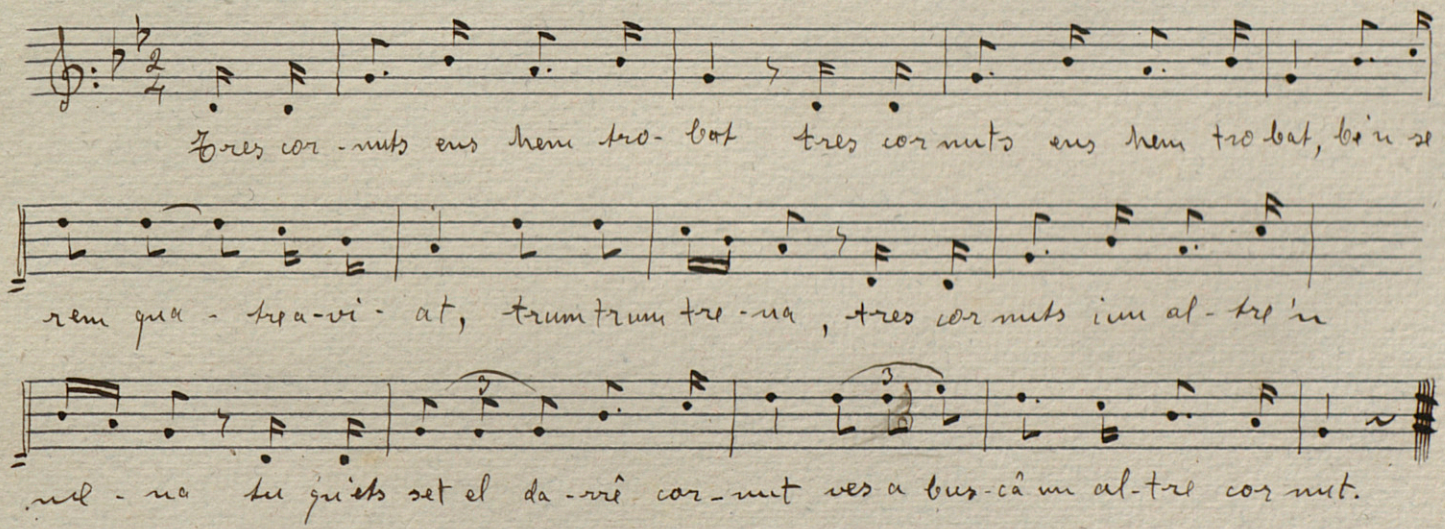

Antoni Serrat

Maria Teulera

Moderat

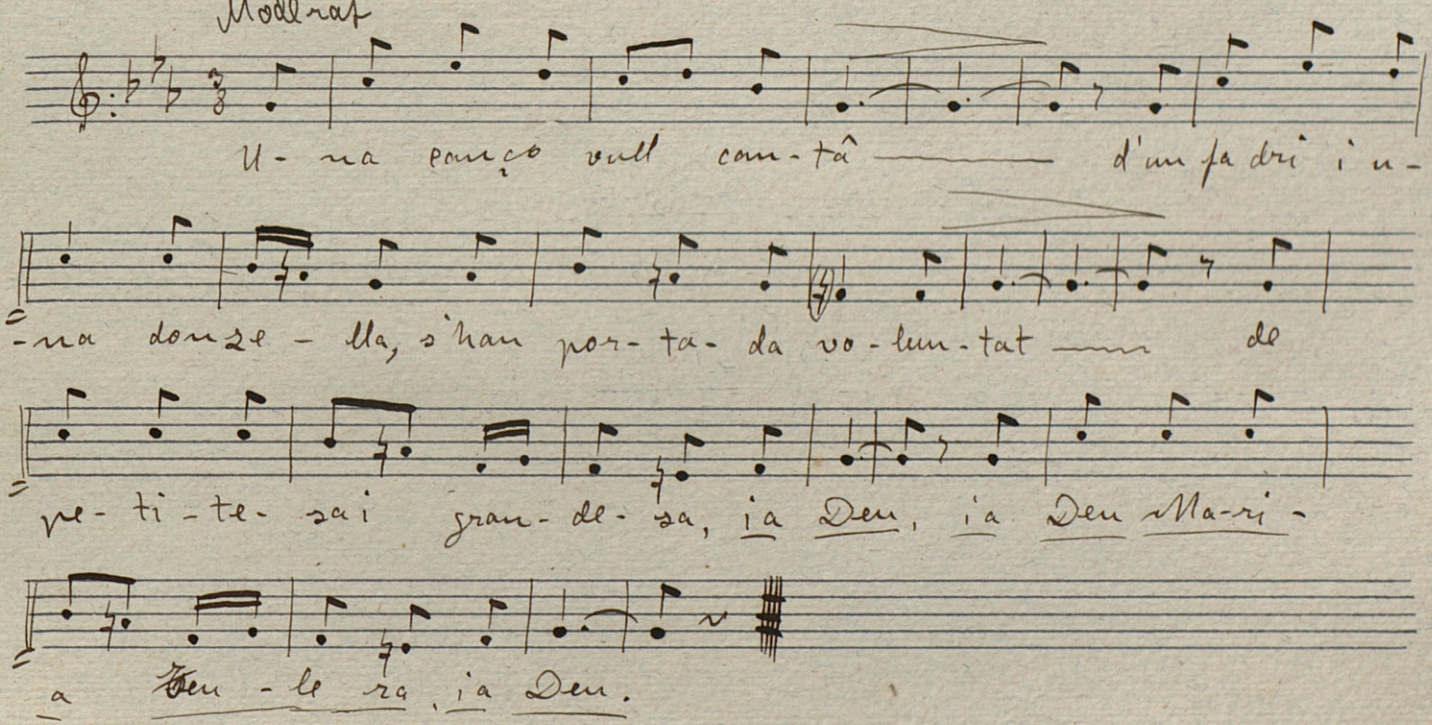

Carme Roqué

El pastoret

A des temps.

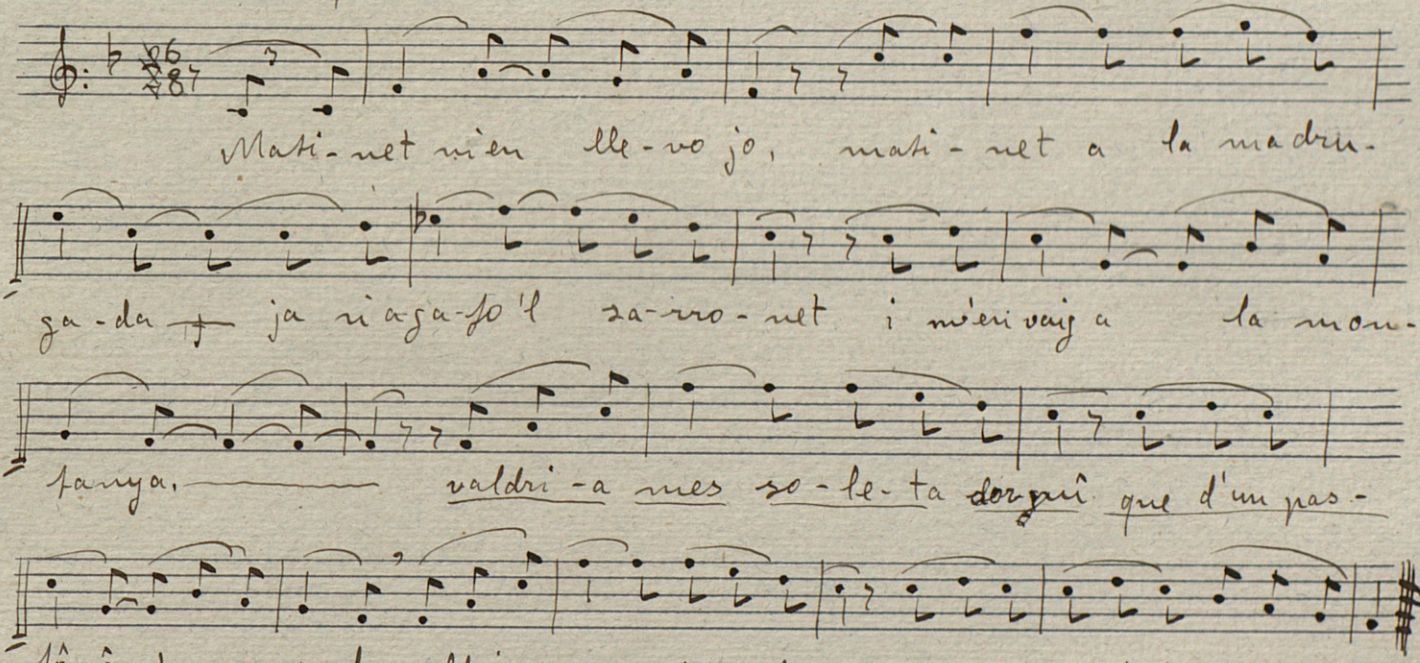

Maria Solá

Totes les Margaridetes.....

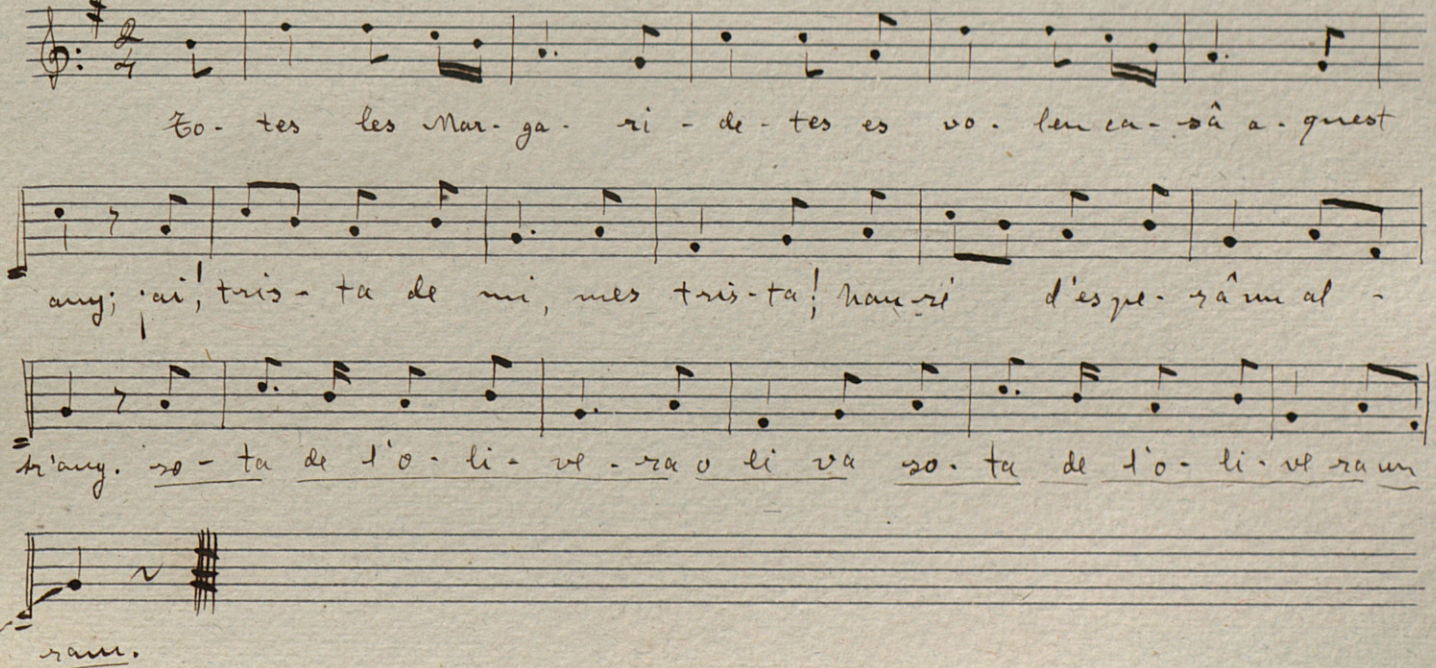

Roseta Casanoves

El fadrinet i la donzella

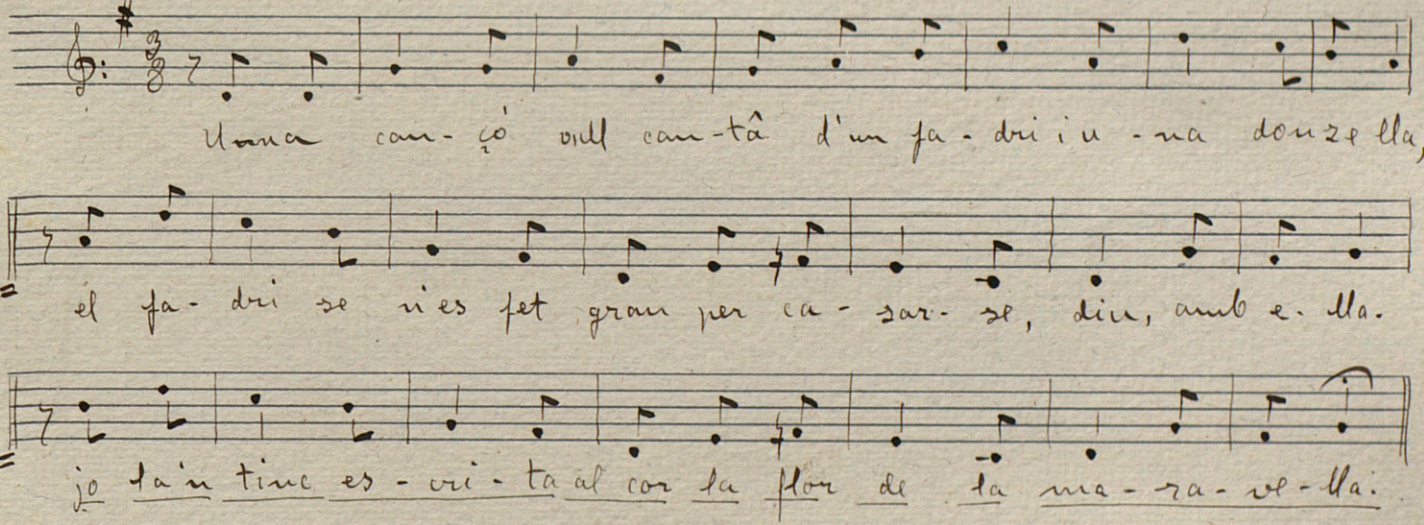

Montserrat Solé

Jo'n tinc una jupa.

Tranquil

Jo'n tinc u - na ju - pa que n'es de ve - llut, no es

llar - ga ni es cur - ta i hi que - bo tot just; ai! po - bre de ~~mi!~~

mi! se ni ha esparra cat! Jo can to i m'a - le - gro quan Je - sús es

nat.

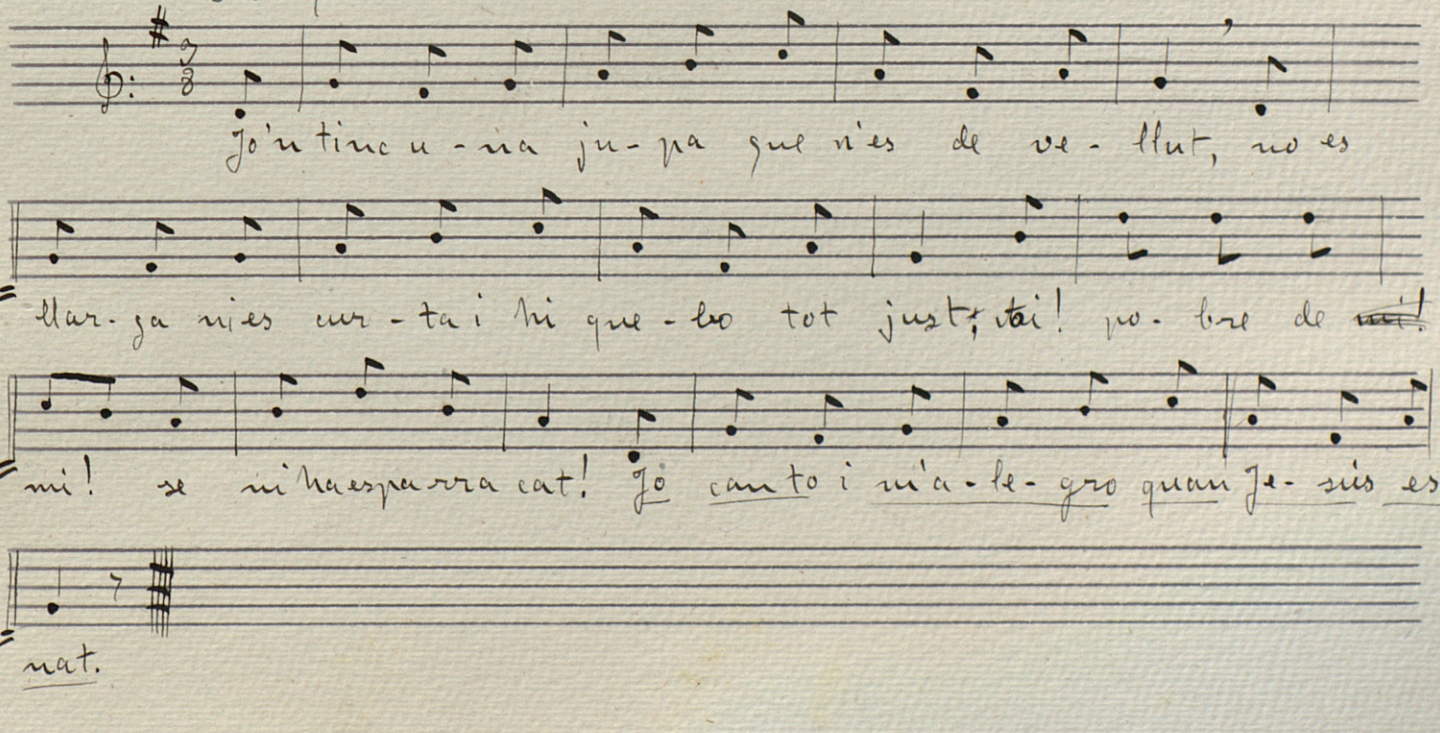

Roseta Casanoves

Cançó del gat.

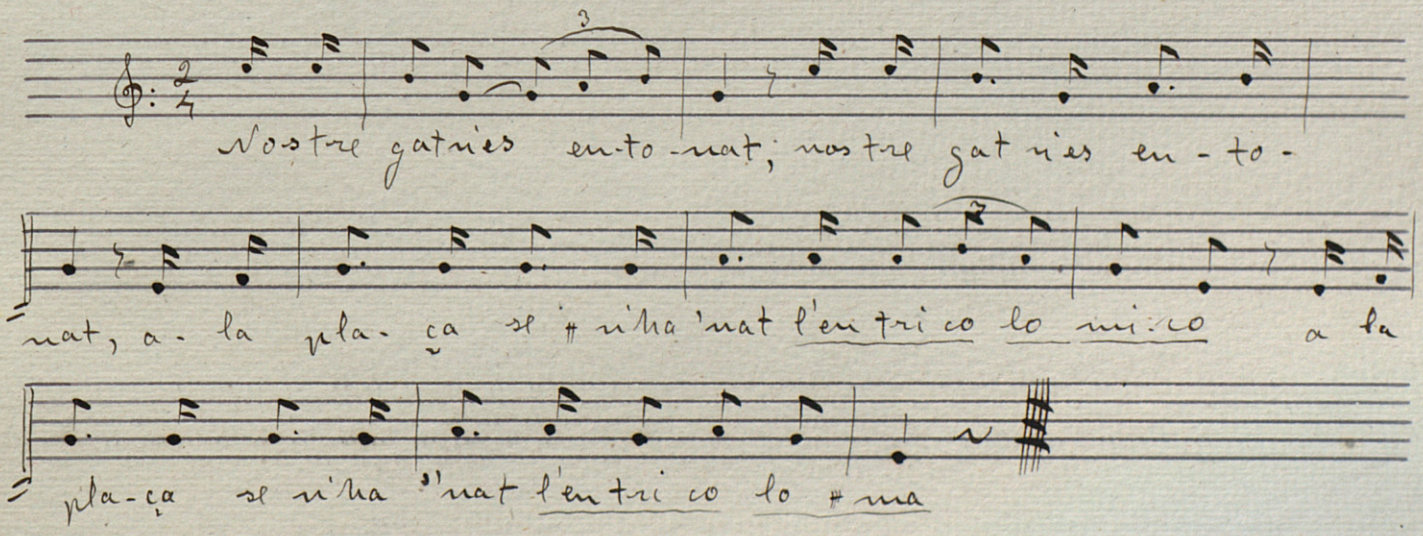

37

Jaume Alsina

La filla del forner.

De pressat

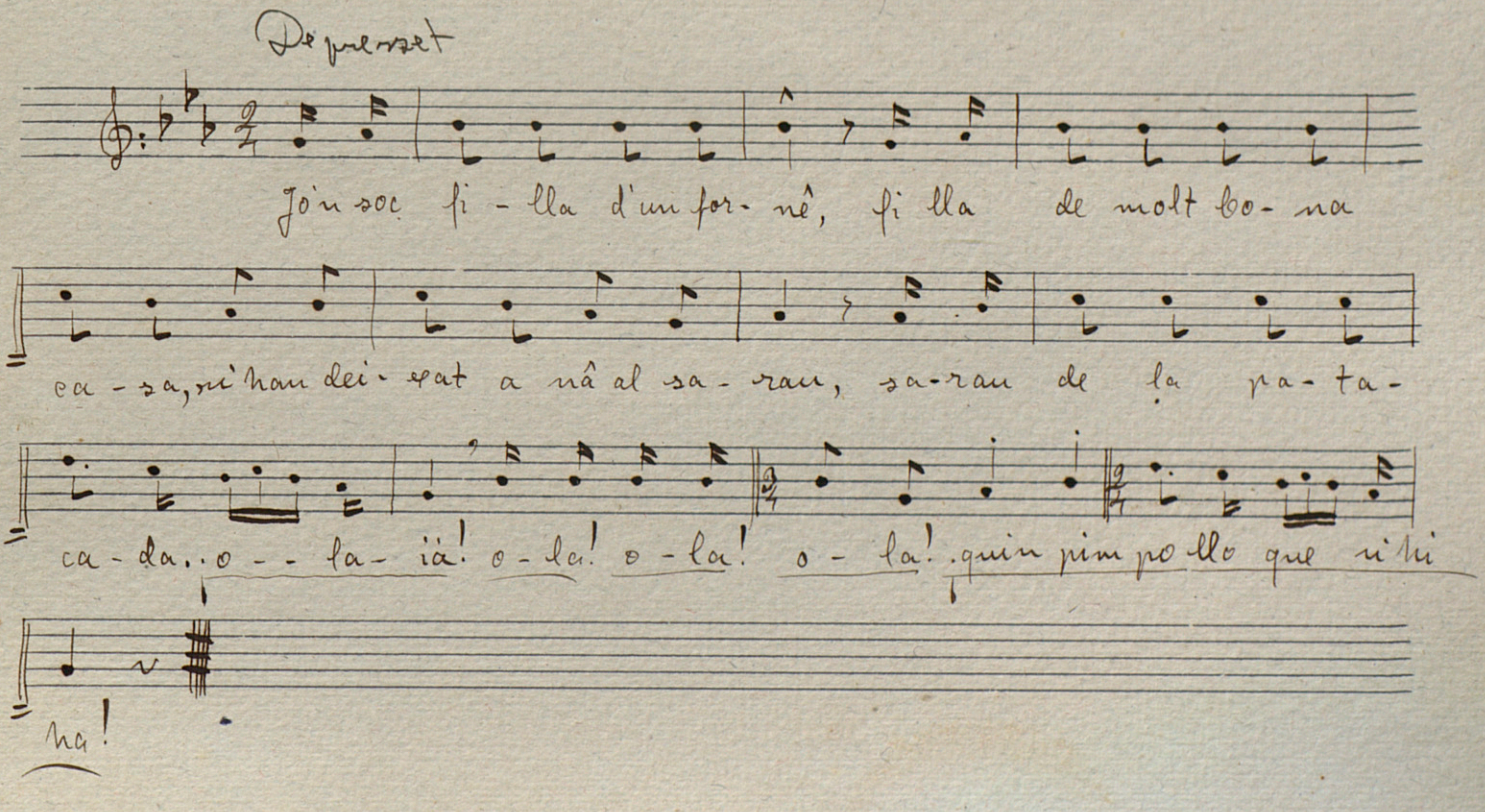

Climent Planas

Darideta.

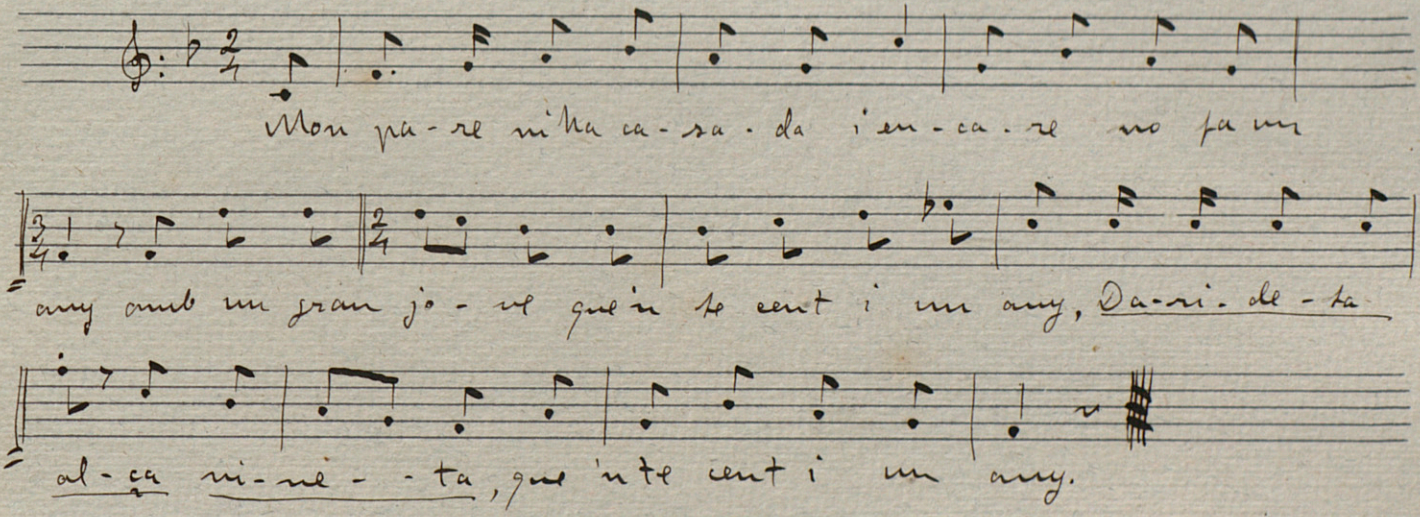

Dolors Anglada

L'Ignès

Calmosament

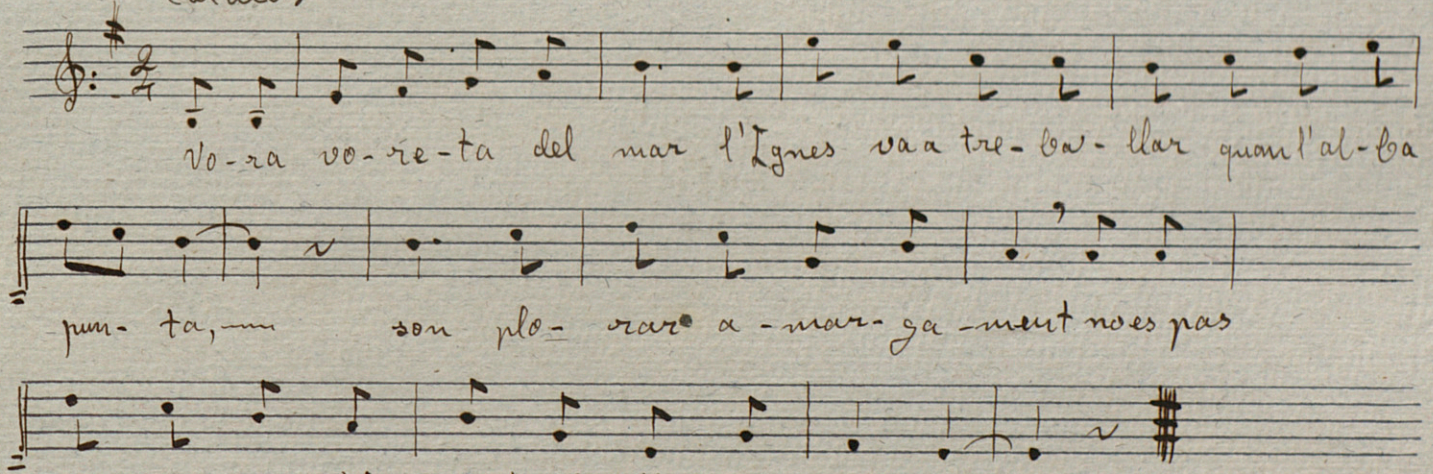

Jaume Alsina

Cançó de l'Agneta.

Lleuger

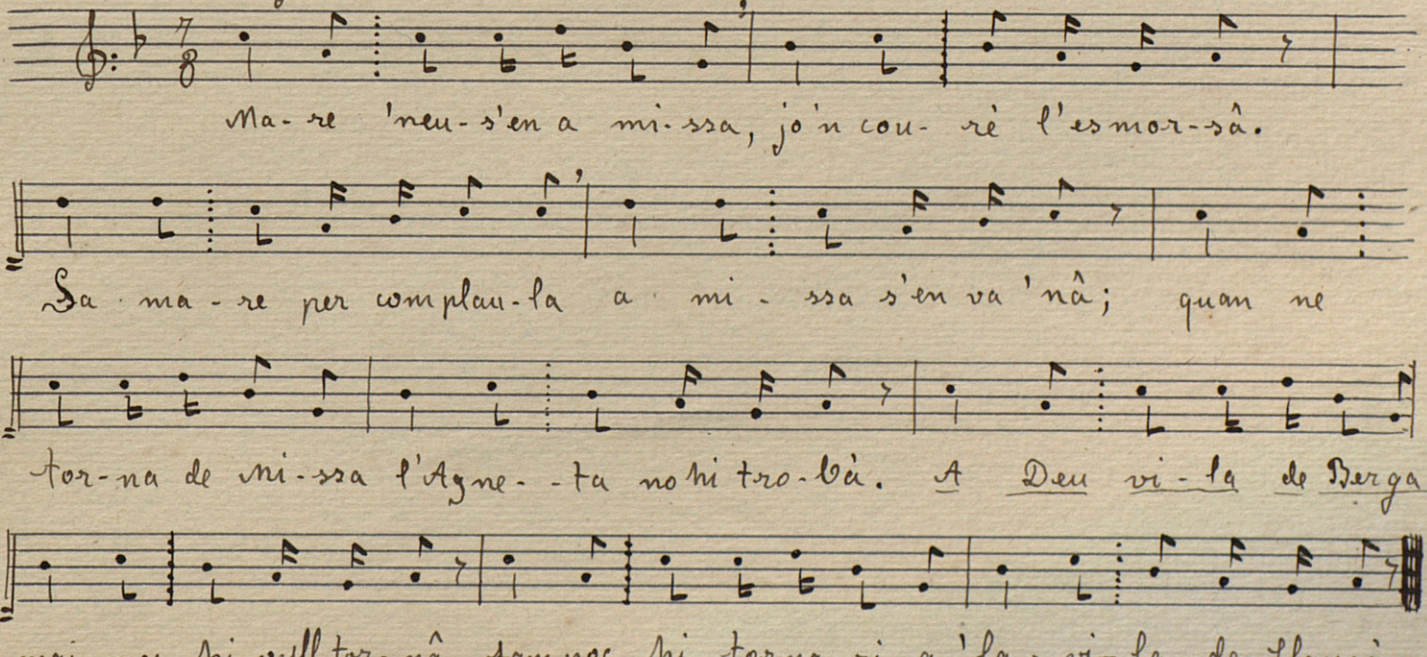

Jaume Alsina

Aquesta primavera.....

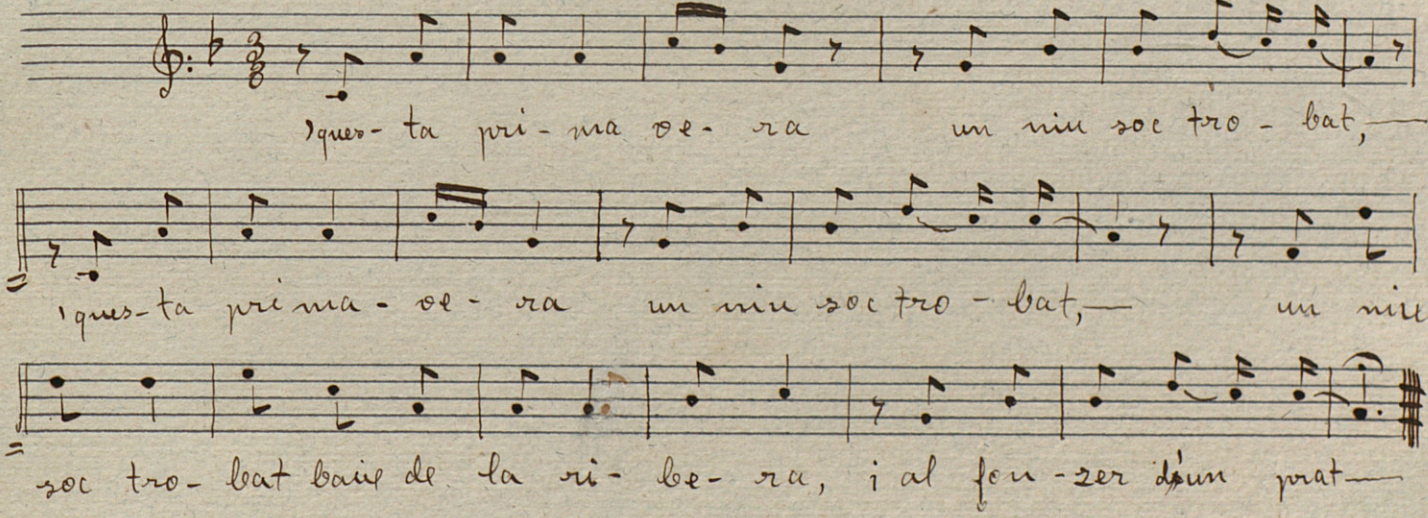

39

Carme Roqué.

L'Antonia.

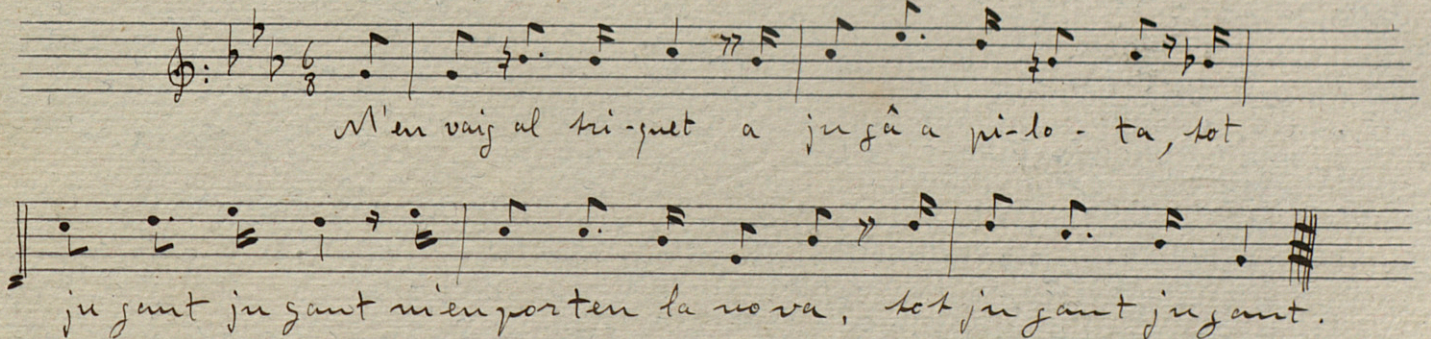

40

Roseta Casanoves

Els traginers.

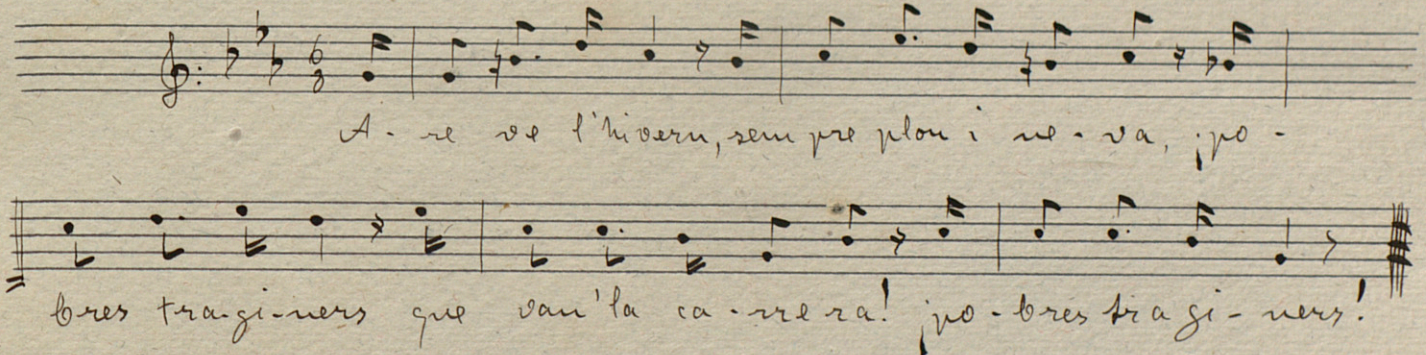

41

Roseta Casanoves

Els traginers

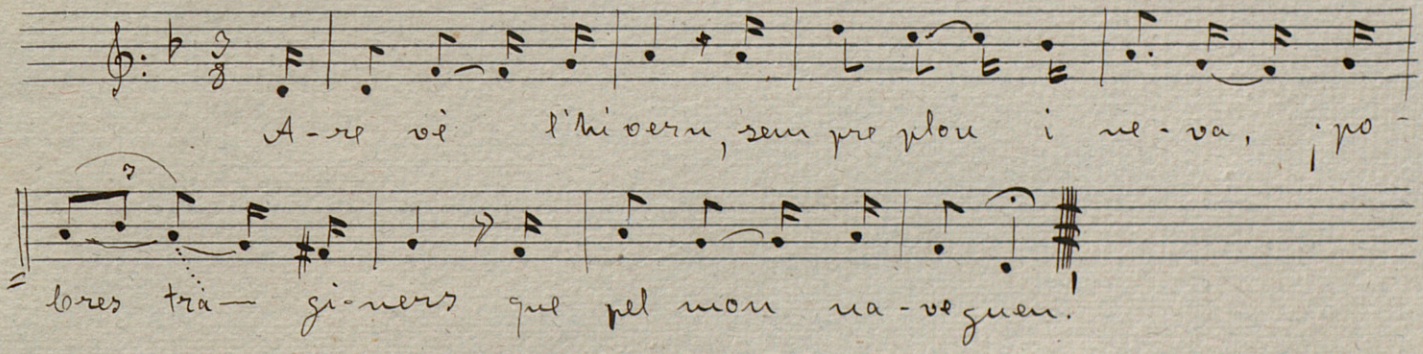

42 Dolors Anglada

Als fadrinets.

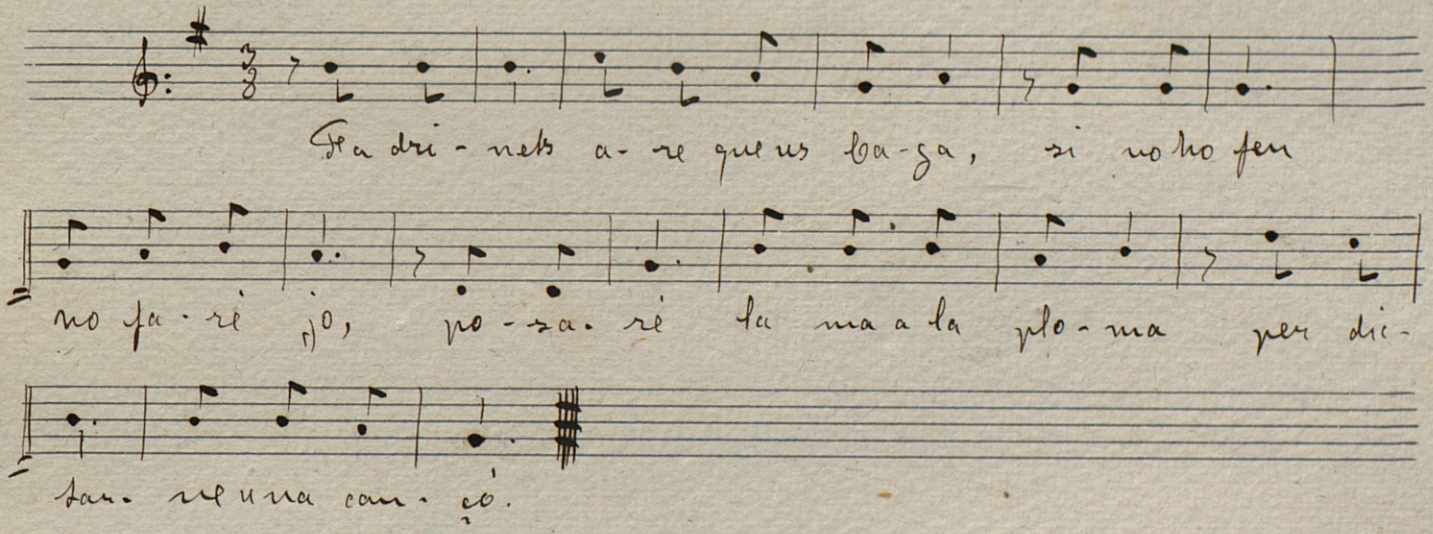

Maria Sola

Els tres pastorets.

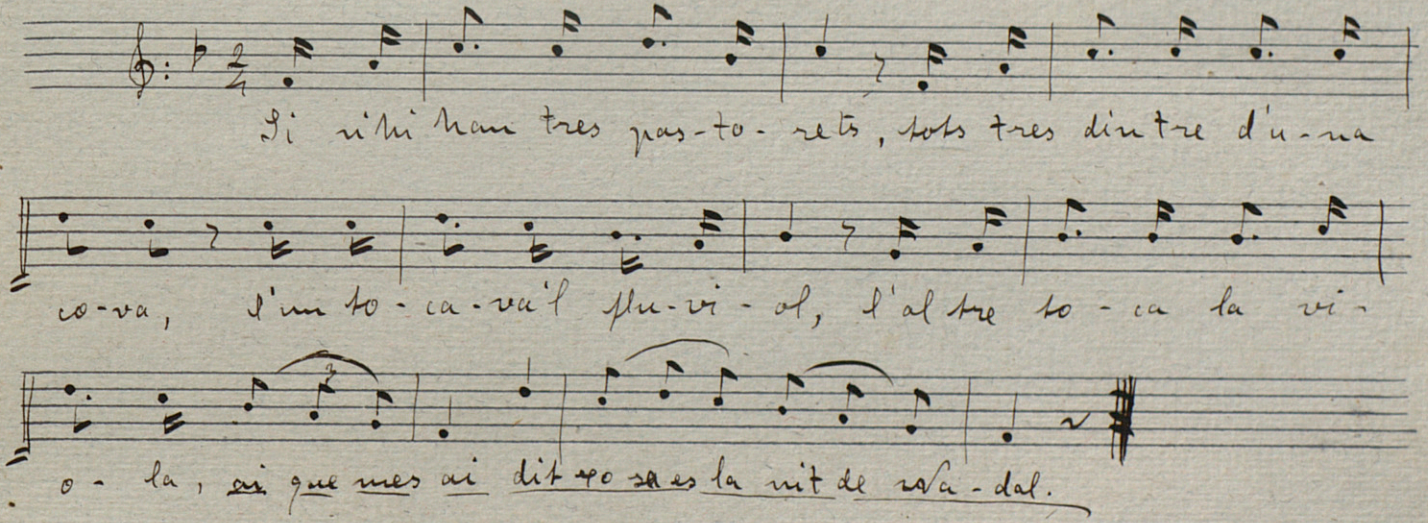

Josep Hom

Don Francisco.

Mogut

U - na can - ço - ne - ta no - va n'es la que a - -

re vull can - tâ, n'es la de Don Fran - cis - - co pres i lli -

gat en pre - só. Deu - li un bon ai - re un bon ai - - re,

deu - li un bon ai - re, l'a - mor.

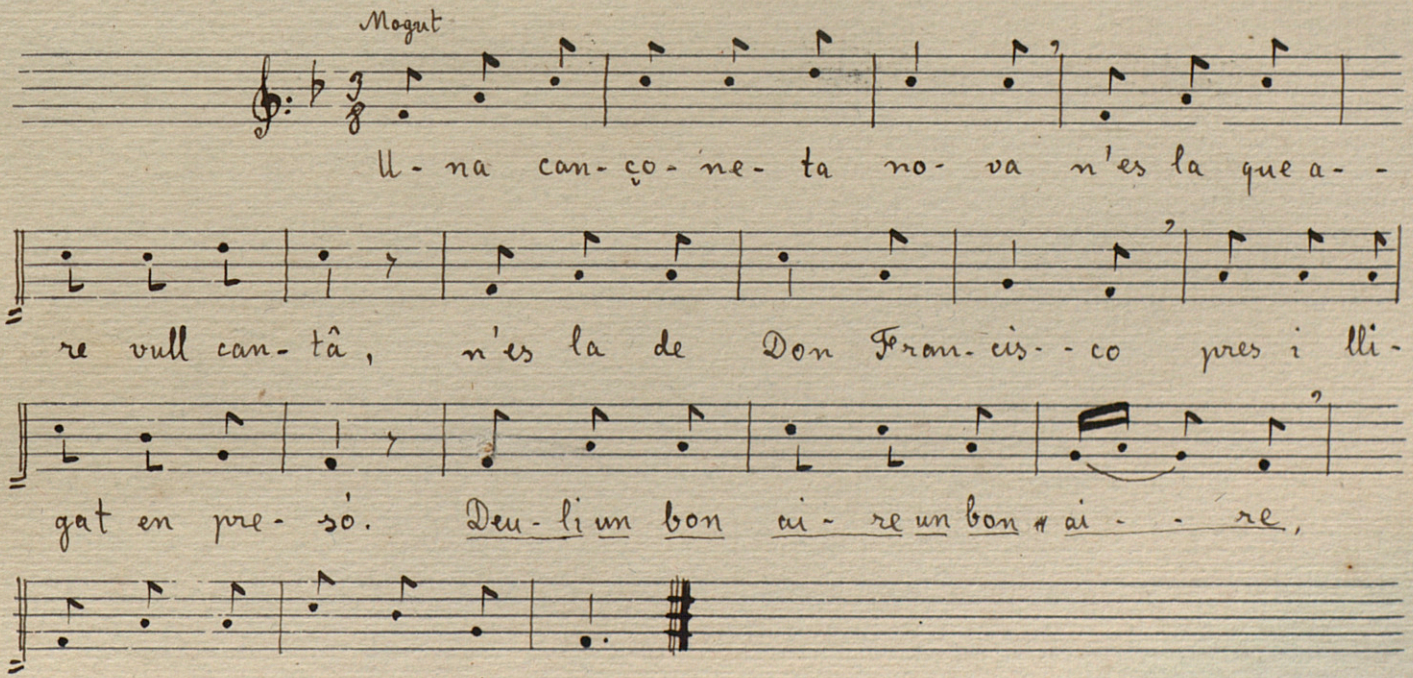

45

Maria Solá

Els tres Reis.

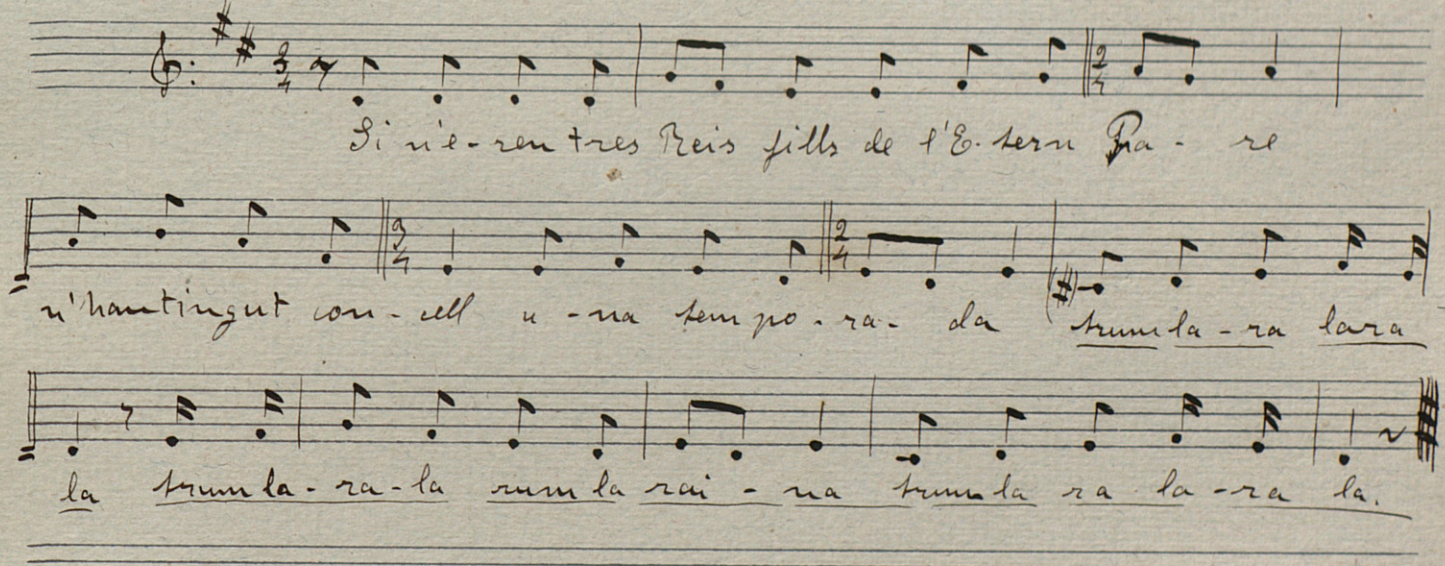

46

Jaume Alzina

Els fadrins de Centellas.

Enèrgic

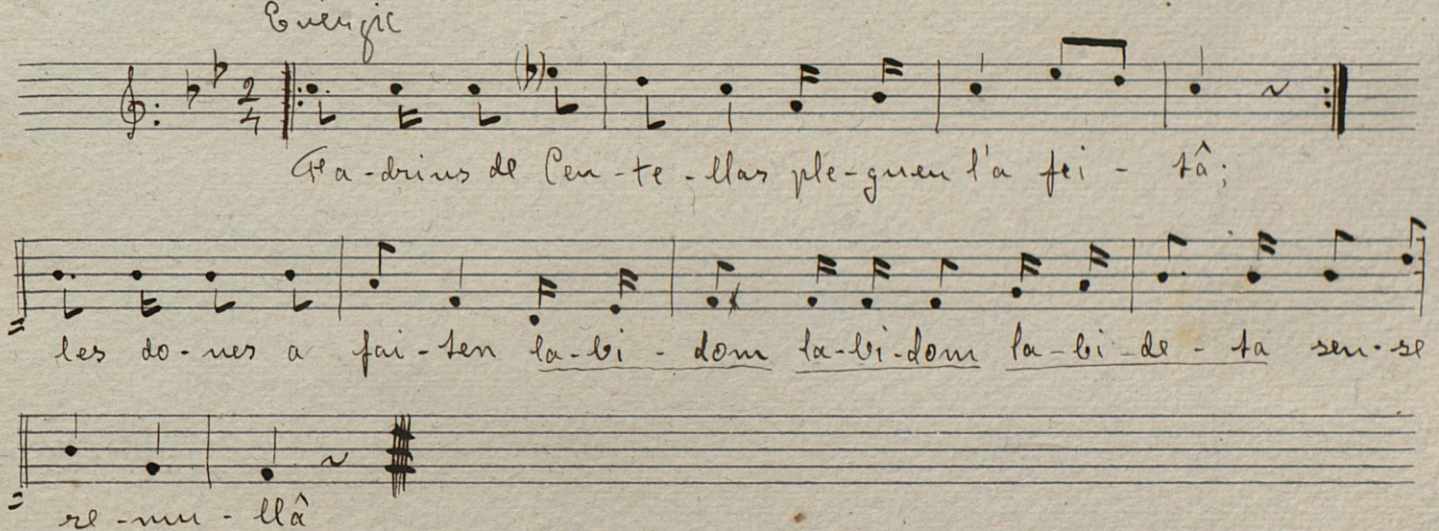

Climent Planes.

Els miquelets de França.

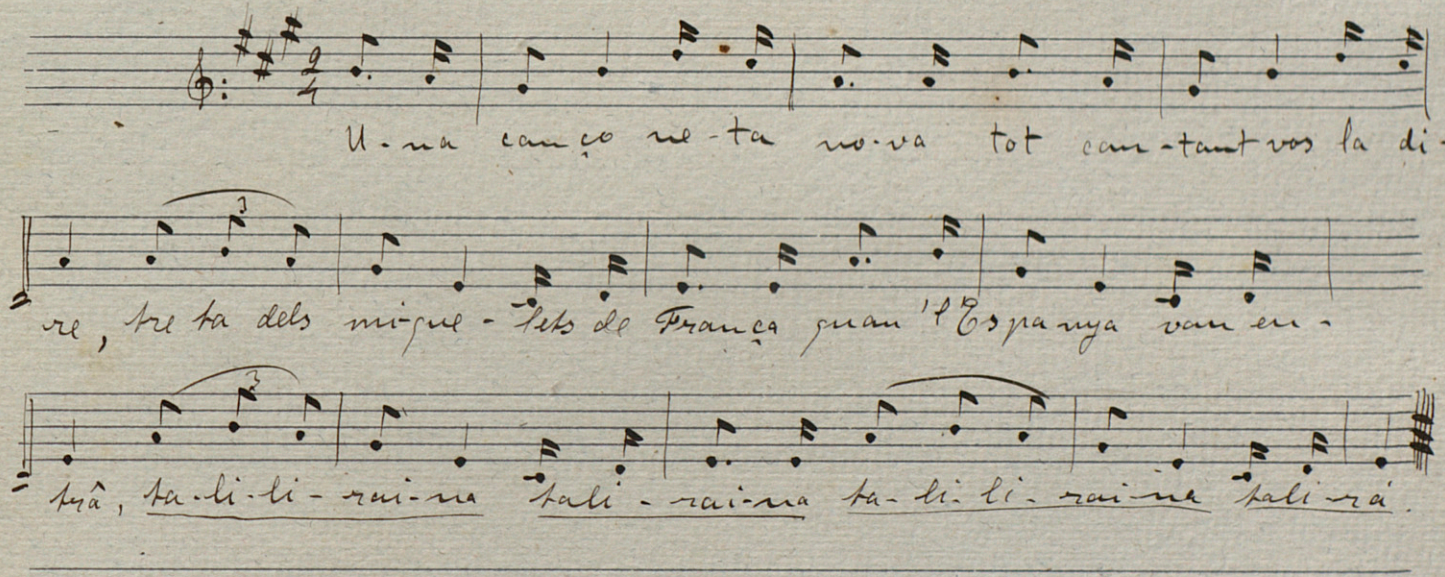

Jaume Alsina

De la terra què'n soc fill.....

Mozuda

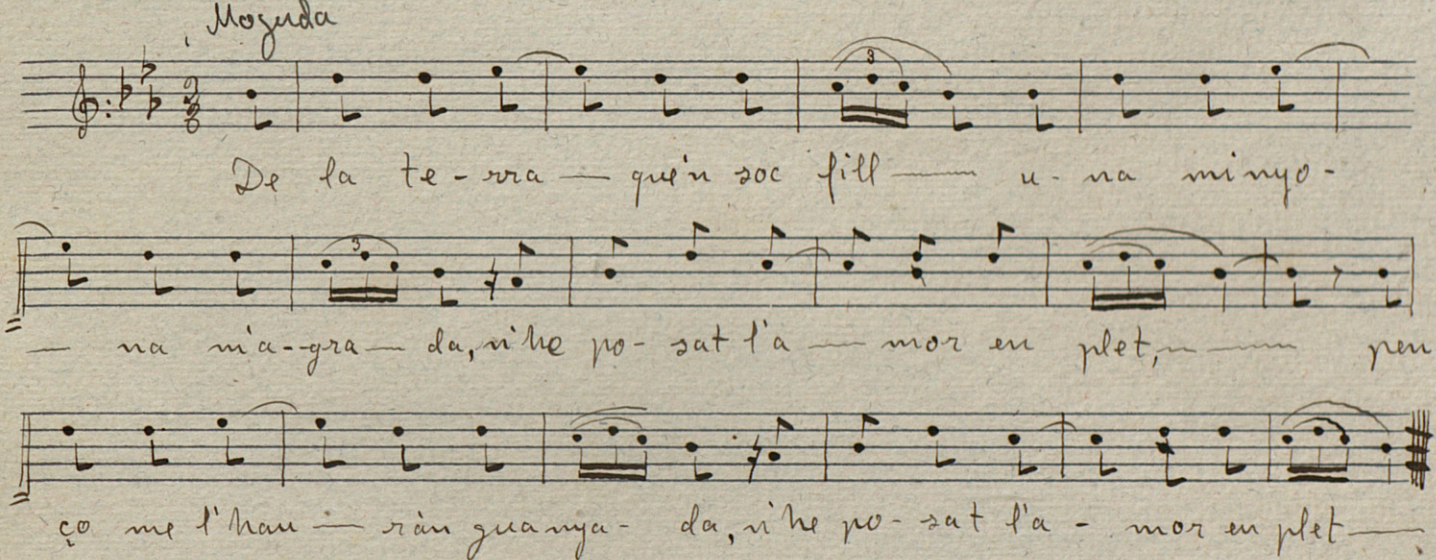

Carme Roqué

Magdalena.

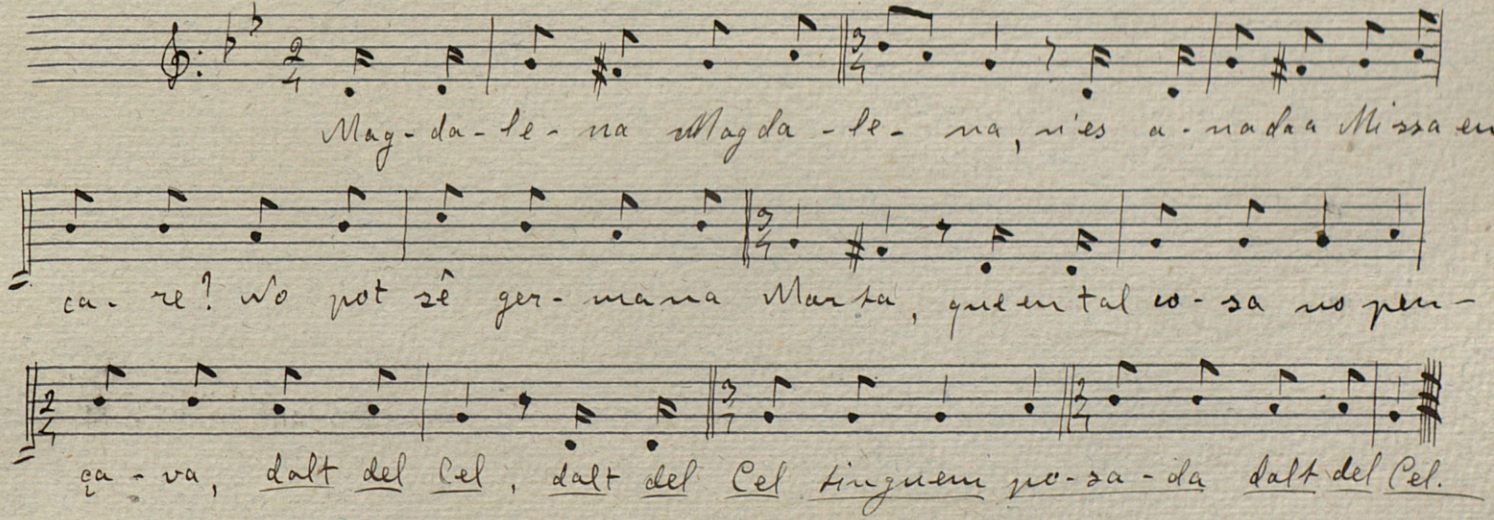

Roseta Casanoves

El Compte l'Arnau.

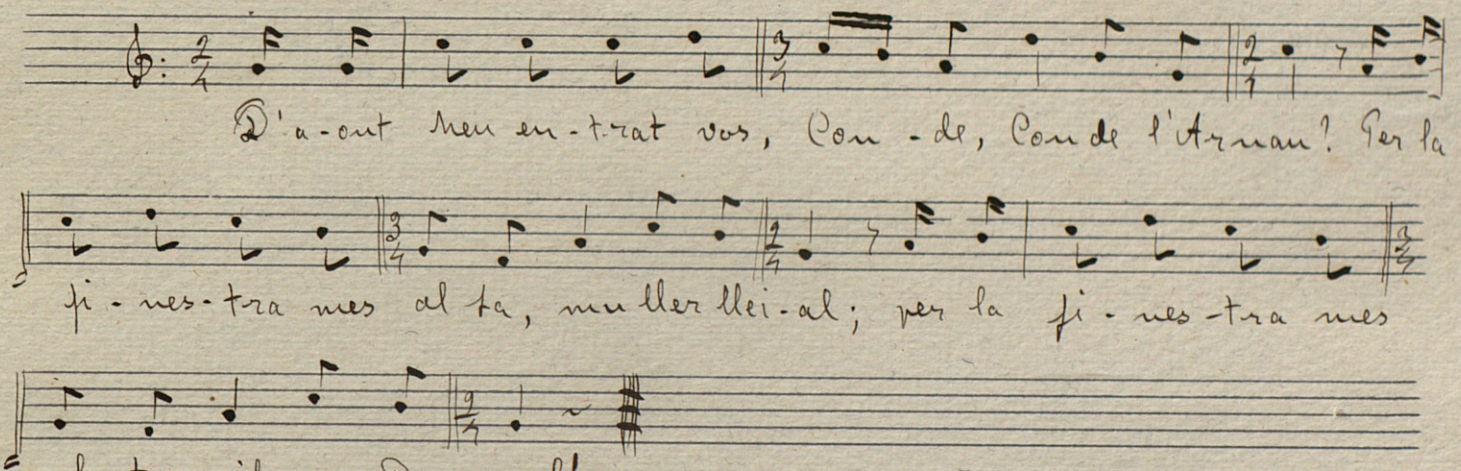

51

Maria Solá

A la vila d'Olesa.

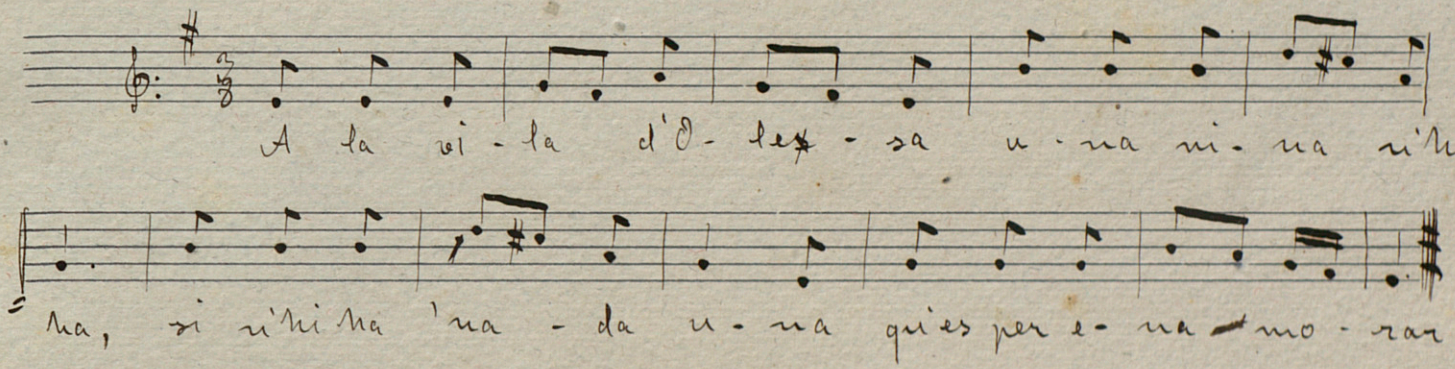

Roseta Casanoves

Les tres nineles.

Amb suavitat

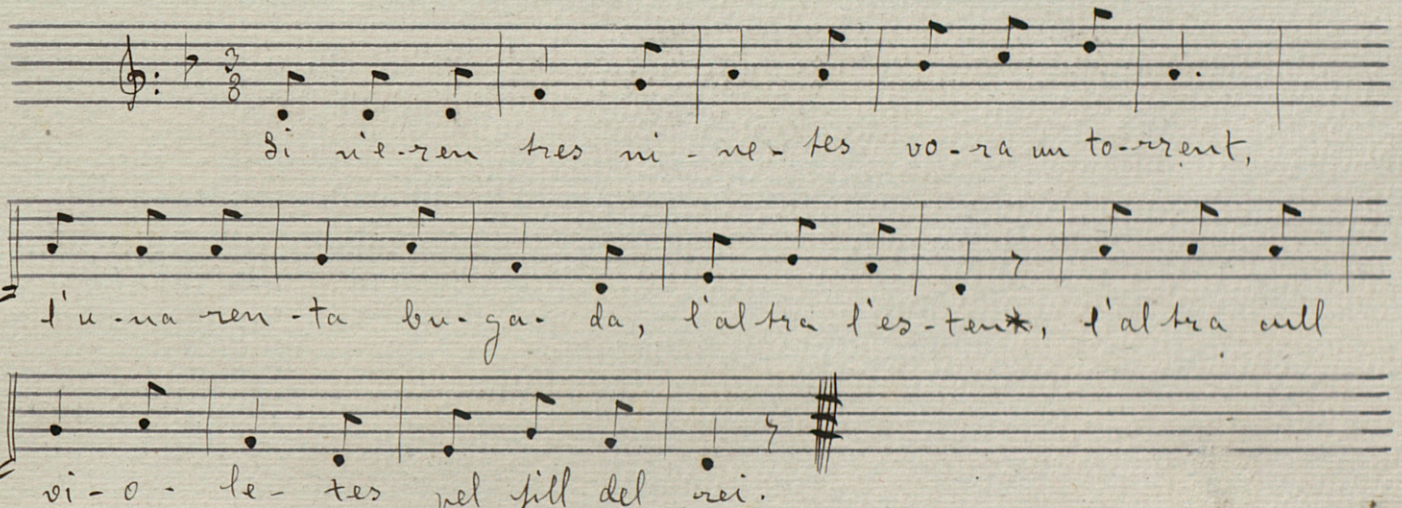

54

Marisa Solà

En Cotiró.

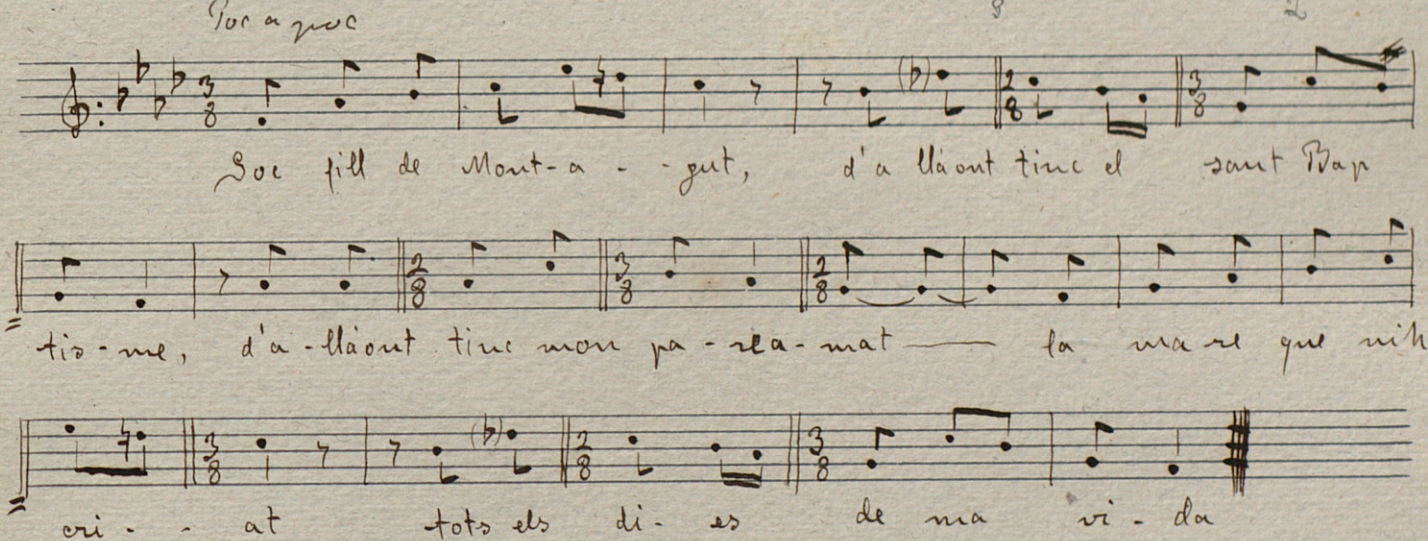

53

R/22

Tornells; ~~Noies~~ j tornada tothom

Carme Roqué

A l'horta de mon pare.

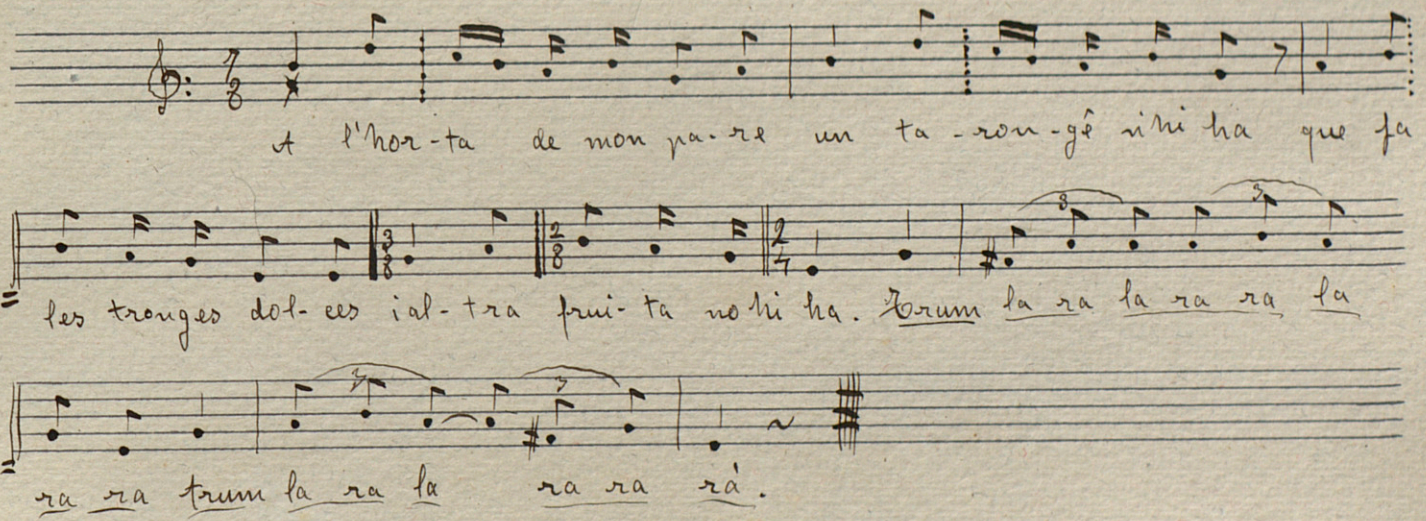

A l'hor-ta de mon pa-re un ta-ron-gê n'hi ha que fa

les tronges dol-ces i al-tra frui-ta no hi ha. Trum la ra la ra ra la

ra ra trum la ra la ra ra rà.

55

Roseta Casanoves.

Els mossos de l'esquadra.

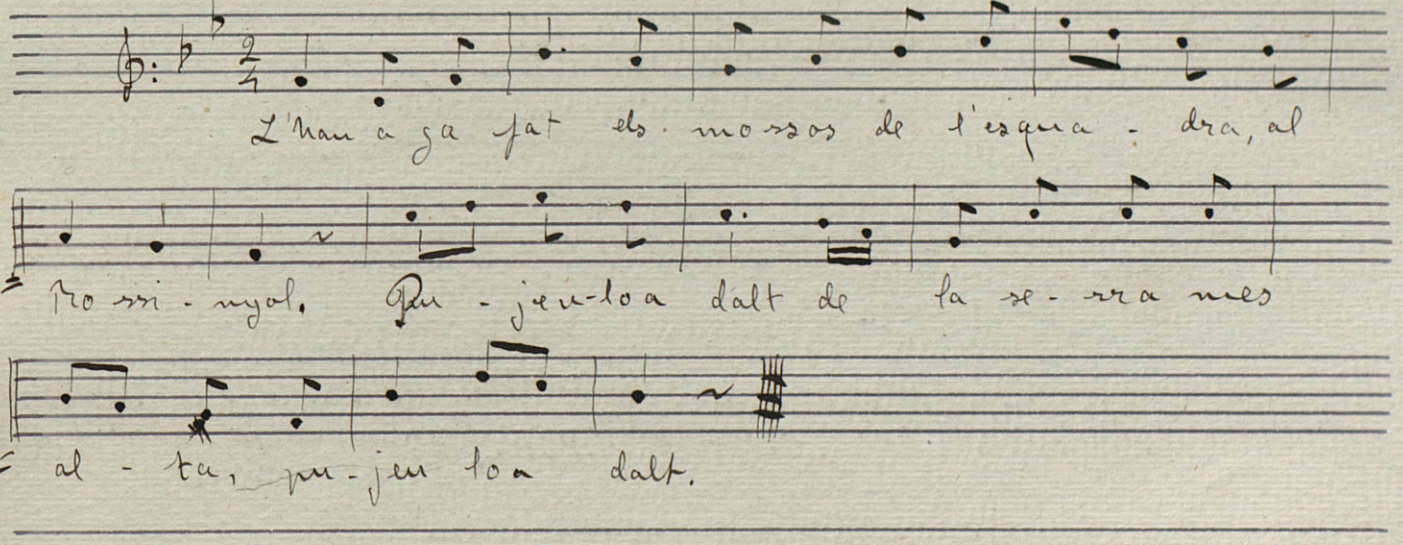

Ball de les caputxes.

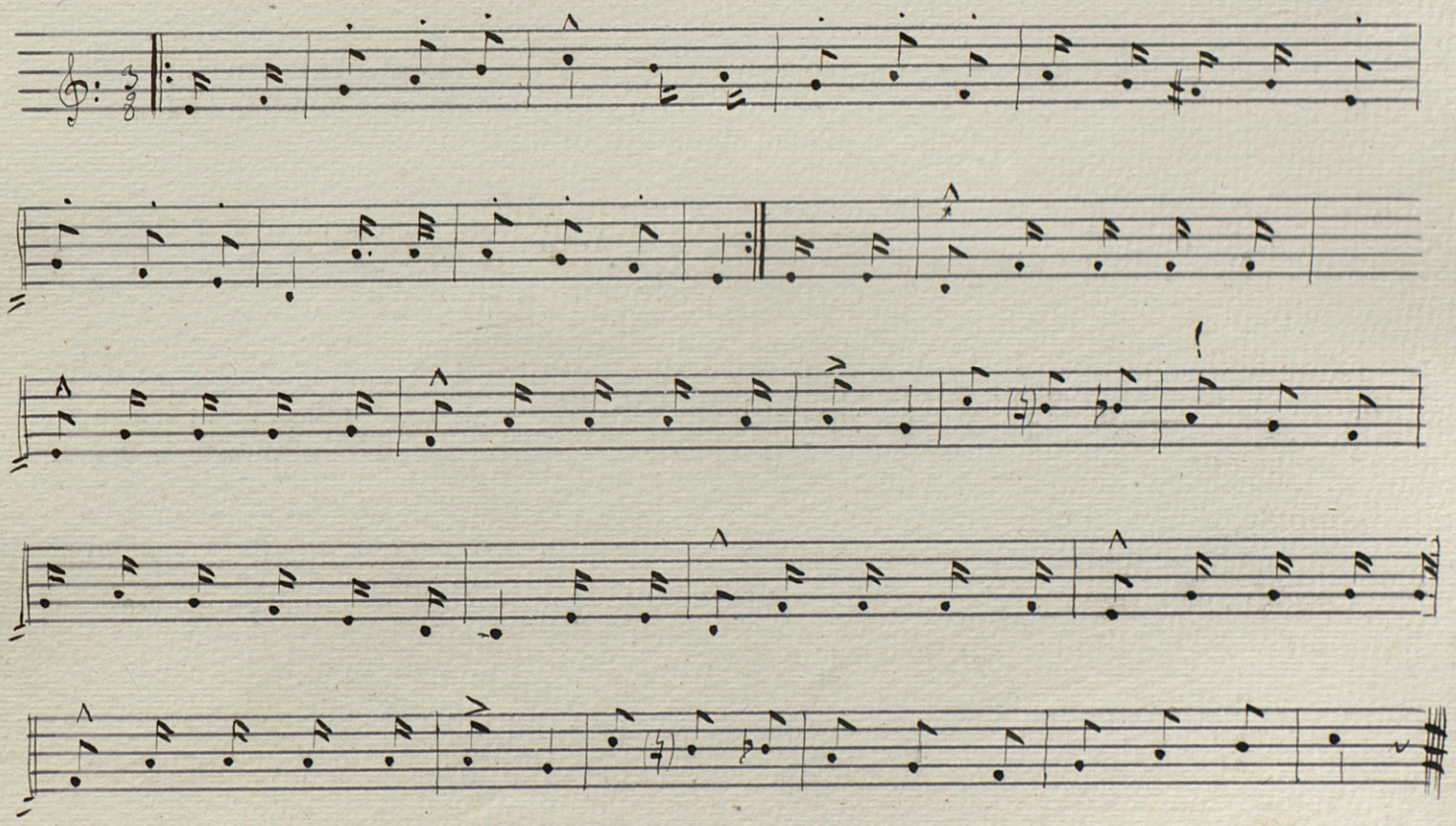

52

Roseta Casanoves

R/22

Les filles d'un Cerdà.

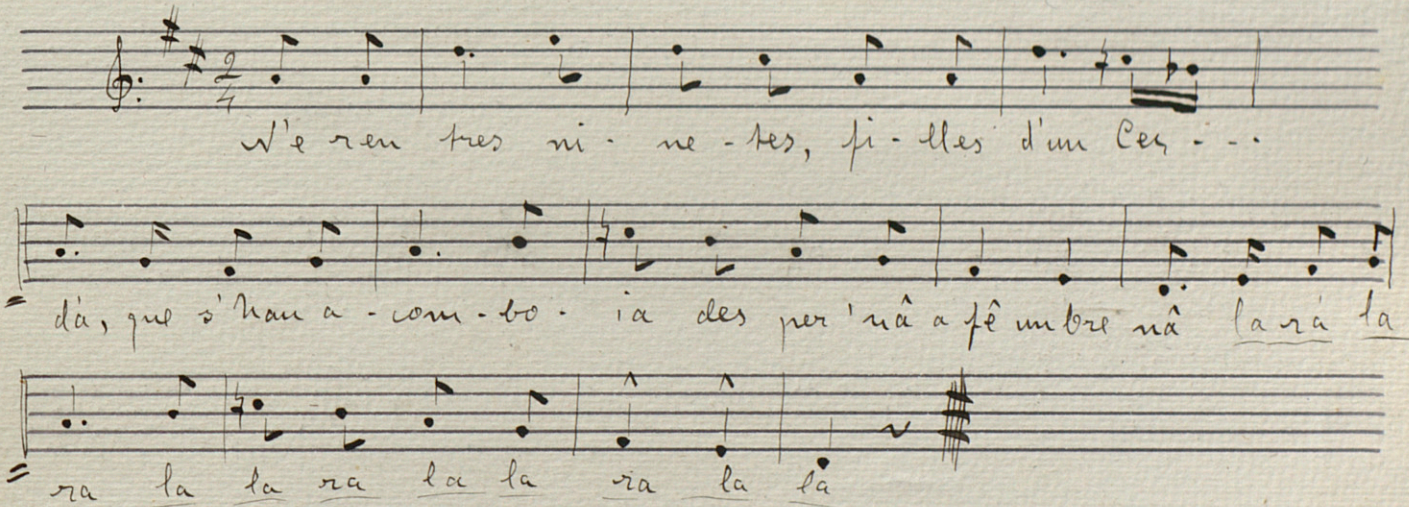

Josep Horn

A Santa Cecília...

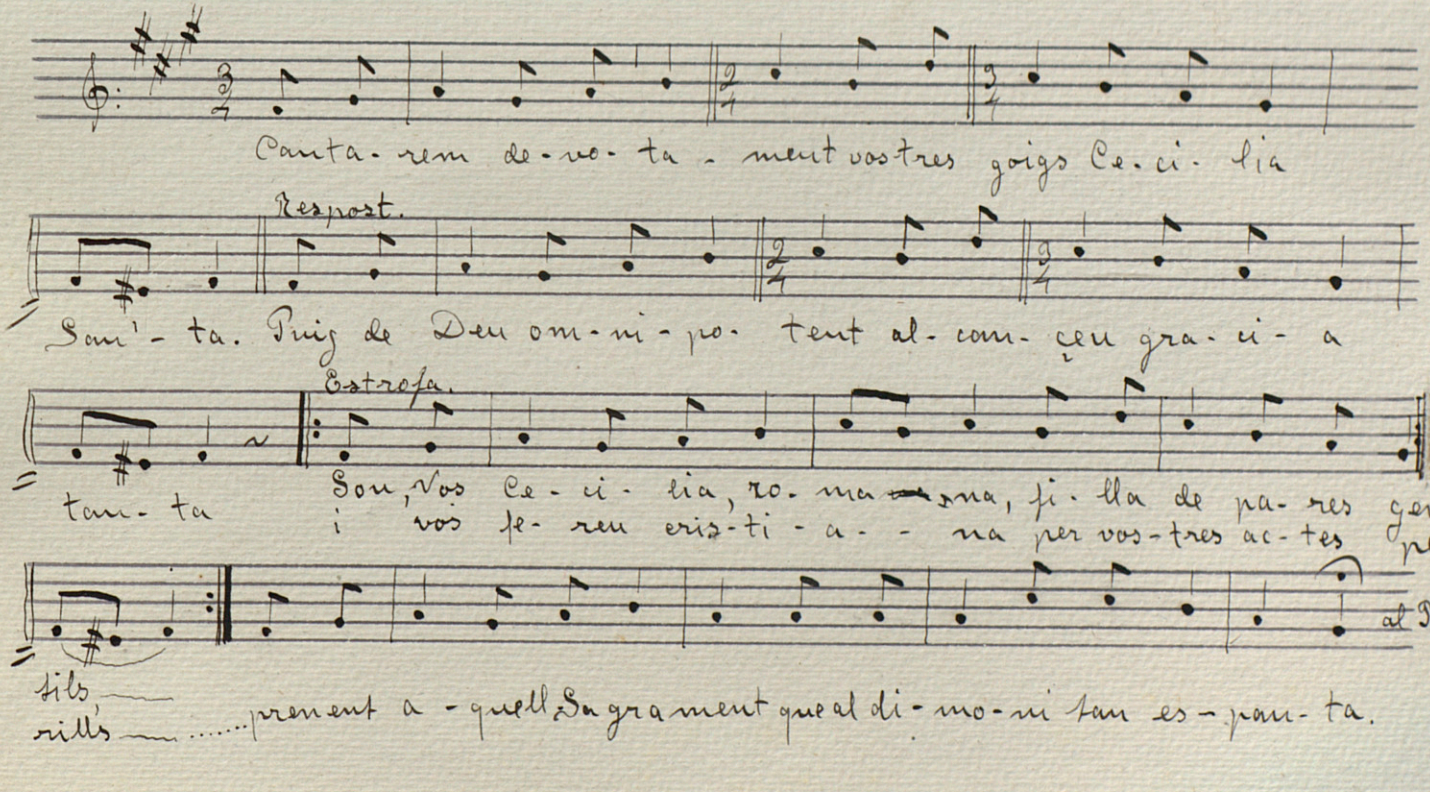

59

Dolors Anglada

Sota l'olivera.....

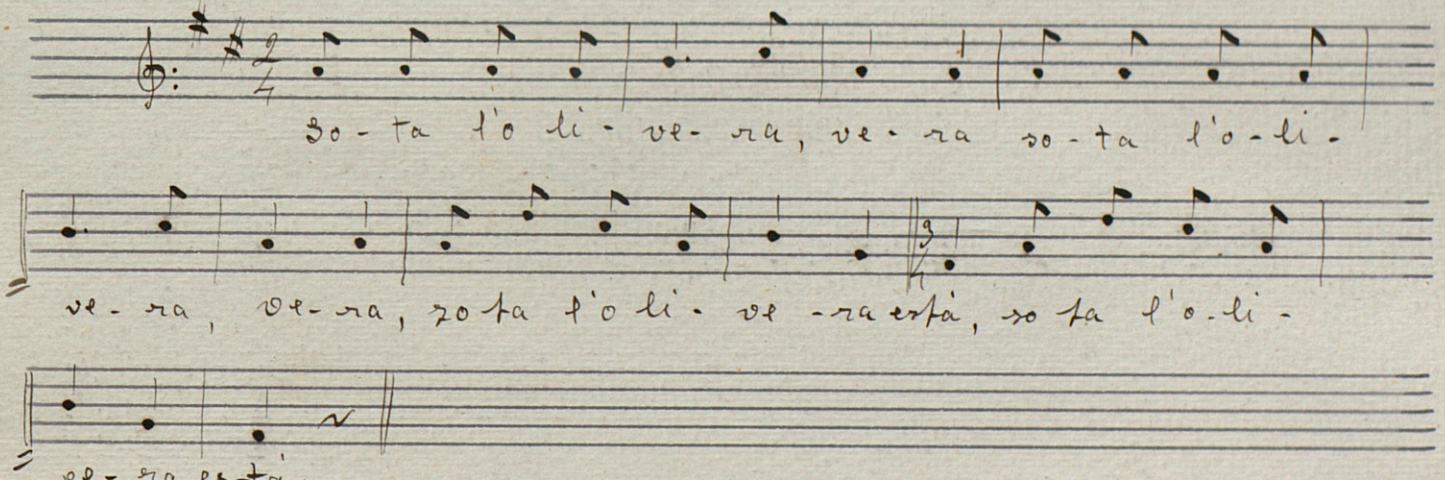

60

Maria Solà

Ont anem Mare de Déu?

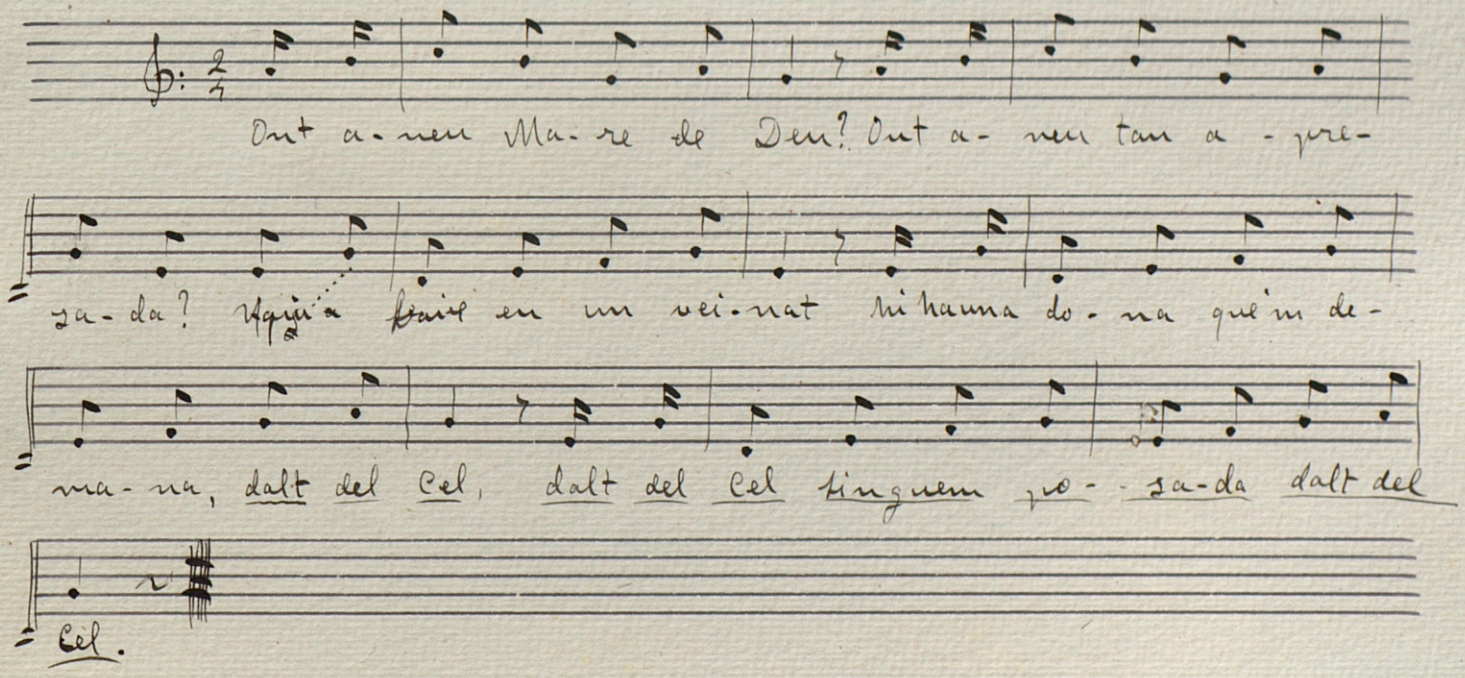

Jaume Alsina.

A la plaça fant balladas.

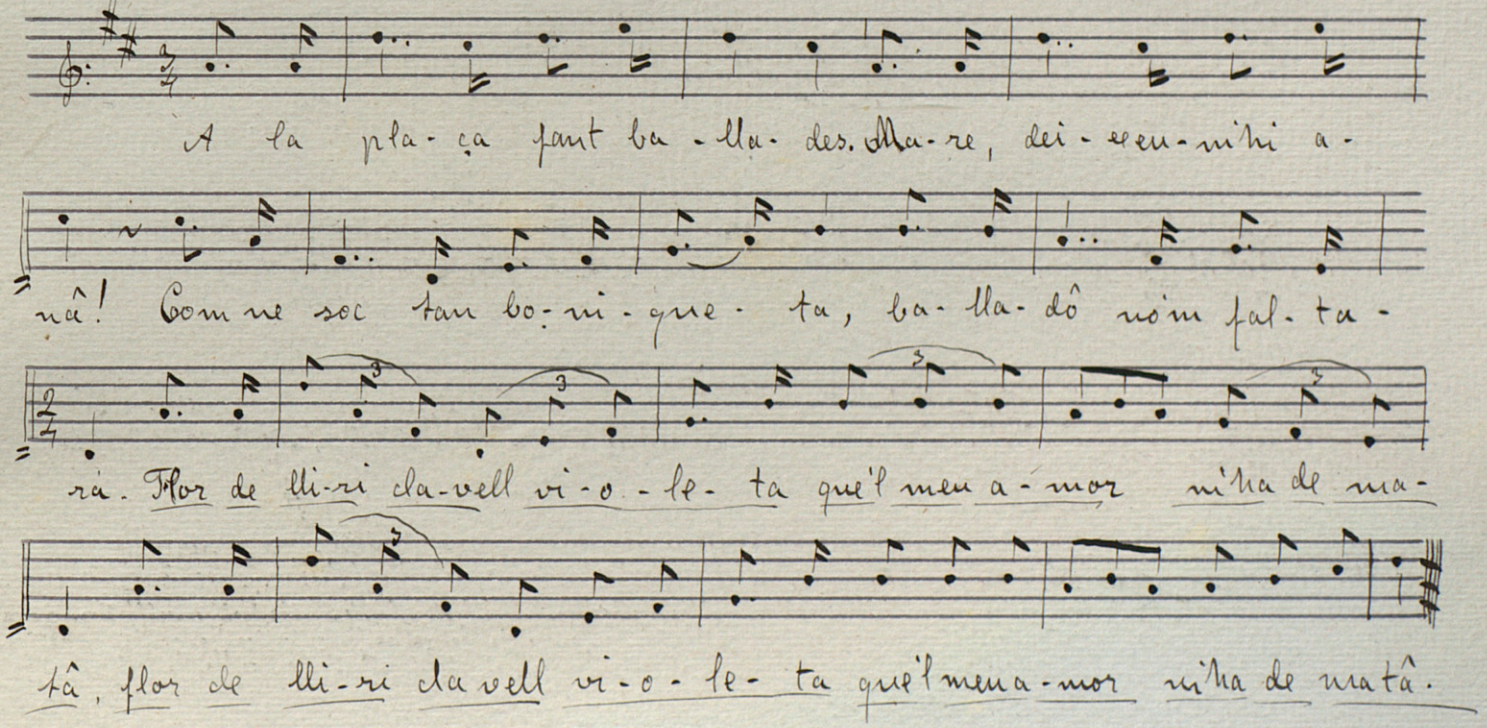

Dolors Anglada.

El pomeret.

Aire de sardana

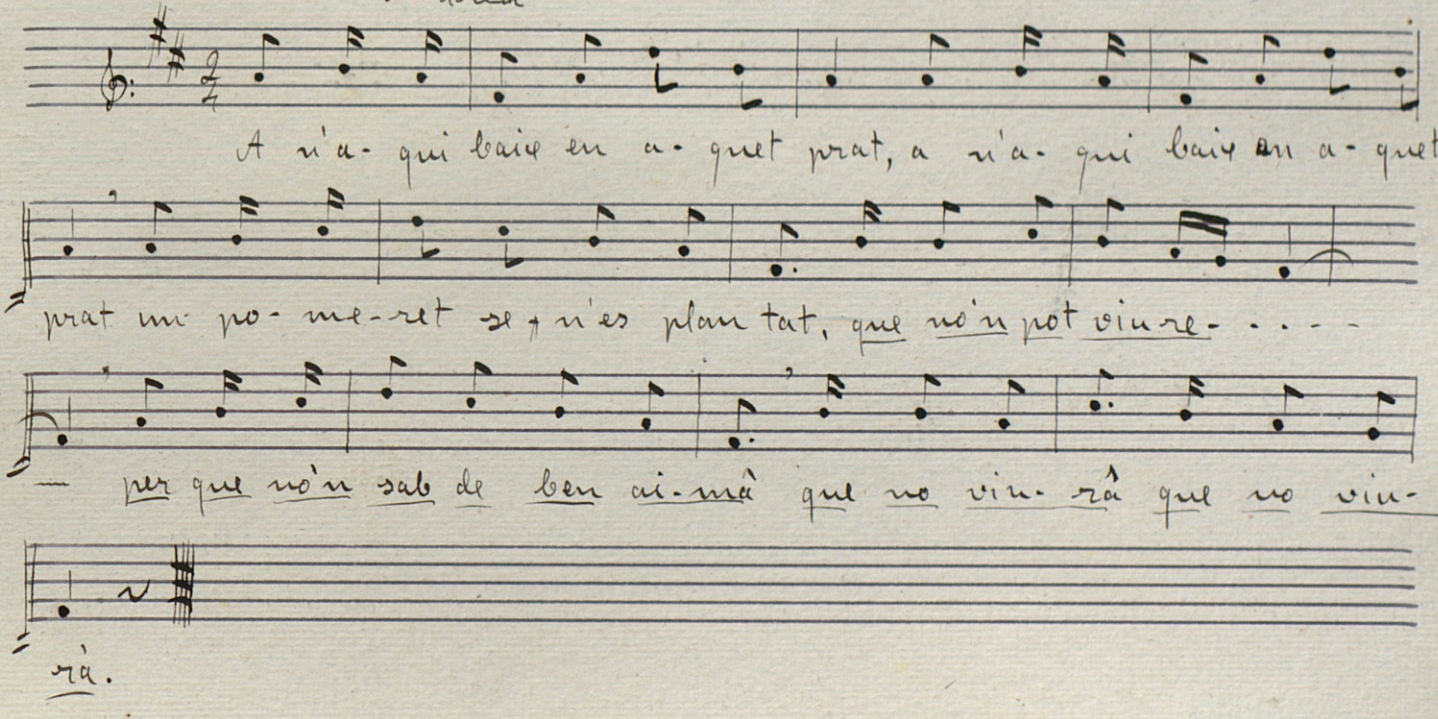

Montserrat Solé

A la vora de la mar.

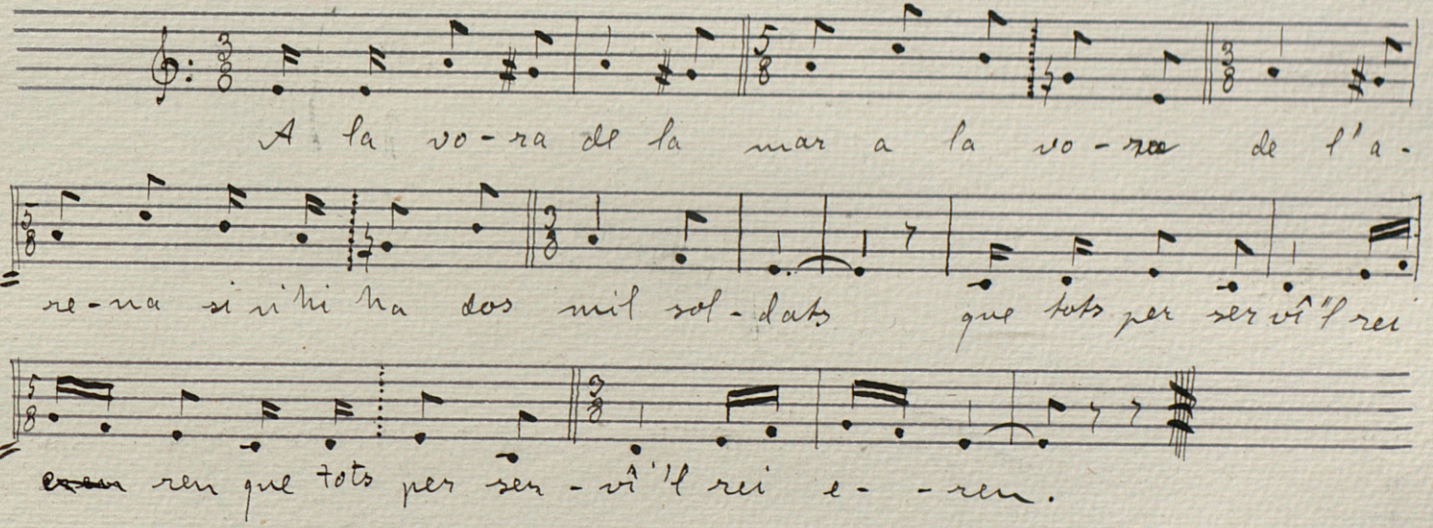

64

Engracia Picola

R/22

El mestre.

Amb calma

El pa-re i la ma-re nóm te-nen si-nó a

mi, m'en fan a nâa l'es-co-la a a-pen-dre de lle-

tgî, de la font xi-ri-bi-ri clom xi-ri-bi-ri cle-na mes

ai pa-tan-tom xi-ri-bi-ri clom.

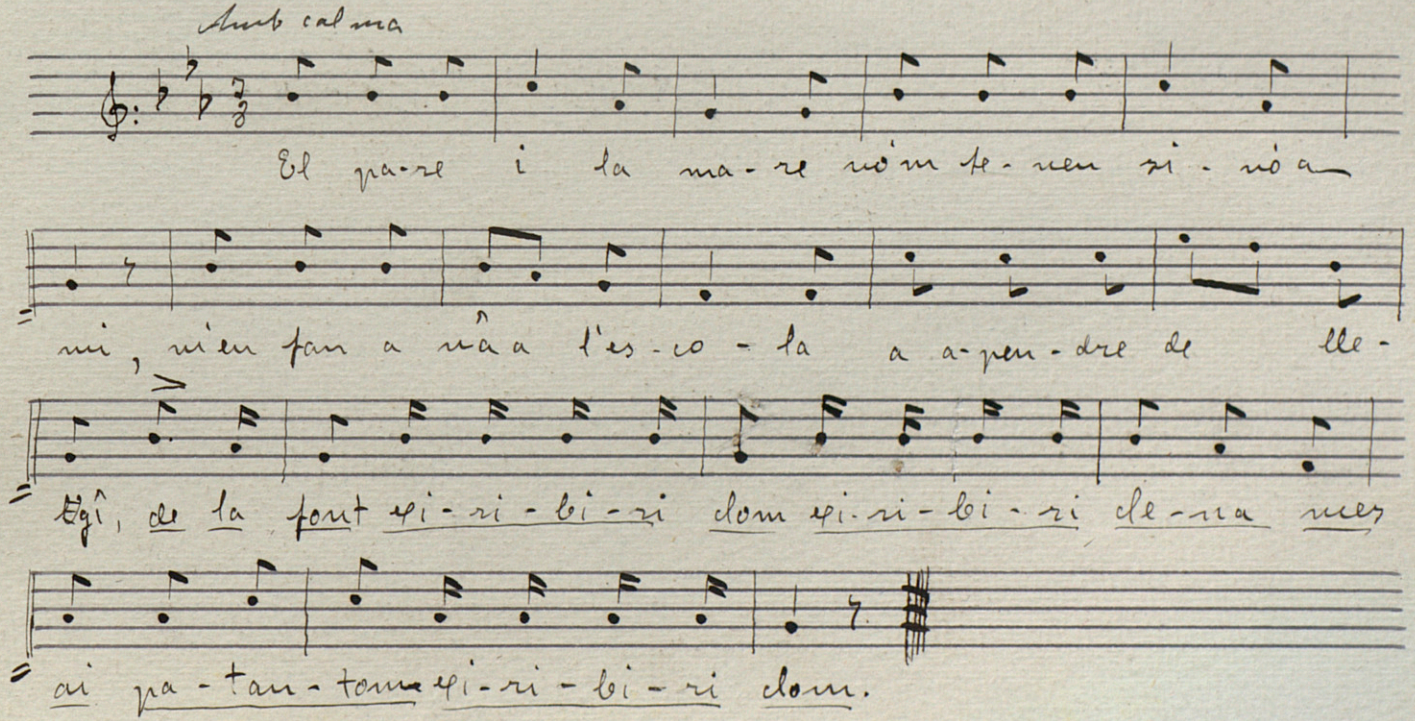

Maria Solà

Catarineta.

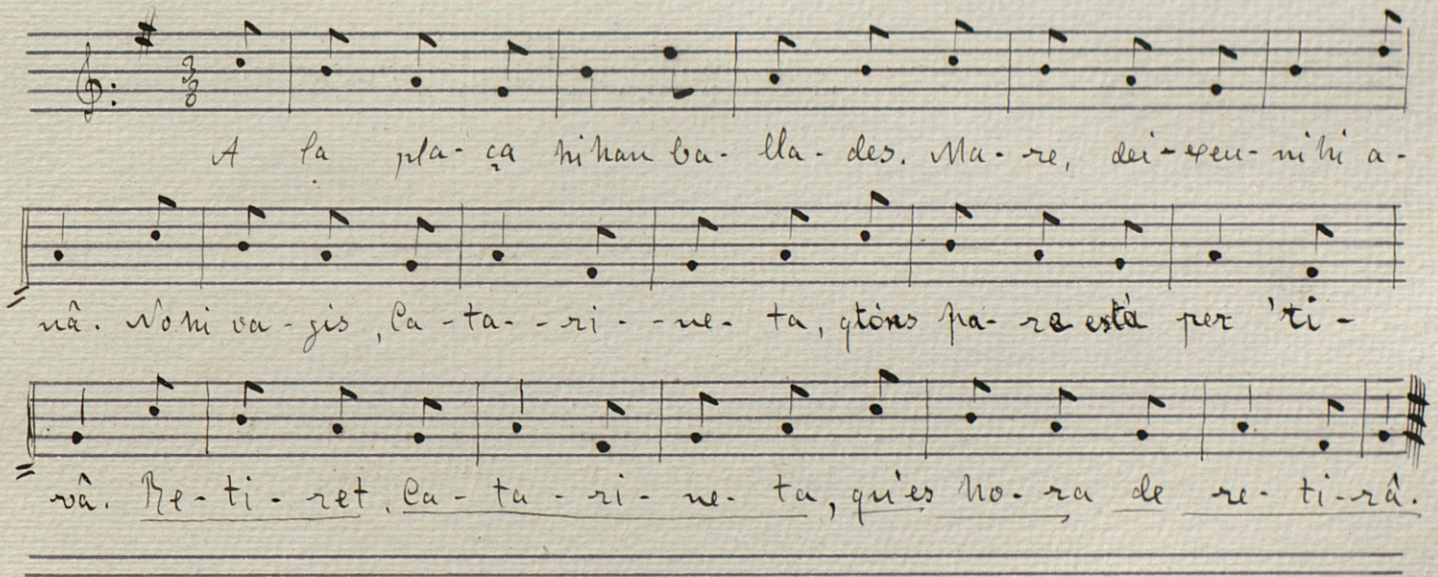

66.

Engracia Picola

La presumida.

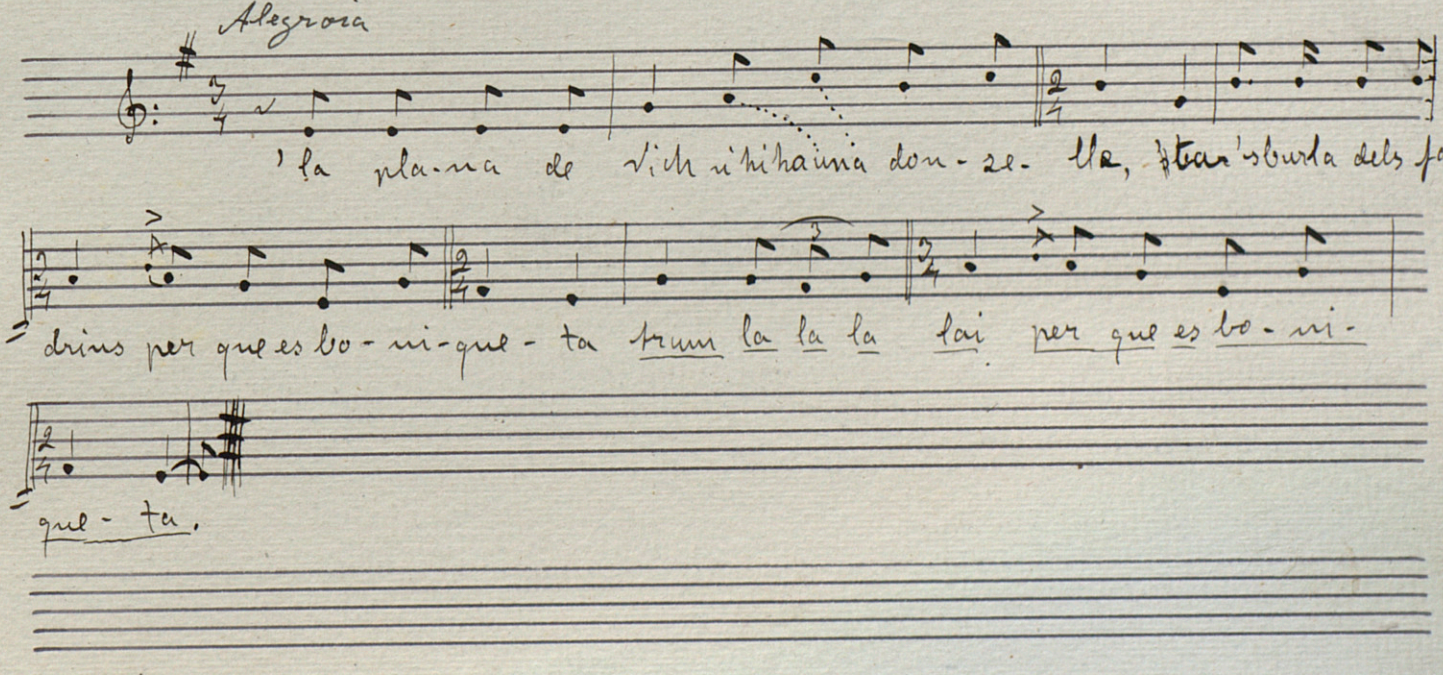

Maria Sotà

El rei n'ha fetes crides.

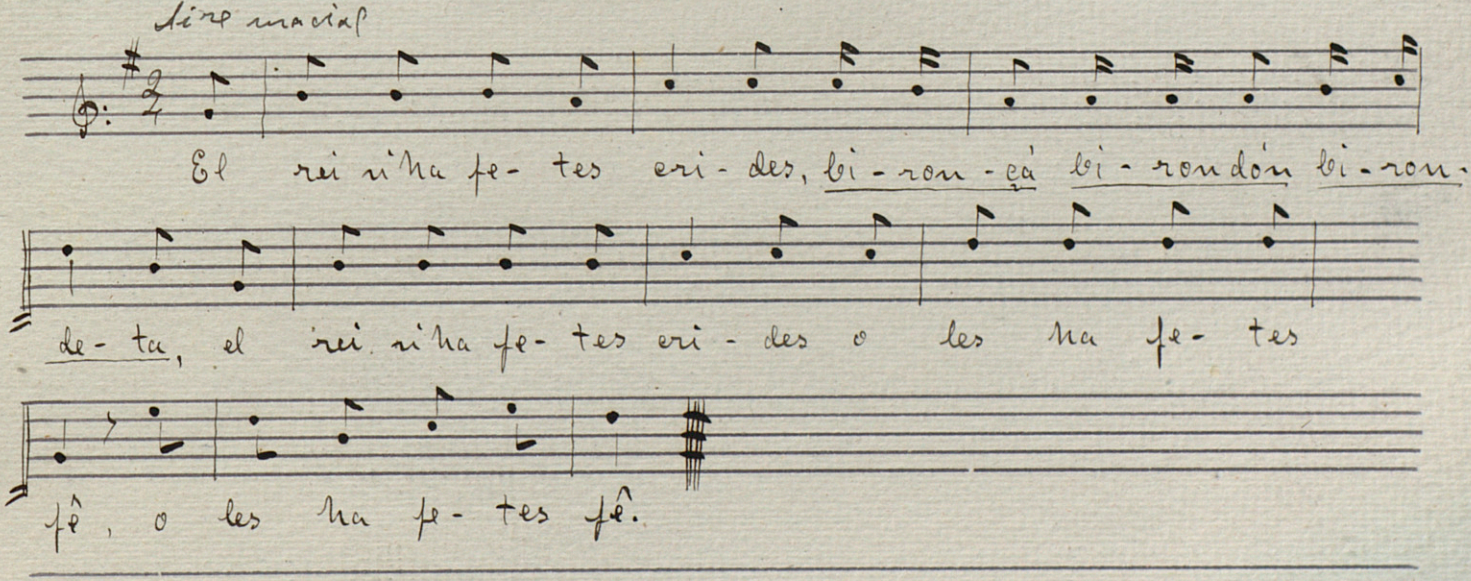

Eugracia Picola

El pagès de la Garriga.

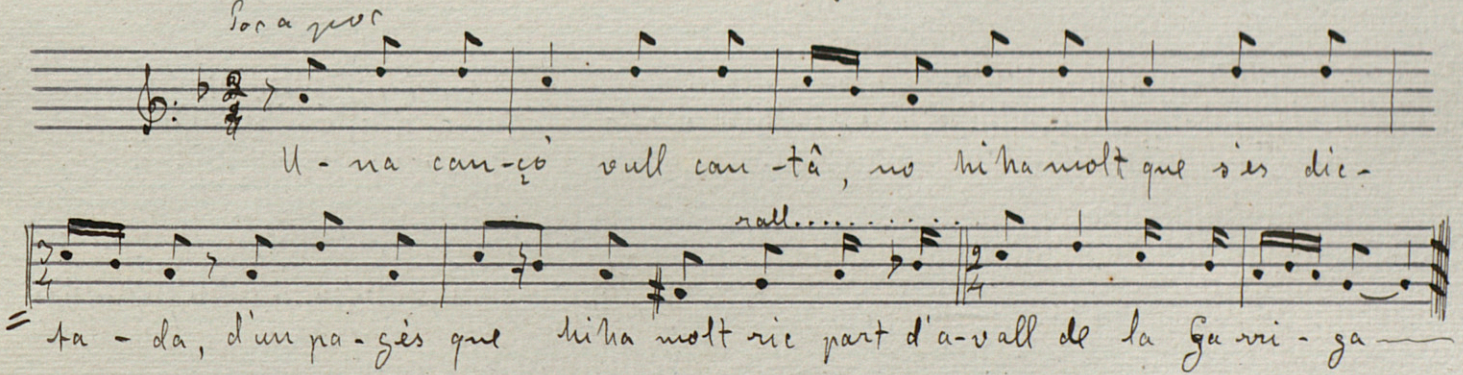

El Respost d'aquesta cançó es el següent; i es canta amb la mateixa melodia:

A Deu pagès del Mormany
que del Vallès n'es la rissa
que si'n comprava moltons
que si'n comprava i venia.

Maria Sotà

La monja

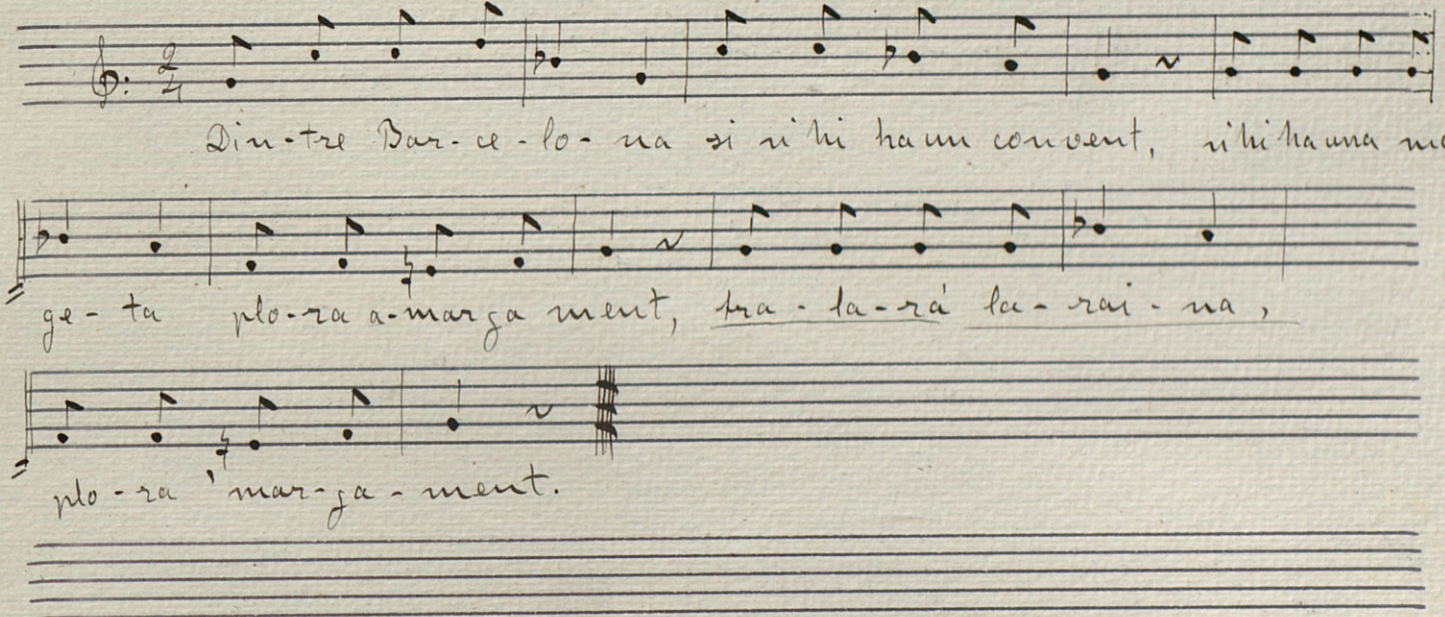

Maria Sola

El lladre.

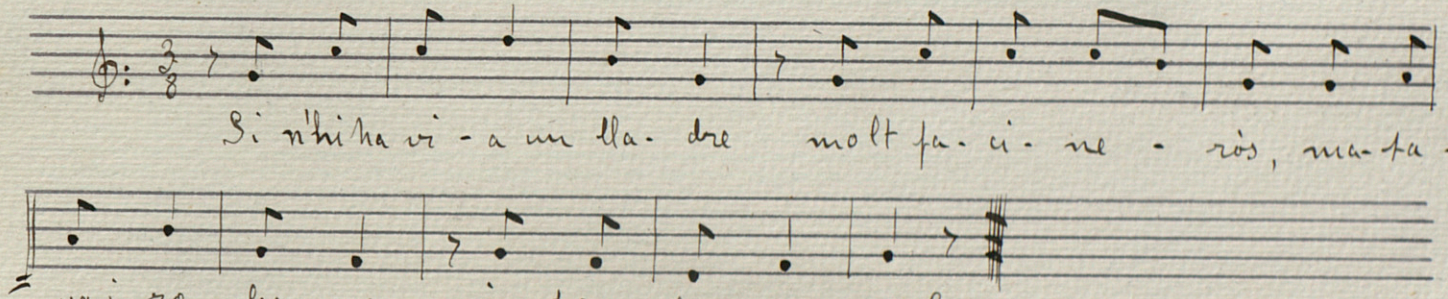

Montserrat Solé

La minyona de muntanya.

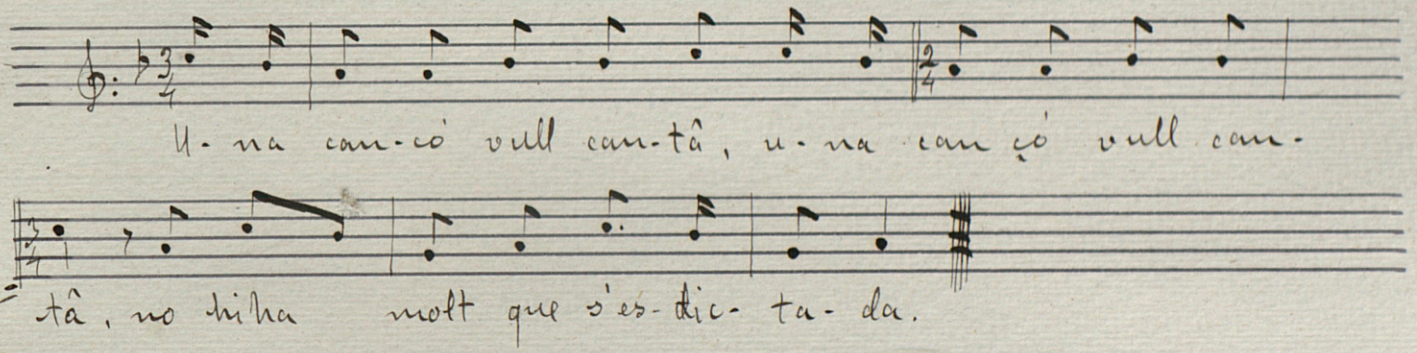

Engracia Picola

La vella Sileta.

Mozuelas

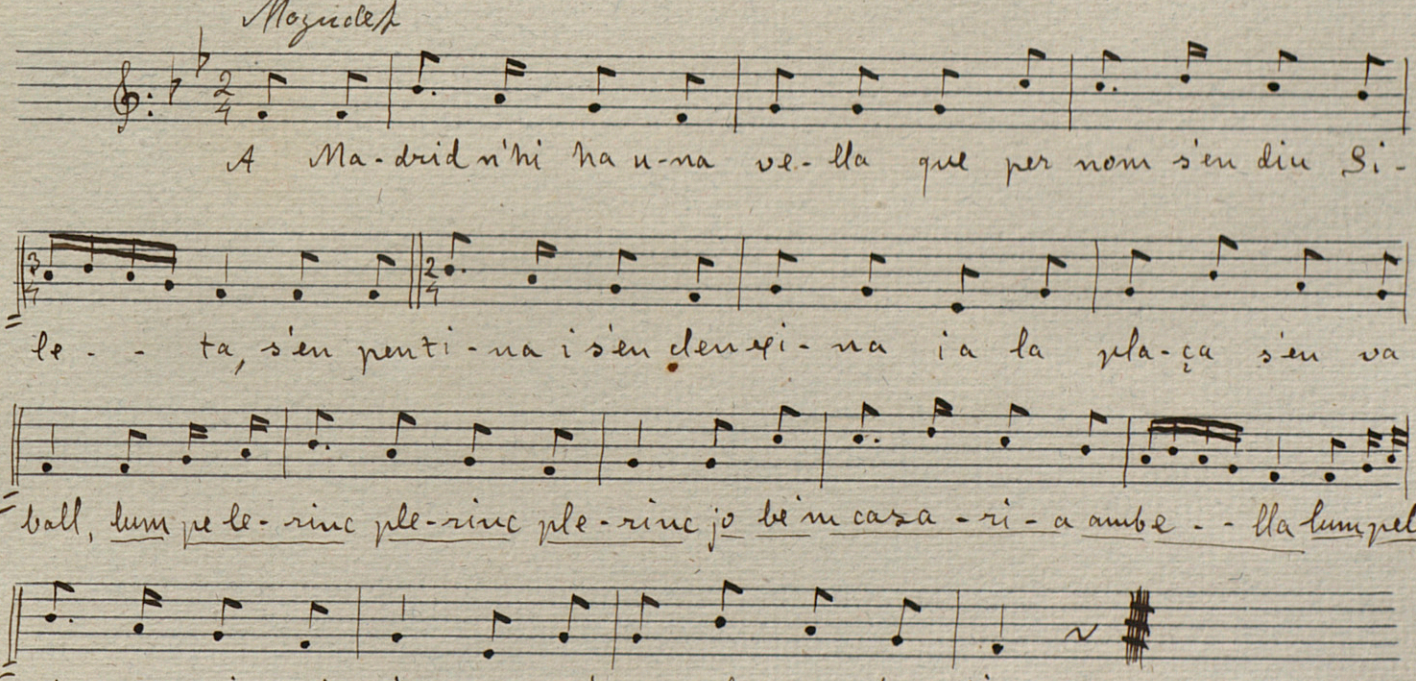

Maria-Agna Boixassa

Ja ha 'rivat el mes de maig

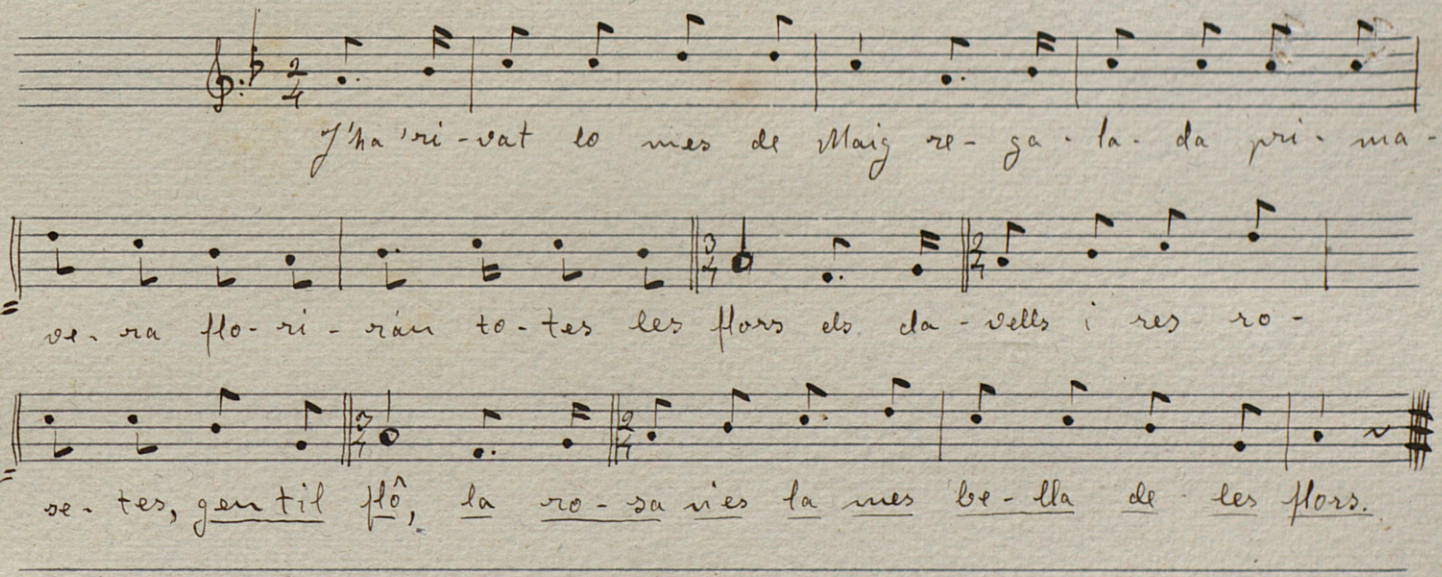

94

Engraeia Picola

La molinera

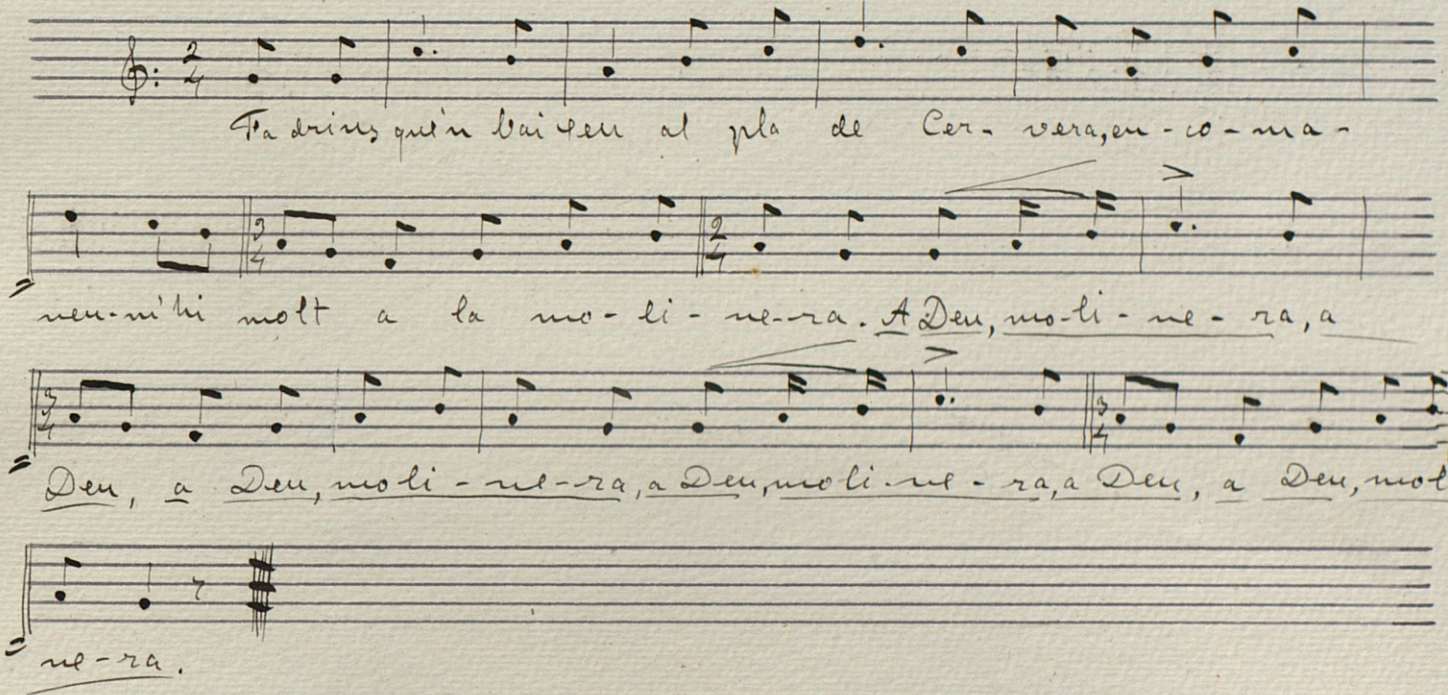

Maria Solà

N'hi havia un pastoret.

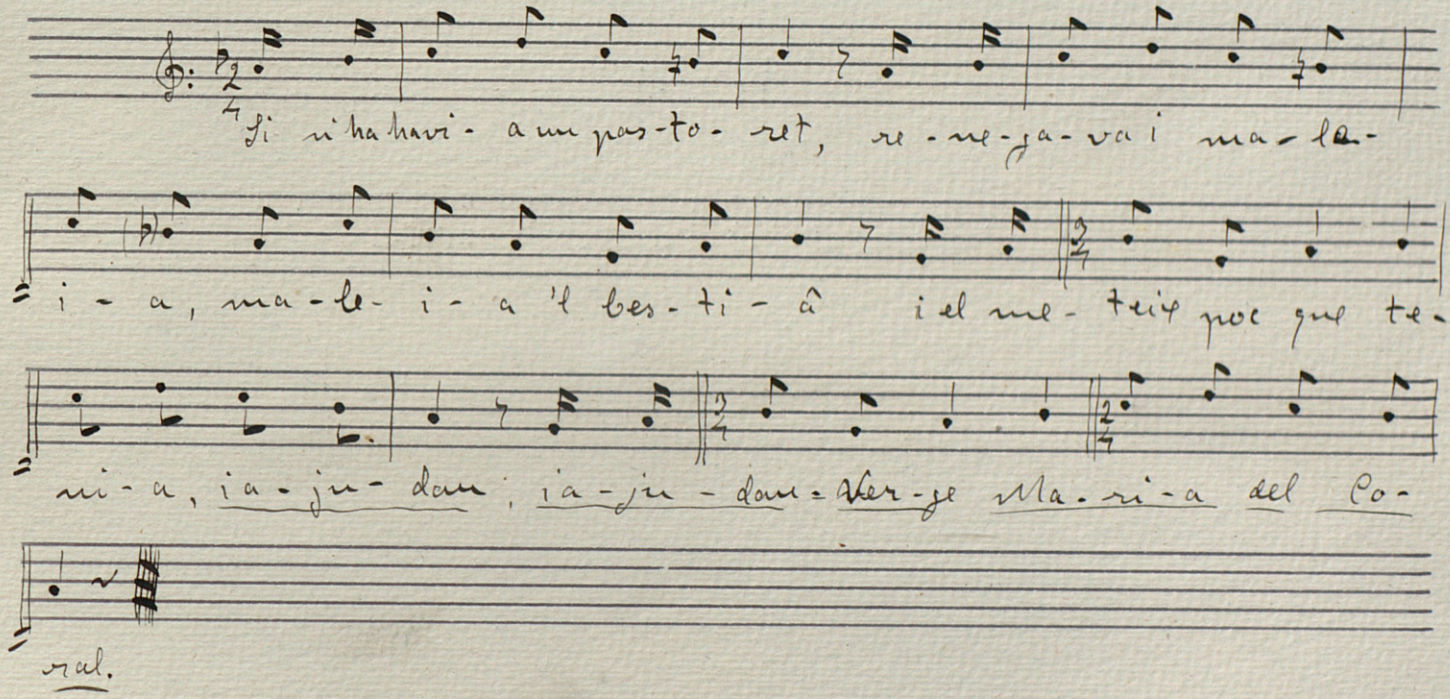

Jaume Alzina

La pastora.

Depressa

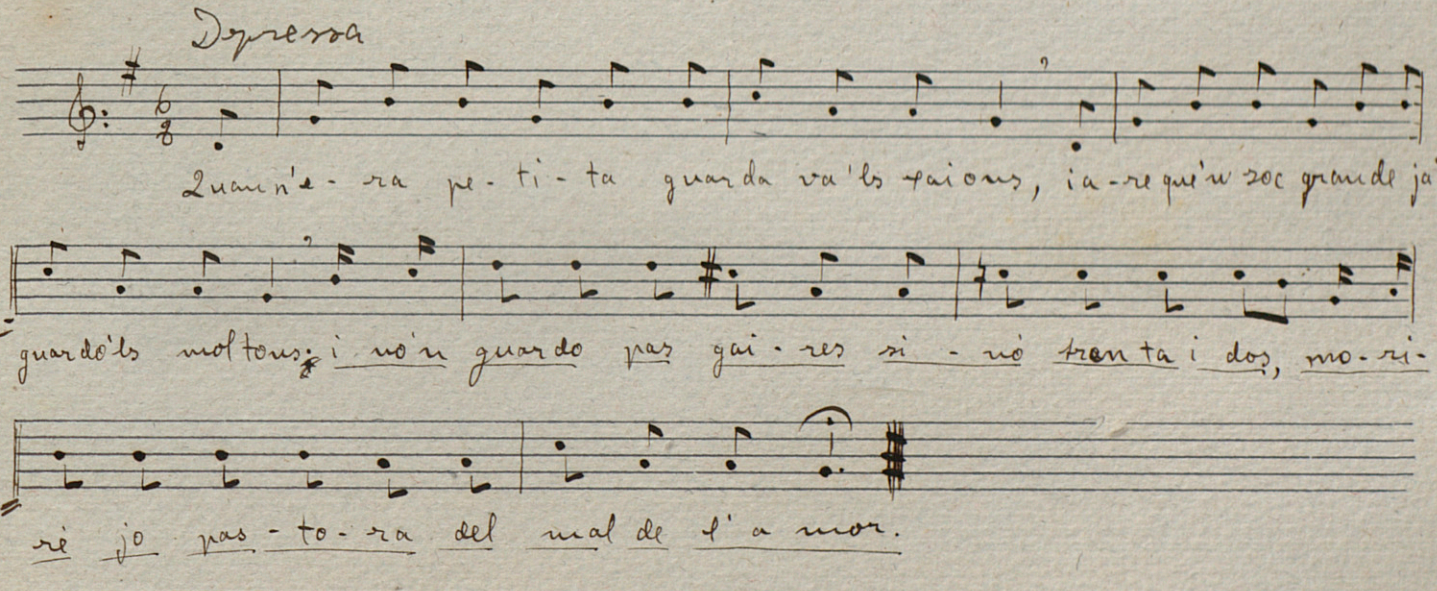

Climent Planes.

La pastora.

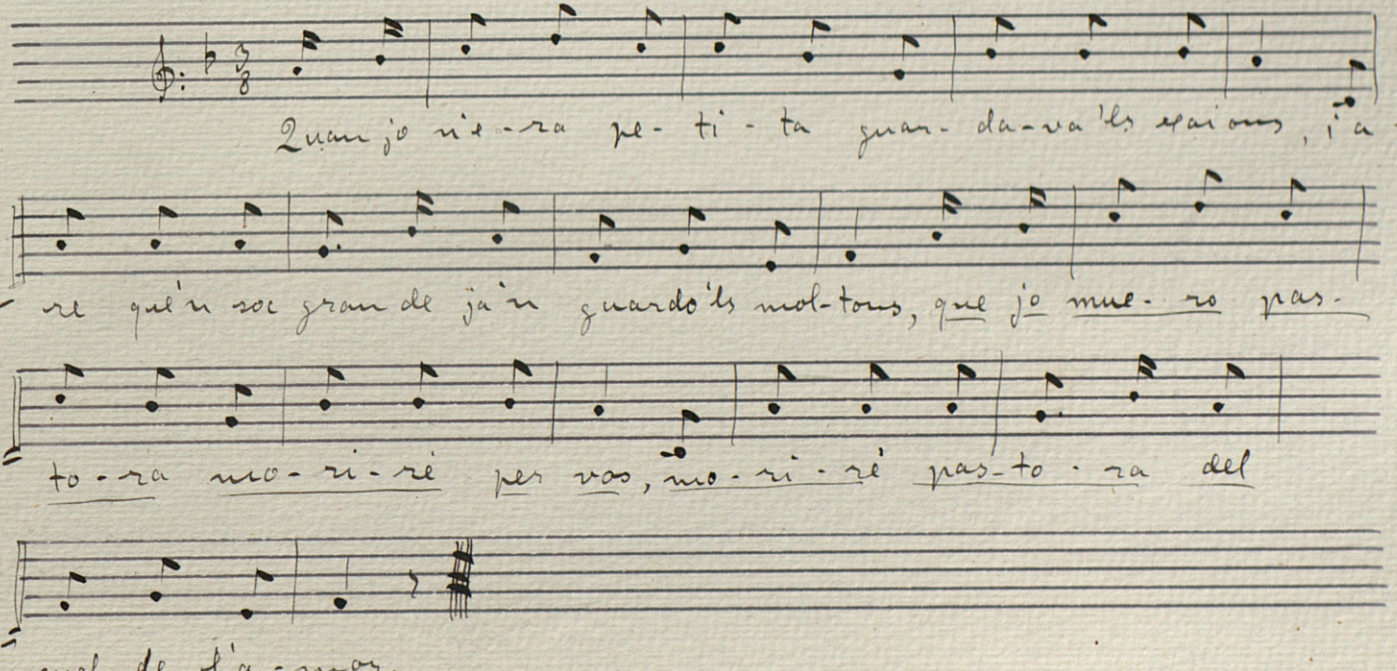

78

Engracia Ticla

Les noies de Perpinyà.

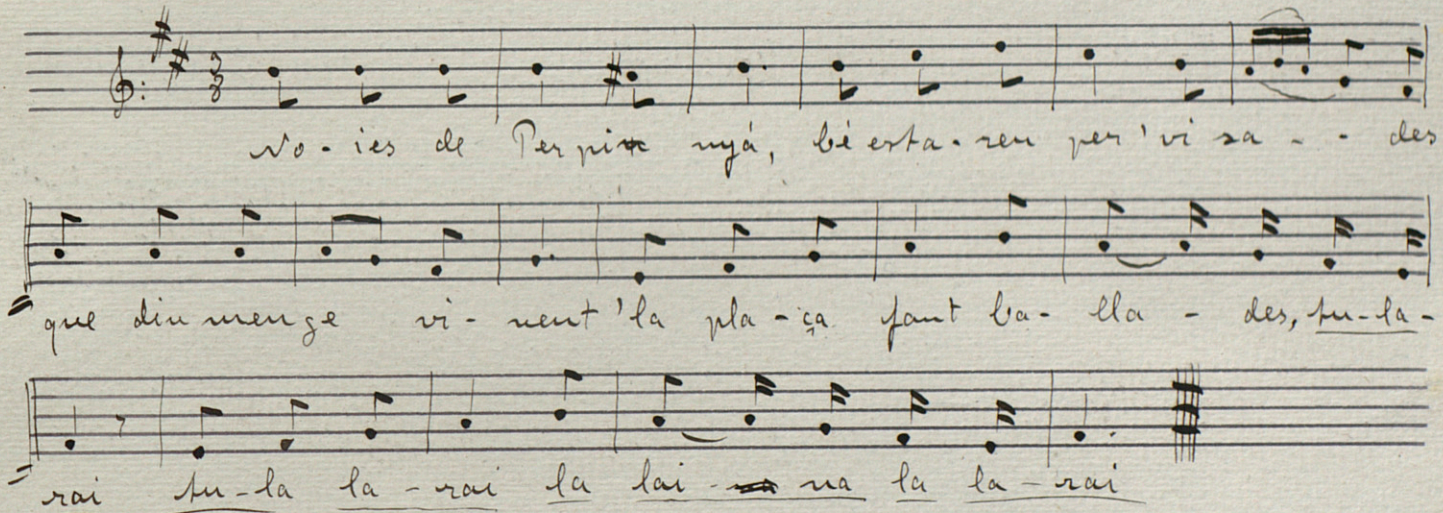

Engracia Picola

Senyora Isabel.

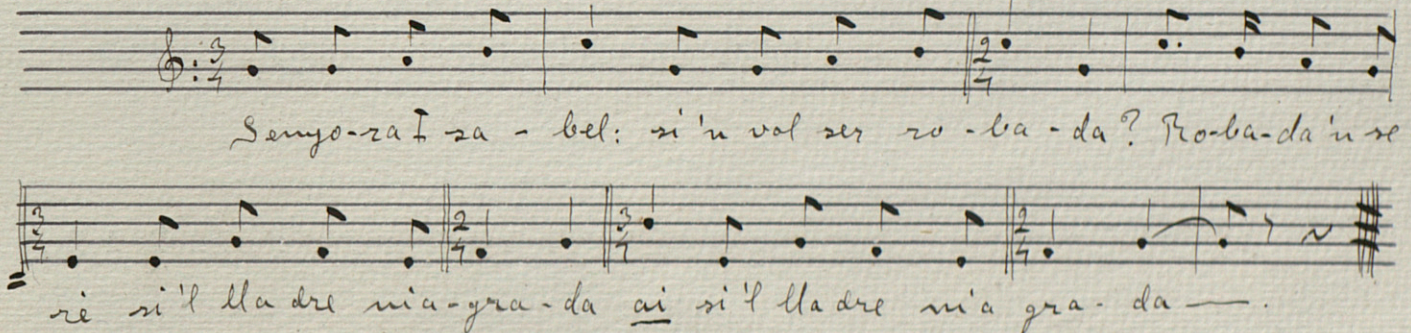

Engràcia Tiola

Cançó del tira-avant.

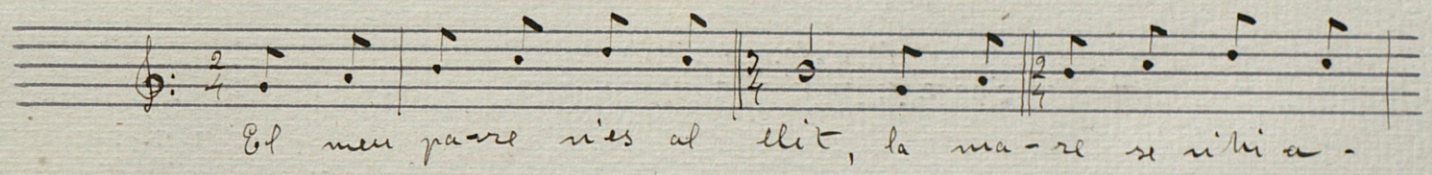

81

Maria-Agna Boixassa

El jove i la Pepa.

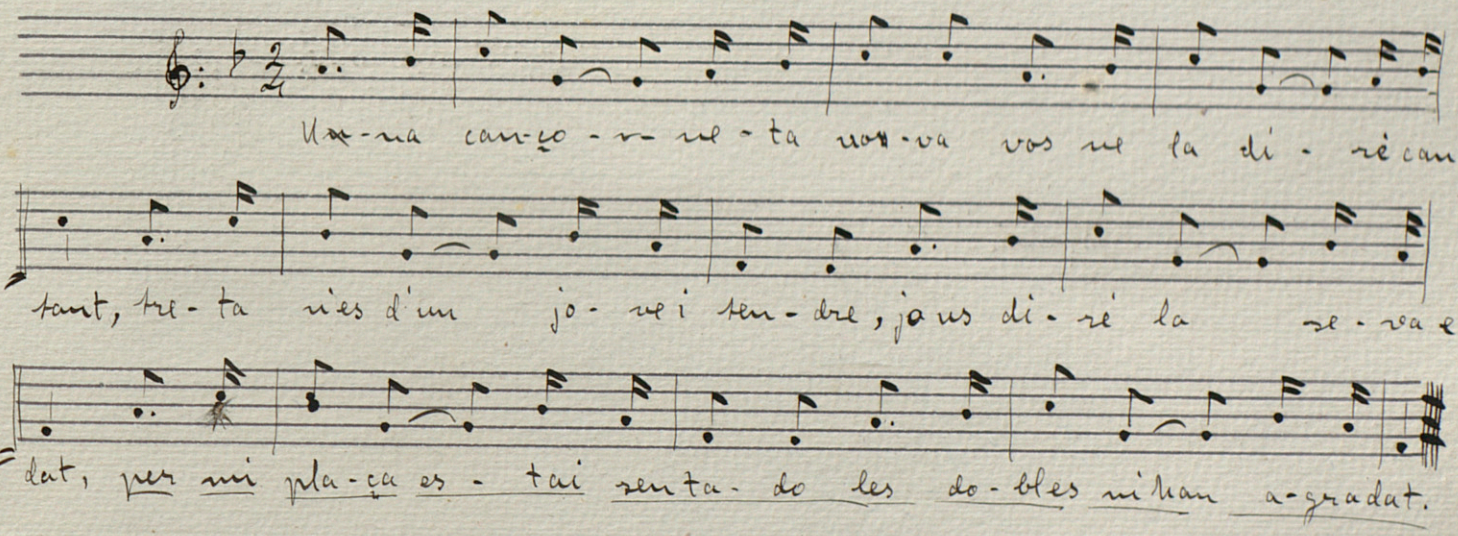

82

Engràcia Picola

Els tres dallaires.

Si n'hi havi-en tres dallaires qui'n dalla-ven en un
prat, si n'hi havi-en tres dallaires qui'n dalla-ven en un
prat, ja n'hi va la Fi-ca (Francisca) ro-sa i a por-ta'ls-hi l'es-morsà, de la
nyi-go nyi-go nyi-go de la nyi-go nyi-go nyic.

83

Engracia Vicola

La fira de Junquera.

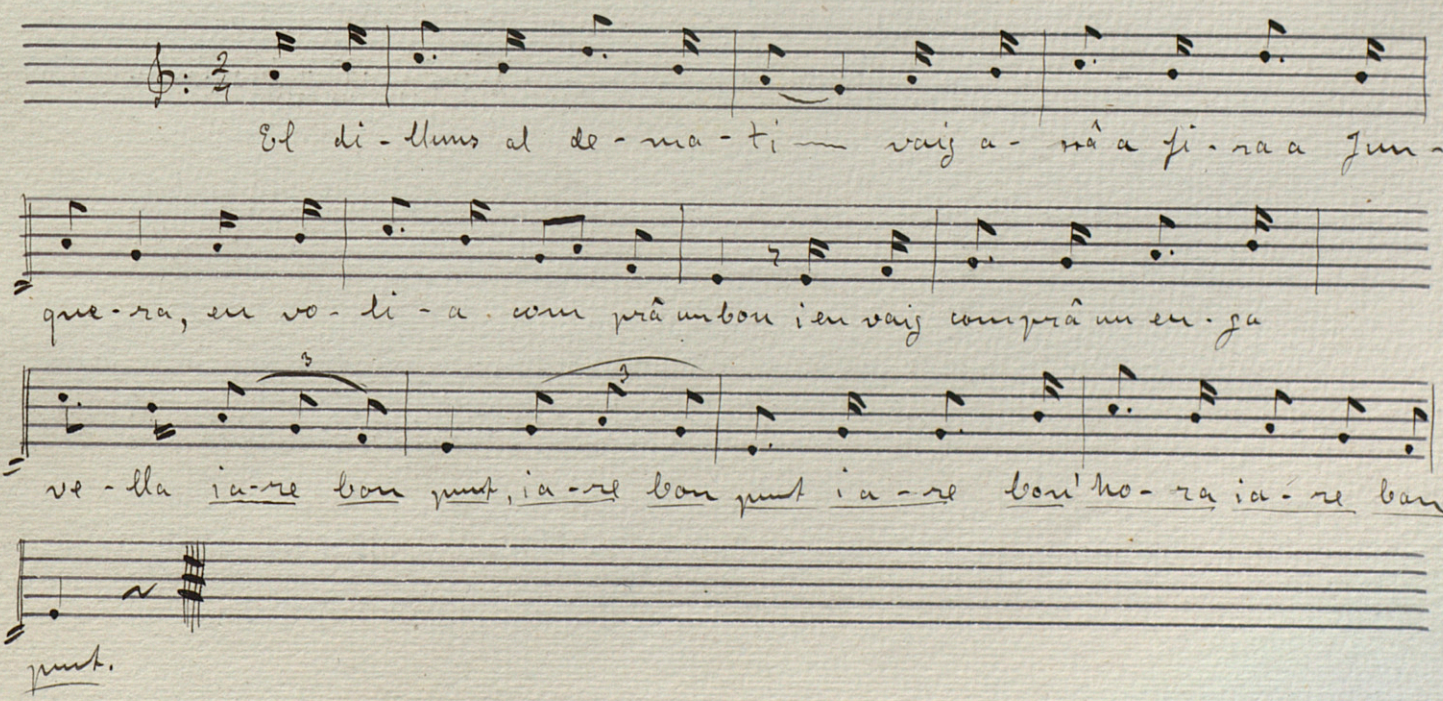

Engracia Picola

En Jenico.

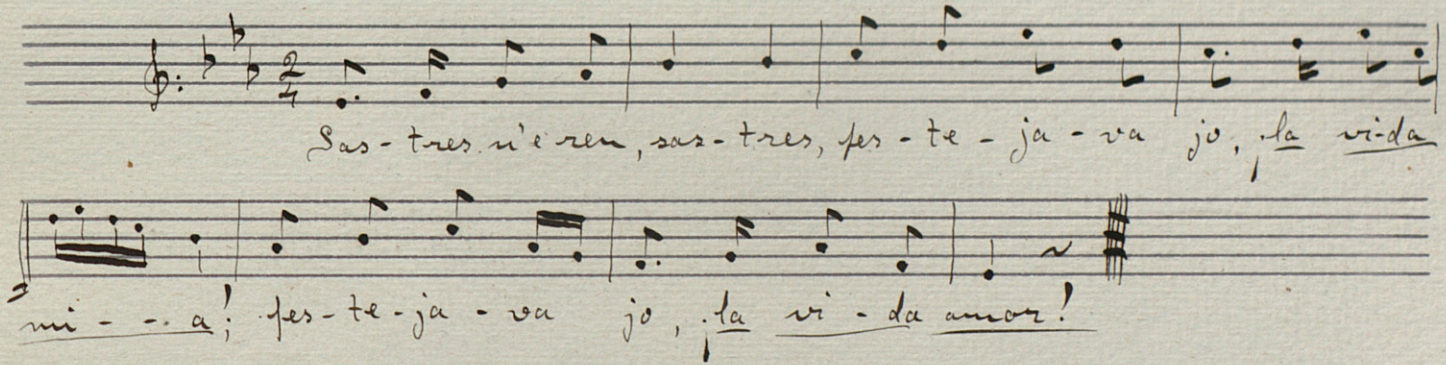

Climent Planes.

Don Jaume.

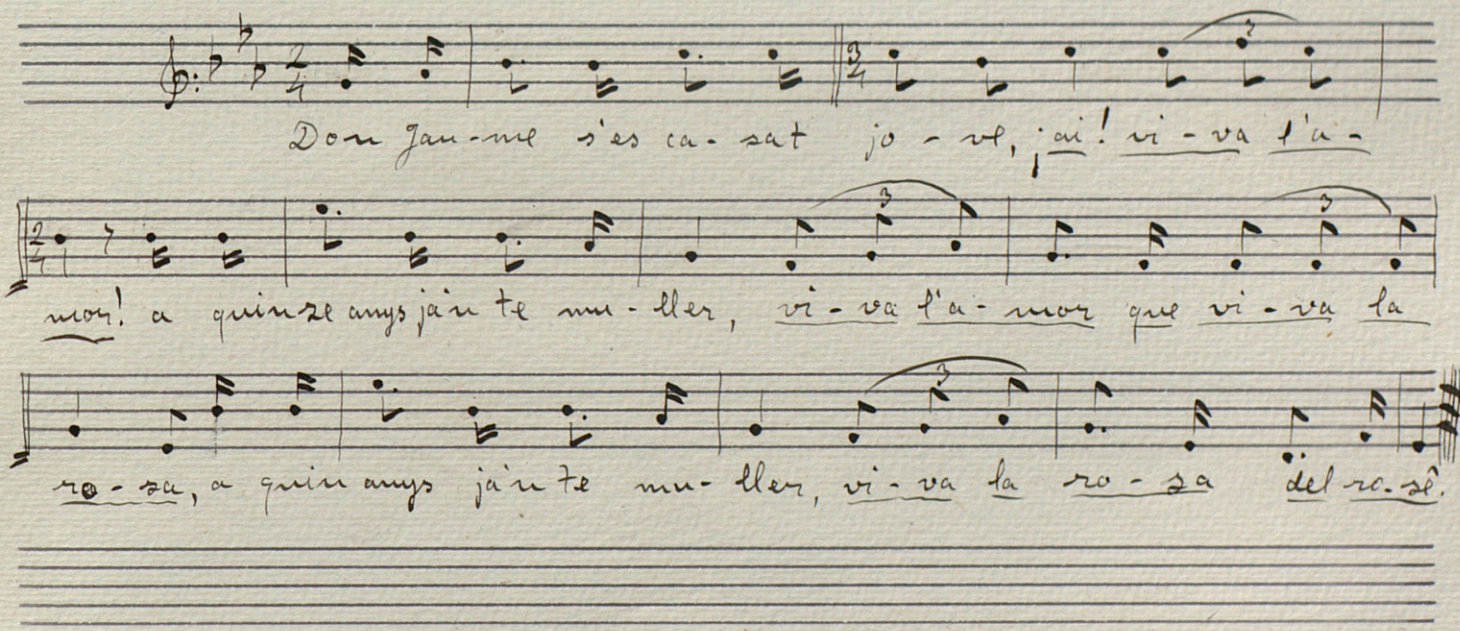

Maria Sala.

La flor de lliret.

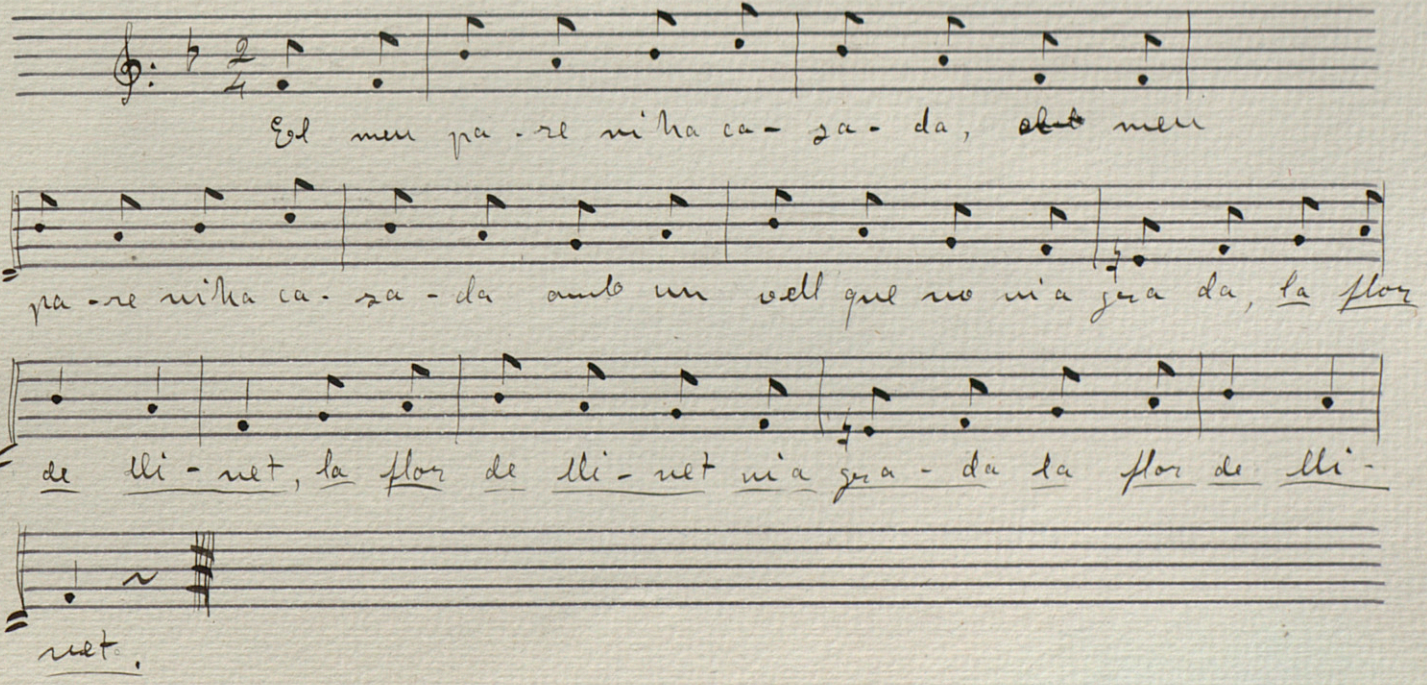

87

Montserrat Solé

Angeleta.

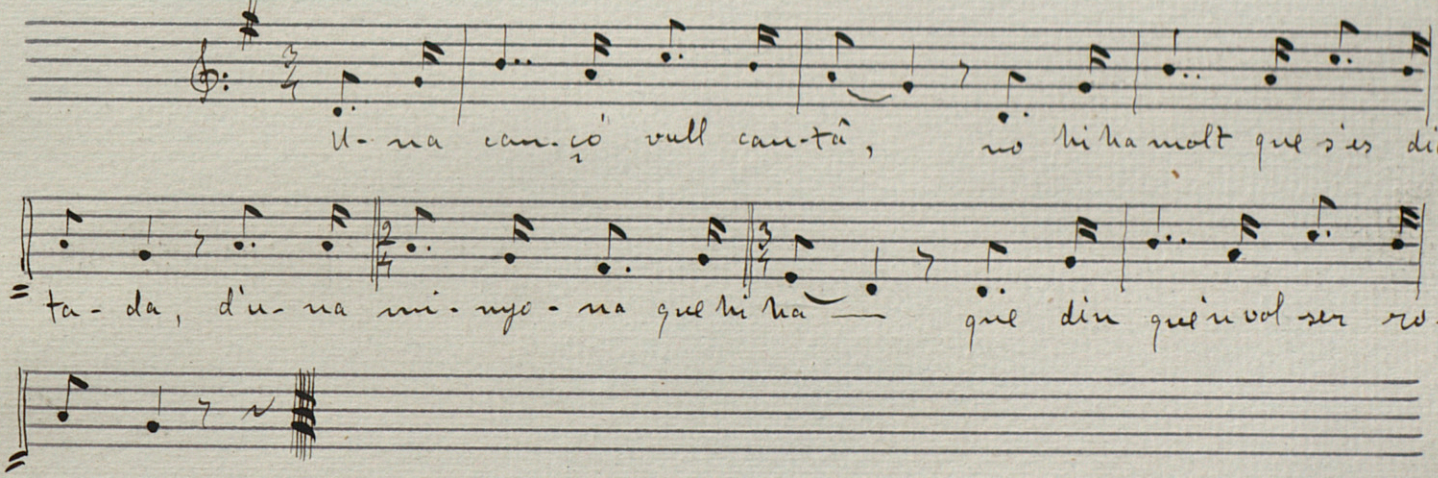

Maria-Agna Doixassa

Se n'ha casat un jove.

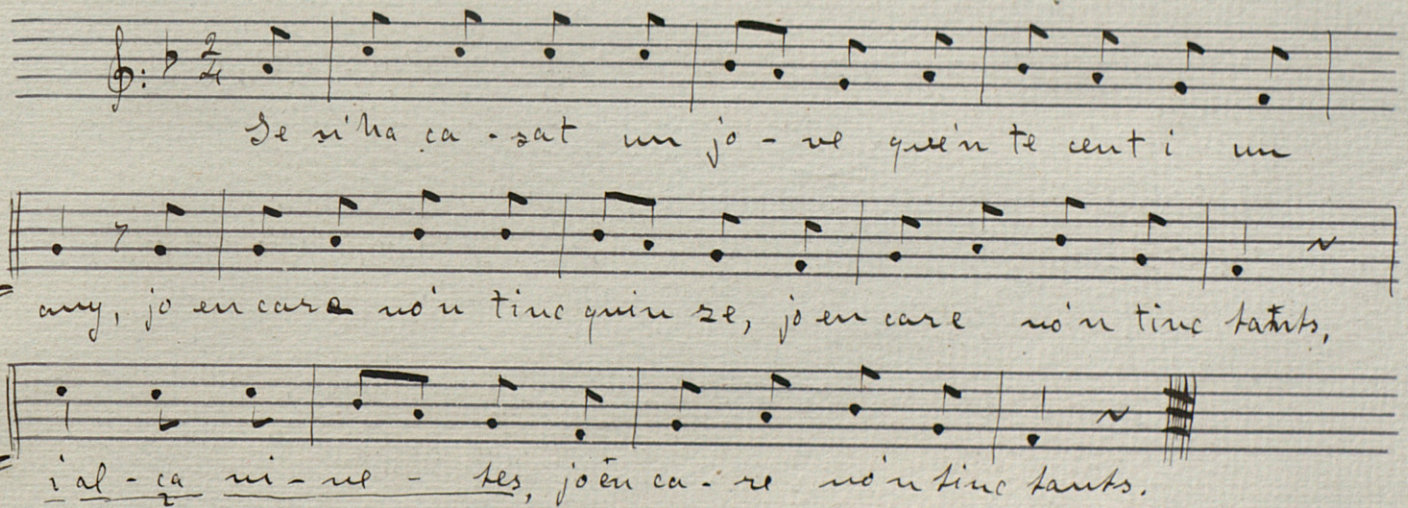

eMontserrat Solé

Si'n son tres que la'n festejen.

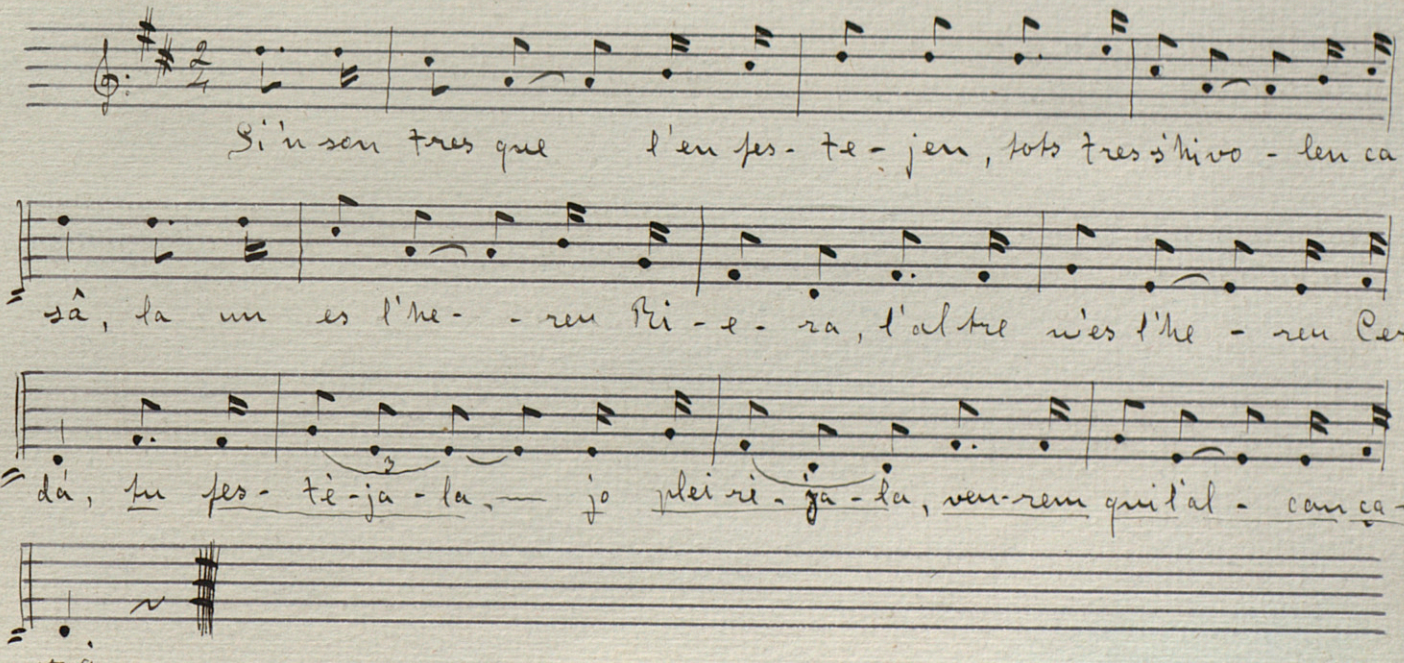

Angela Casellas

La primera flor

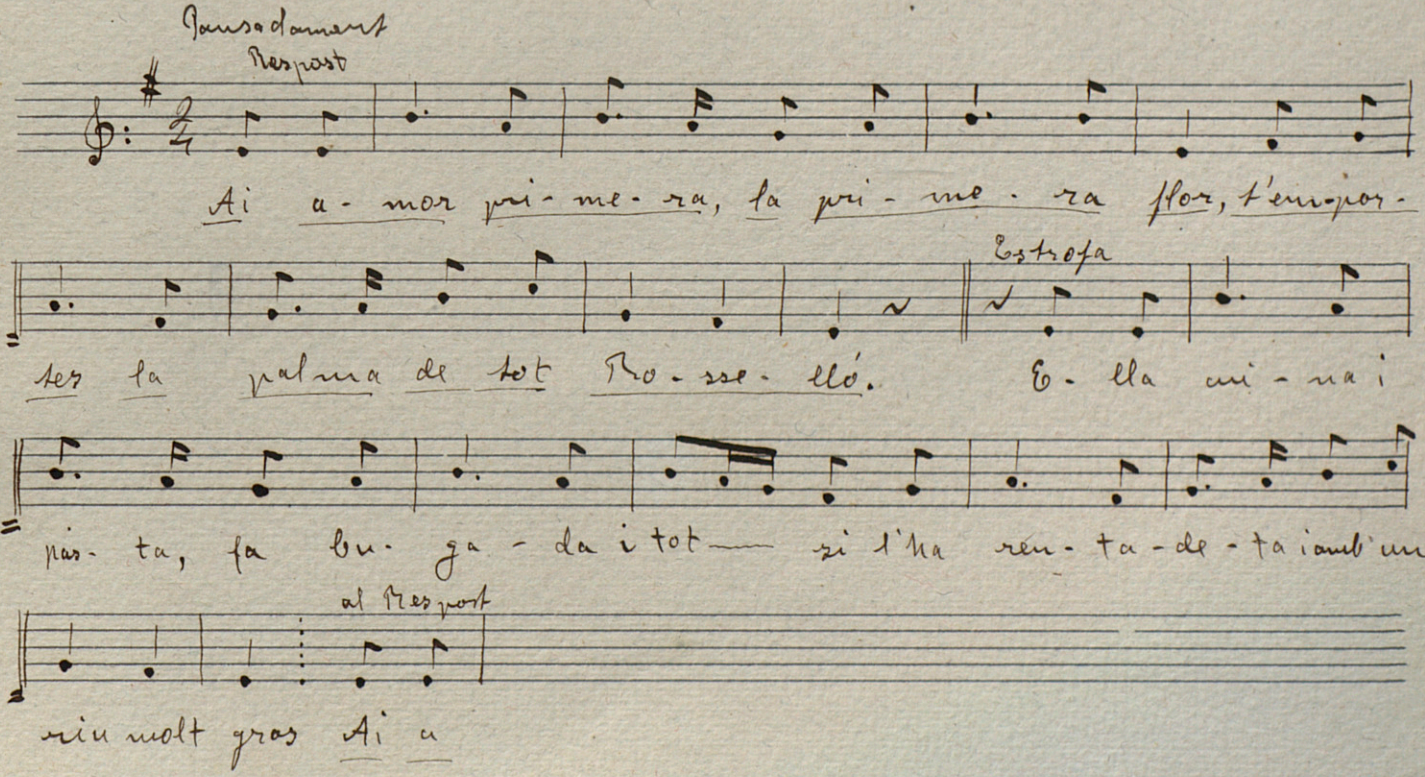

91

Teresa Sobrevias

El pobre Joan.

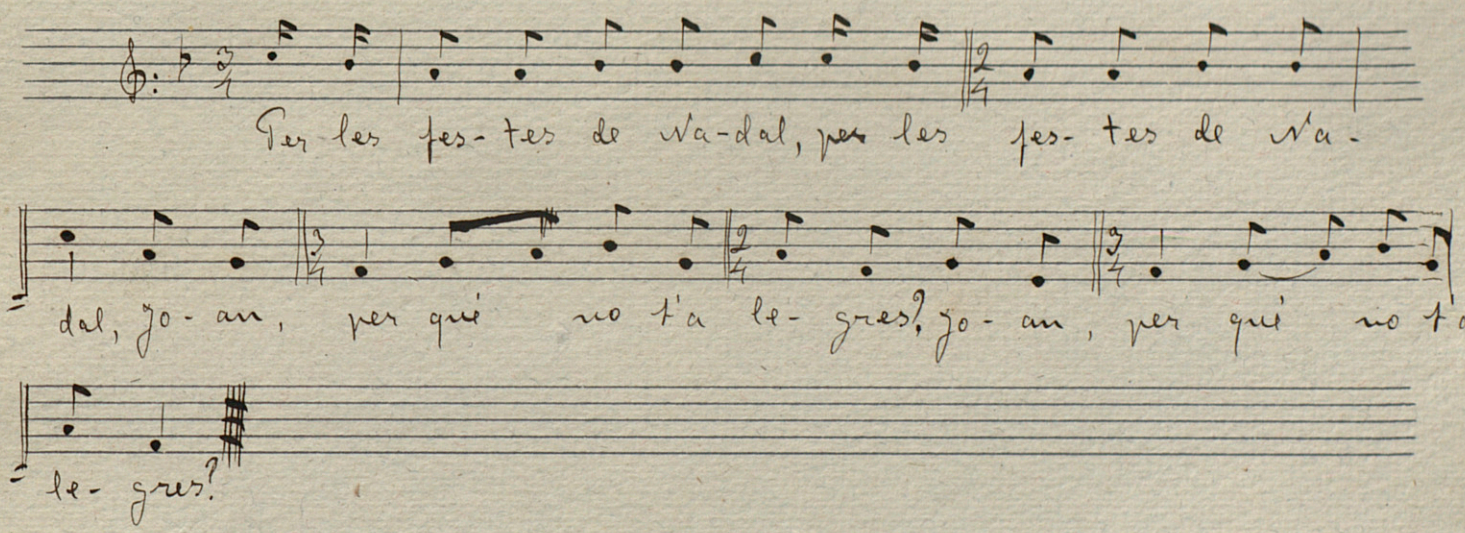

Maria Canyellas

La porquerola.

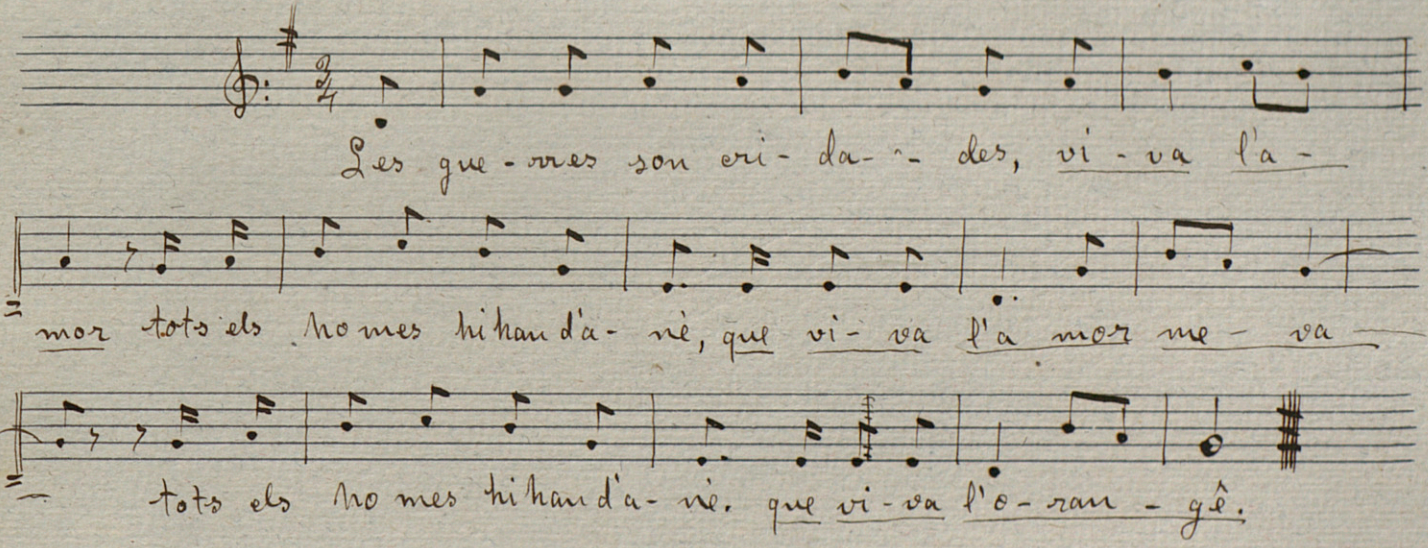

Maria Canyellas

Els tres dallaires.

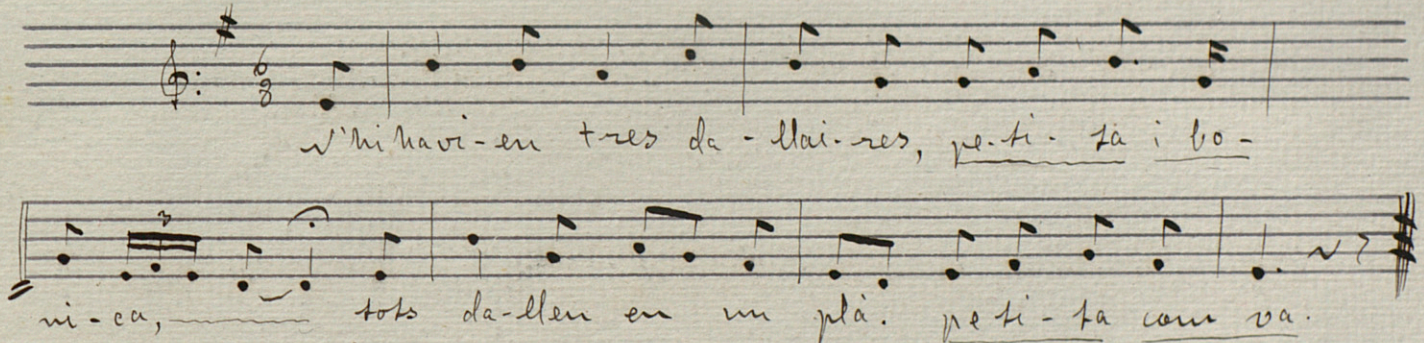

Maria Canyellas.

Per divertir mes penes.....

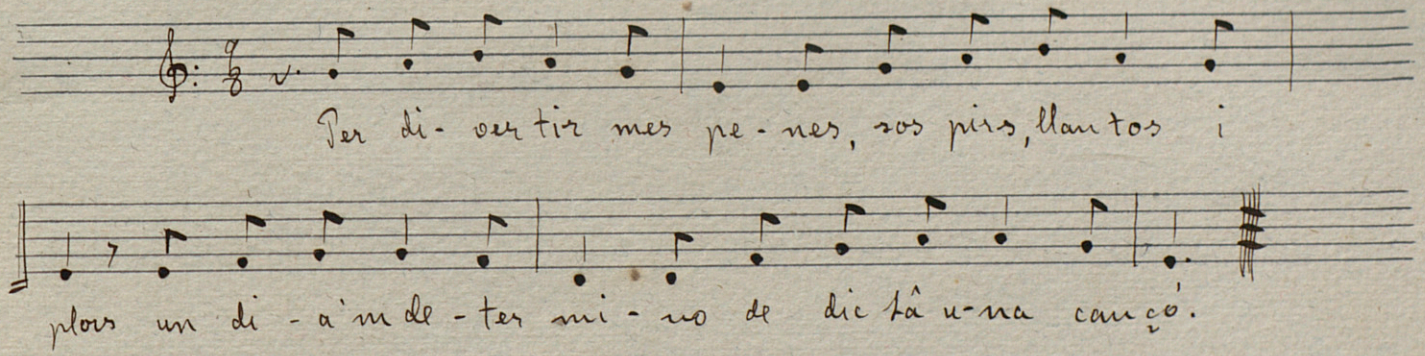

95

Maria Cangellas.

Els estudiants de Tolosa.

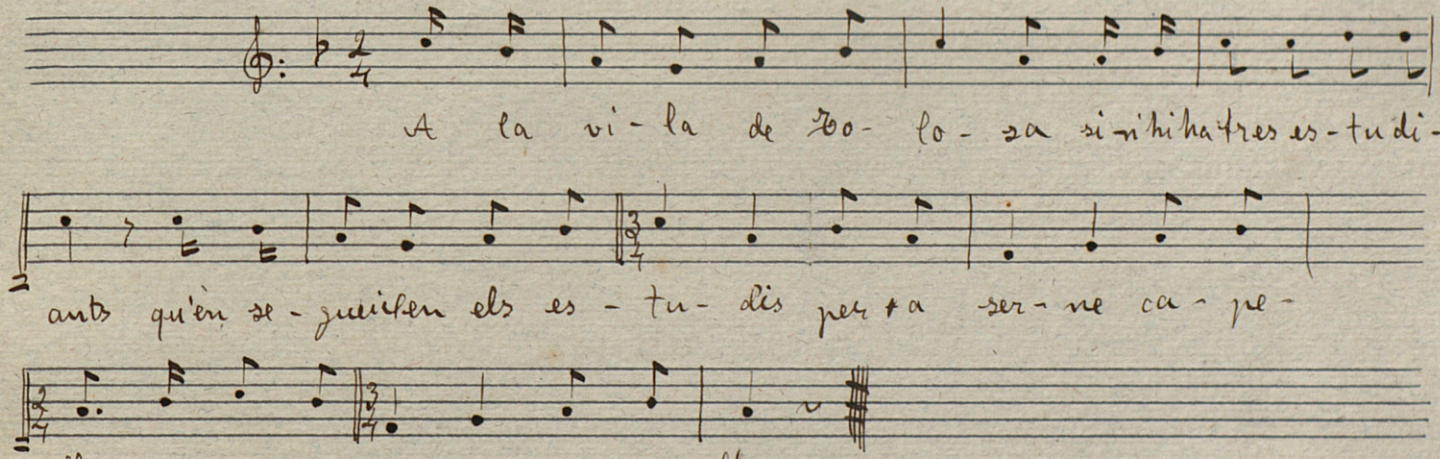

Maria Cangellas.

El mariner.

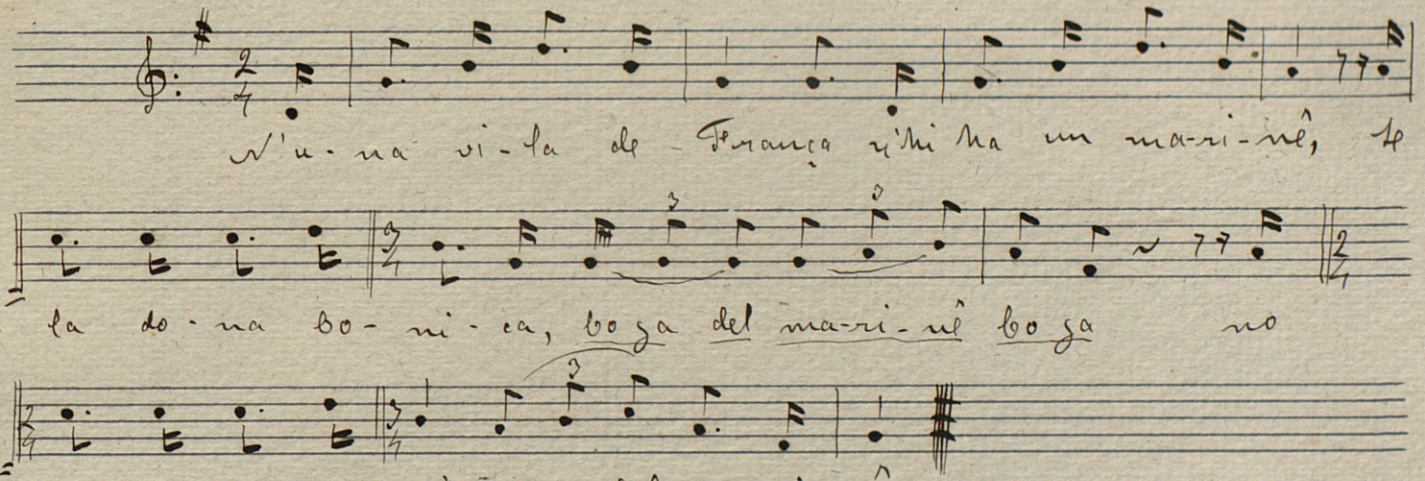

Manuel Canyellas

Al camp de Tarragona

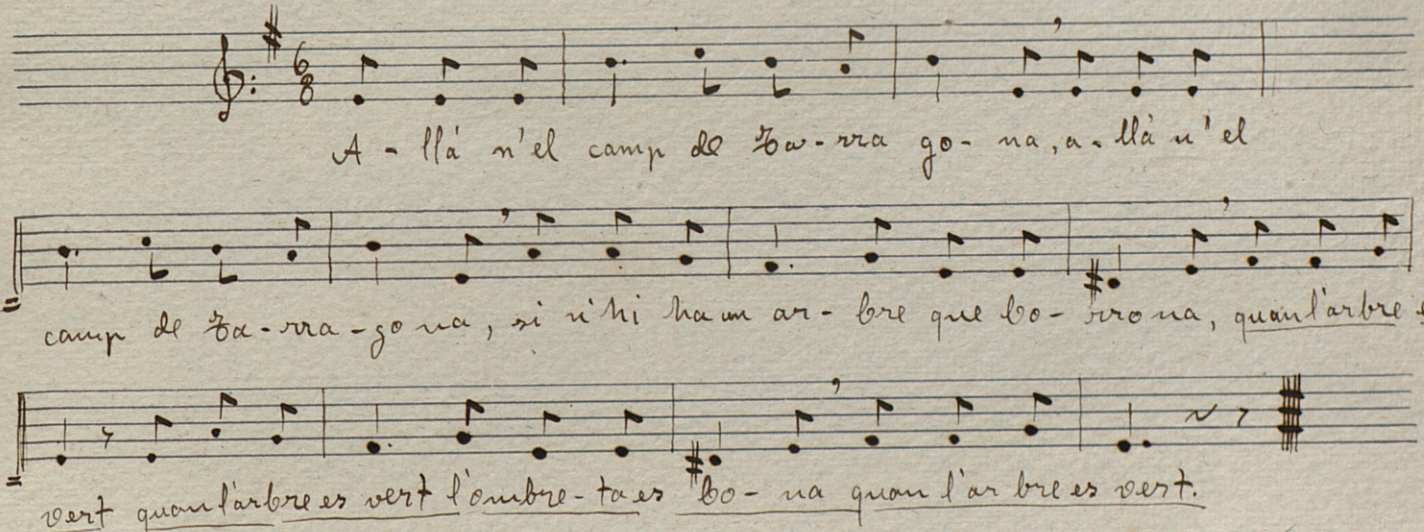

Manuel Canyellas

L'estudiant i la Sileta.

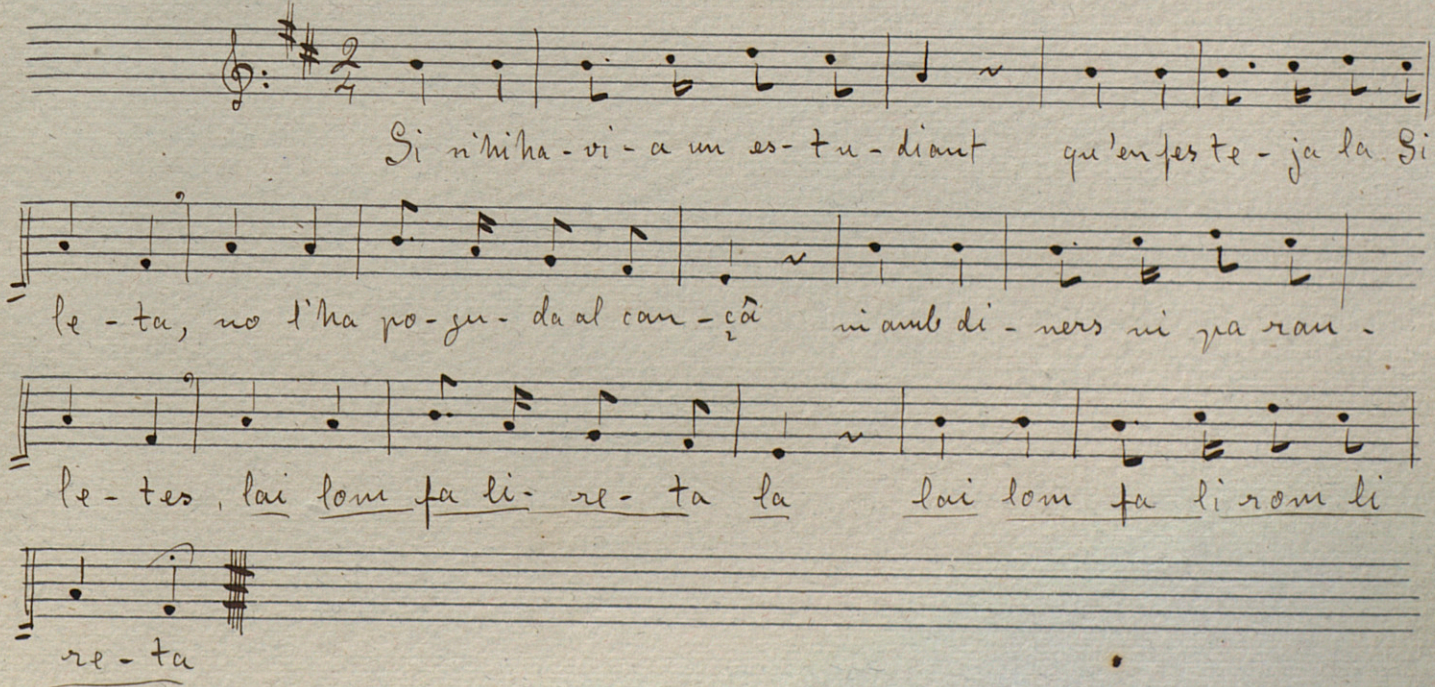

Manuel Canyellas

La confessió

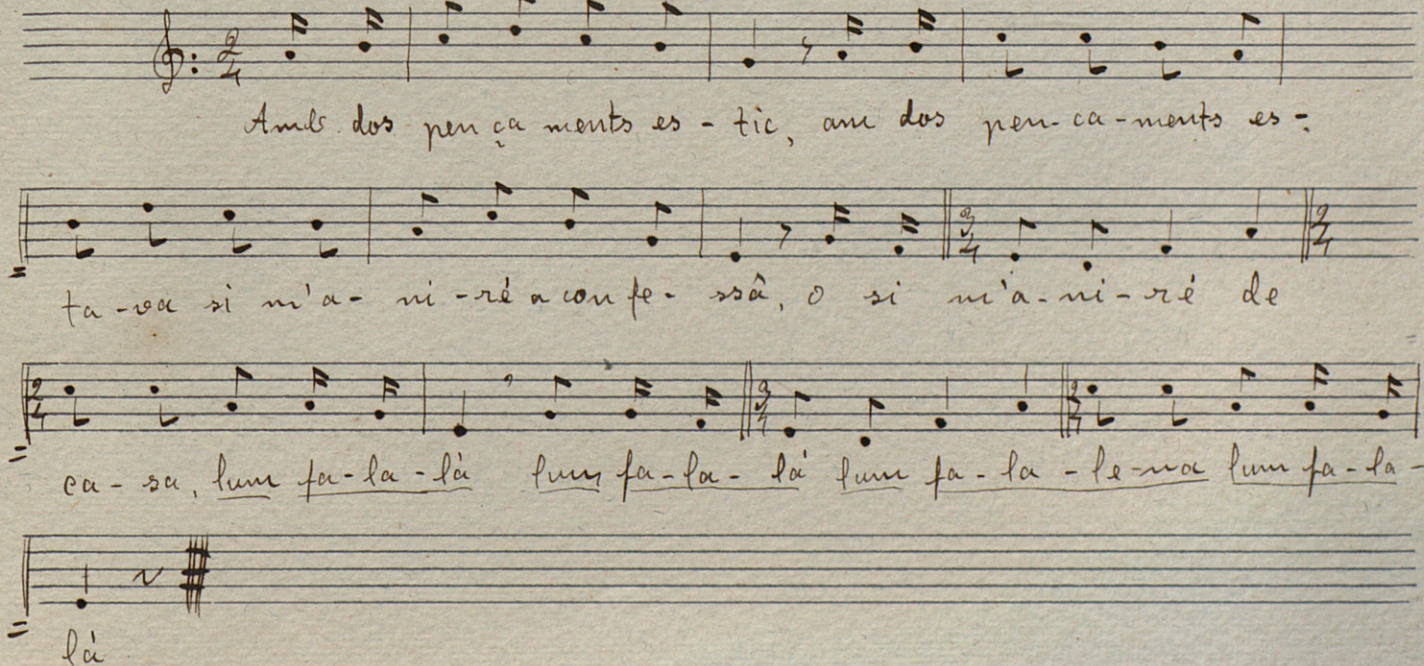

100 Manuel Canyellas

Els presos de Vallcebre

Poc a poc

Els pre-sos de Vall-ce-bre can-tan u-na can-

çó ~~~. La da-ma s'els es-col-ta, li-rom li-rom fa-ra

~~~ de dalt del seu bal-có li-re-ta li-ró.
~~~